Michael White
Echinox

Volumul - 1 –
Seria RAO CLASS

Traducere: Adrian Deliu
Editura RAO International Publishing Company, 2006

Michael White
Equinox
Arrow Books Ltd, 2006

Versiune ebook: [1.0] hunyade

www.raobooks.com
www.rao.ro
Michael White
Equinox
© 2006 by Michael White, Arrow Books Ltd. (ptr. ediţia originală)
© RAO International Publishing Company, 2006 (ptr. ediţia în limba română)
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
WHITE, MICHAEL
Echinox / Michael White; trad.: Adrian Deliu. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-103-079-4 ISBN (13) 978-973-103-079-1
I. Deliu, Adrian (trad.)
821.111-31=135.1

MICHAEL WHITE

ECHINOX

Traducere din limba engleză şi note
ADRIAN DELIU

RAO International Publishing Company
Bucureşti, 2006

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România

MICHAEL WHITE
Equinox
© Michael White 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română
2006

ISBN (10) 973-103-079-4
ISBN (13) 978-973-103-079-1

Pentru ai mei:
Lisa, India, George, Noah şi Finn

Prolog

Oxford, 20 martie, 7.36 p.m.

Îi taie cablul de alimentare de la maşină, în timp ce fata savurează cina în casa unei prietene, iar apoi priveşte cum benzina împroaşcă asfaltul şi se scurge la vale, îndepărtîndu-se de maşină, iar rămăşiţele se evaporă încetişor.

După cîteva minute, o vede ieşind din casă şi-i urmăreşte maşina, cale de vreo patru sute de metri, pe drumul de ţară, observînd-o în tăcere cum trage vehiculul muribund pe dreapta.

Stingînd farurile şi oprind motorul, face ca şi automobilul lui să se oprească printr-o alunecare lină, şoptită, la aproape cincizeci de metri în spatele ei, pe aceeaşi bandă. Stă s-o asculte cum încearcă în zadar să pornească motorul secătuit.

Bărbatul coboară din maşină şi porneşte încet de-a lungul drumului, ferindu-se de lumina lunii şi camuflîndu-se în contururile umbrelor mozaicate.

Ea se întrezăreşte abia ca o siluetă, în timp ce strălucirea gălbuie a lunii se revarsă peste capotă şi luminează ramurile şi frunzele copacilor de deasupra capului ei.

Învelitorile din plastic ale pantofilor scîrţîie pe iarba moale. Îşi aude respiraţia hotărîtă izbind interiorul măştii din plastic care-i acoperă faţa. Grăbeşte pasul.

Fata renunţă să mai învîrtă cheile în contact şi priveşte în jur pe fereastră, dar nu-l zăreşte printre umbrele întunecoase, în timp ce se apropie de automobilul ei.

O vede luîndu-şi telefonul mobil de undeva de pe locul din dreapta. Mai are doi paşi şi ajunge la uşă. Deschizînd-o, se repede înăuntru, cu scalpelul întins.

Fata scoate un ţipăt şi degetele i se desprind de pe telefon, lăsîndu-l să-i alunece în faţă, pe podeaua autoturismului. Dintr-o singură mişcare, el se apleacă spre ea şi ridică braţul. Ea nu-i poate vedea chipul din cauza plexiglasului.

Fata începe să tremure fără să vrea, cu gura deschisă, amuţită de groază. Cînd se pregăteşte să ţipe, mîna liberă a atacatorului ei îi astupă cu violenţă gura. Faţa lui e acum doar la cîţiva centimetri distanţă de cea a ei, poate să vadă prin masca din plastic că pupilele lui negre sînt imense.

Durerea pe care-o resimte începe ca o înţepătură de ac, dar în clipa imediat următoare i se concentrează în piept. Deşi nu-i vine să creadă, simte un lichid scurgîndu-se din ea, îmbibîndu-i bluza. Are impresia că lama metalică i se dilată în gît pe dinăuntru, grăbindu-se să-i străpungă creierul.

Se cutremură şi un urlet îi izbucneşte din gît, care se pierde apoi în neant.

Următorul lucru care-i iese din gură este un şuvoi de sînge. Jetul arterial zboară peste scaunul din faţă şi izbeşte parbrizul.

Cîteva secunde mai tîrziu, e moartă.

Capitolul I

Laura Niven fu condusă spre uşa Bibliotecii Bodleian de vechiul său prieten, James Lightman, bibliotecarul-şef. Se văzuseră foarte des în ultimele trei săptămîni; era prima ei vizită la Oxford în decurs de patru ani. Coborîră scara care ducea spre stradă. Ea-l sărută pe obraz, iar Lightman o ţinu la o lungime de braţ, contemplînd-o. Era înaltă şi suplă, îmbrăcată cu o jachetă purpurie, cu revere late, cu bluejeans decoloraţi şi avea mocasini din piele de căprioară, iar părul blond era prins într-un coc lejer.

El clătină din cap, încetişor şi apreciativ.

– E o încîntare să te văd din nou, draga mea. Data viitoare nu mai aştepta atît de mult pînă să mă vizitezi, te rog!

Vocea lui răguşită era aproape o şoaptă.

Ea-i zîmbi, studiindu-i faţa ridată, blajină. Pentru restul lumii el ar fi putut părea o broască ţestoasă îmbătrînită, carapacea fiindu-i Biblioteca Bodleian, căminul celor mai minunate colecţii de cărţi din lume. Îl atinse cu o mînă pe umăr, apoi se întoarse şi coborî treptele. La capătul scării, se opri şi privi înapoi, dar Lightman dispăruse.

Iubea oraşul acesta şi simţea un junghi în stomac la gîndul că în curînd urma să se îndrepte spre casă. Oxfordul îi intrase în sînge încă de cînd era studentă aici, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Devenise o parte din ea, tot aşa cum, într-o mică proporţie, şi ea devenise parte din el, parte din vasta şi complexa tapiserie umană care reprezenta istoria oraşului.

Coti pe Broad Street, păşi grăbită pe lîngă Sheldonian şi începu să traverseze strada, dar fără să privească în ambele părţi. O tînără îmbrăcată în uniformă studenţească, pedalînd pe o veche bicicletă Hercules, neagră, aproape că

dădu peste ea. Biciclista o ocoli în ultima clipă, claxonînd furioasă. Laura o privi cum îşi continua drumul agale spre St Giles, simţindu-se ciudat de binedispusă; aşa ar fi arătat ea, cu douăzeci de ani în urmă, intimidîndu-i în mod voit pe turiştii americani.

Poate îi era dor de tinereţe, se gîndi ea. Dar nu numai povestea ei şi locul pe care-l ocupa în tapiseria umană o făceau să iubească locul acesta. Era ceva... Ce anume? Ce iubea ea? Nu putea să-l definească, era unul dintre acele sentimente umane indescriptibile, la fel de misterioase ca onoarea, altruismul, sentimentalismul.

Pe vremea cînd era studentă aici, le scrisese lungi scrisori prietenilor ei din Illinois şi Carolina de Sud, precum şi celor de acasă, din California, despre ceea ce învăţase. Se lăudase cu locul acesta, pentru că simţea că devenise o parte din el. Pentru Laura, Oxfordul era un oraş al viselor, un loc supranatural care-i copleşea pe străini cu bogăţii fără pereche şi le pompa aer proaspăt în plămîni. Era - se gîndea ea în timp ce traversa St Giles, în drumul ei spre restaurantul unde era aşteptată la ora opt şi jumătate - pur şi simplu, un loc care făcea ca viaţa să merite să fie trăită.

În acelaşi timp, pentru Philip Bainbridge, imaginea Oxfordului era întru totul diferită. Venise în oraş din Woodstock, de unde locuia, la vreo 25 de kilometri de zidurile vechiului oraş, să-şi ia fiica, pe Jo, din căminul Colegiului St John, de pe St Giles. Cît timp condusese pe drumul spre Oxford, nu întîlnise decît aspectele cele mai neplăcute ale oraşului. Îi tăiase drumul, trecînd de pe o bandă pe cealaltă a şoselei, un Rover 216 ruginit, în care se aflau trei tineri exuberanţi din cartierul respectiv, Blackbird Leys, un ghetou aflat într-o continuă expansiune, la doar cîţiva kilometri distanţă faţă de turlele visurilor. Apoi, la un semafor, şoferul unui Mini Metro îl copleşise cu invective,

acuzîndu-l că i-a tăiat calea pe strada laterală care dădea în şoseaua principală a oraşului. După cîteva minute, în timp ce pornea de la un alt semafor, pe Banbury Road, un beţiv îi sărise direct în faţa maşinii... şi nici nu era încă ora opt şi jumătate seara.

Dar era obişnuit cu aşa ceva. Iubea oraşul ăsta, cu defectele şi calităţile lui, iar asta se întîmpla de cînd începuse să studieze filosofie, politică şi economie, la Balliol, în 1980. Acum, după mai bine de un sfert de secol, nu se putea imagina trăind într-un alt oraş, susţinînd cu toată seriozitatea că, dac-ar fi avut un climat mediteranean, Oxfordul s-ar fi numit Paradisul Absolut, iar el şi-ar fi putut petrece acolo eternitatea.

Iar această apreciere venea din partea unui om care-şi petrecuse o mare perioadă de timp contemplînd - sau mai degrabă fiind obligat să contemple - partea mai neplăcută a vechiului oraş. Fusese fotograf liber-profesionist mulţi ani, iar acum cea mai mare parte a venitului său provenea de la poliţia din Thames Valley, pentru care lucra pe post de fotograf la locul crimei. De cînd avea această slujbă, văzuse oceane de sînge şi fusese martorul durerii împinse la extrem. Din această cauză, ştia că în inima lui, în sufletul lui omenesc, Oxfordul era la fel ca South-Central[1] din Los Angeles sau ca East End[2] din Londra. Iubea în continuare acest oraş, dar ştia că, la fel ca toate locurile din lume, tot ceea ce era divin în Oxford era pătat de sîngele şi de materia cenuşie a multor cadavre. Aşa era lumea, înţelesese el, aşa era, pur şi simplu, fie că era vorba despre

---

[1] Vast cartier din sudul Los Angelesului, celebru pentru actele de violenţă foarte frecvente. Din anul 2003, poartă numele de South Los Angeles. (n.tr.)

[2] Cartier mărginaş al Londrei, situat în afara zidurilor vechii cetăţi, fiind considerat cea mai săracă parte a capitalei Marii Britanii (n.tr.)

Venice Beach[3], Eight Avenue[4] sau The High[5] într-o seară englezească de vară.

Parcînd pe St Giles, se grăbi spre ghereta portarului de la St John, unde-l aştepta Jo. Era incredibil de frumoasă, ca dintr-un tablou de Arthur Rackham[6], într-un costum decolorat de jeans şi cu geacă din piele Ralph Lauren. Părul ruginiu îi cădea în bucle naturale pe umeri. Avea ochii ca tăciunele, tenul palid, pomeţii înalţi şi buzele pline.

– Îmi pare rău c-am întîrziat!

– Tată, te cunosc deja, îi răspunse Jo, zîmbindu-i larg.

Vocea ei era uşor răguşită; ar fi putut spulbera apărarea oricărui bărbat care ar fi încercat să reziste în faţa privirii ei.

Philip ridică din umeri şi-i oferi braţul.

– Bine. Aşadar, sîntem pregătiţi pentru cina cu mama?

– Da, sîntem, zise ea, chicotind.

Se îndreptară spre St Giles.

– Ia spune-mi, ţi-e dor de New York? o întrebă Philip.

– Încă nu.

– Nu prea vorbeşti despre vechea ta viaţă.

– Cred că n-am prea multe de spus. Şi, tată, „vechea viaţă” sună ciudat. Nu sînt aici decît de... cît să fie? Şase luni?

---

[3] Oraş-satelit al metropolei Los Angeles, întemeiat iniţial ca staţiune de vacanţă şi faimos mai ales prin numeroasele zone rezervate exclusiv pietonilor (n.tr.)

[4] Importantă arteră de circulaţie, centru comercial şi cultural din New York, situată în districtul istoric Chelsea (n.tr.)

[5] Cunoscută stradă londoneză, din districtul Kensington. (n.tr.)

[6] Artist britanic (1867-1939), considerat ca fiind unul dintre cei mai mari (şi mai prolifici) ilustratori de carte din lume. Printre cele mai celebre lucrări ale sale sînt ilustraţiile volumelor *Poveştile Fraţilor Grimm*, *Rip van Winkle*, *Peter Pan în grădina Kensington*, *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor* sau *Visul unei nopţi de vară*. (n.tr.)

– Parc-ar fi o viaţă de om.

– Phii, mulţumesc! zise ea, întorcîndu-se spre Philip cu gura căscată.

– Eu aş închide-o, dac-aş fi în locul tău!

Jo clătină din cap şi se îmbufnă.

– Nu, e bine aici. Mă simţeam cam, nu ştiu cum, puţin cam claustrofobă în climatul din Greenwich Village. Super locul, dar, ştii tu, sindromul apartament-prea-mic-pentru-mamă-scriitoare-devenită-dintr-odată-celebră-şi-fată-adolescentă.

– Da, e o boală socială des întîlnită, într-o formă sau în alta. Mă bucur că eu nu trebuie să am de-a face cu ea, cred că e unul dintre avantajele vieţii de burlac convins, bănuiesc.

Jo îl privi cu scepticism.

– Crezi asta? Dar nu compensează dezavantajele, nu-i aşa? Ti-am mai spus şi altădată, una dintre misiunile mele, înainte de a părăsi aceste săli sacre, este să-ţi agăţ o femeie cumsecade. Cineva care să aibă grijă de tine.

– Of, te rog! Crezi că am nevoie să mă mai îngraş? replică el, lovindu-şi cu palma începutul de burtă.

Traversară strada şi trecură pe lîngă vechea Casă de Rugăciuni a Quakerilor[7]. Trotuarul era îngust, mărginit de un grilaj metalic în stînga şi de stradă în dreapta. Biciclete vechi se aliniau de-a lungul lui, prinse cu lacăte de grilaj. Pe drum, un cerşetor zdrenţăros, care se stabilise aici, jongla prosteşte cu cîteva portocale.

– Aveţi ceva mărunţiş? îngăimă, plin de speranţă, în timp ce treceau pe lîngă el.

În faţa lor, la vreo douăzeci de metri distanţă, o puteau vedea pe Laura, aşteptîndu-i în faţa restaurantului Brown.

---

[7] Membri ai unei secte religioase protestante, caracterizate prin austeritate şi pacifism (n.tr.)

Chelneriţa le luase farfuriile şi le umpluse paharele pînă în buză cu vin. Laura privi cu scepticism lista de deserturi şi luă o sorbitură de vin. Masa lor era aproape de uşile care dădeau spre bucătărie şi, în timp ce chelnerii intrau şi ieşeau, ei prindeau frînturi ale haosului controlat de dincolo. Fumul de ţigară care plutea într-acolo dinspre zona fumătorilor şi conversaţia celor cam o sută de persoane aflate în restaurant formau un amestec de voci omeneşti care se întreţeseau cu un acid jazz abia perceptibil, revărsat din instalaţia sonoră a localului.

– O să ne fie dor de tine, Laura, zise Philip, aplecat peste paharul cu vin, privind întîi spre ea, apoi spre fiica lor.

Timpul petrecut la Oxford trecuse foarte repede pentru ea şi trebuia să ia avionul înapoi spre New York în dimineaţa următoare. Deşi abia aştepta să-şi revadă elegantul şi spaţiosul apartament din Greenwich Village, o altă parte a ei o împingea să rămînă acolo. Avea să-i fie dor de Oxford, ca şi de cei doi oameni care însemnau cel mai mult pe lume pentru ea, Philip şi Jo.

– O, sînt sigură că o să mă întorc în curînd, răspunse ea, rulînd după urechea dreaptă cîteva şuviţe de păr. Trebuie să ţin pe cineva sub supraveghere, pentru început.

Aruncă o privire spre Jo.

– Mda, sigur, de parc-ar fi nevoie să aibă cineva grijă de mine, replică fata, îndreptînd spre mama ei o privire îndurerată.

– Ei bine, să bem pentru o călătorie fără peripeţii! zise Philip, ridicîndu-şi paharul.

Jo ciocni şi ea, dar se ridică de pe scaun şi privi spre ceas.

– Mamă, îmi pare foarte rău, dar trebuie s-o şterg. Era vorba să mă întîlnesc cu Tom încă de-acum zece minute.

– Super, îi răspunse Laura. Hai, fugi! Salută-l pe iubitul tău din partea mea!

Jo îl sărută pe Philip pe obraz.

– Ne vedem mîine-dimineaţă, numai aşa, să verific dacă ţi-ai luat biletul şi paşaportul, zise ea, întorcîndu-se spre Laura cu un zîmbet forţat, după care plecă, făcînd slalom printre mesele foarte înghesuite.

Ajungînd la ieşire, Jo le făcu semne de rămas-bun cu mîna. Privind cu atenţie prin restaurant, Laura îşi aminti de multele dăţi în care stătuse la masă aici, la Brown. Devenise un refugiu obişnuit în anii de studenţie, era locul în care ea şi Philip ieşiseră la prima întîlnire, dar şi locul în care-i dăduse vestea că era însărcinată cu Jo. Îi plăcea foarte mult decorul, veşnic neschimbat: pereţii crem şi oglinzile vechi, podelele lustruite din lemn de stejar şi palmierii imenşi. Privind de-a lungul încăperii, aproape se vedea pe ea însăşi la o masă vecină şi pe un Philip mai tînăr la chip întorcîndu-i privirea.

– Aşadar, a meritat să faci călătoria asta? o întrebă Philip. Ai găsit ceea ce căutai?

Laura mai sorbi din paharul cu vin, apoi îl lăsă jos şi începu să se joace cu piciorul acestuia.

– Da şi nu, îi răspunse ea, oftînd. De fapt, nu, ca să fiu sinceră. Simt că m-am împotmolit.

– Da?

– Ei, ştii tu, se mai întîmplă.

– Asta înseamnă că ţi-ai pierdut timpul?

– Nu, replică ea, apăsat. Doar că o să trebuiască să mă străduiesc mai mult. Se opri puţin, înainte să-şi ducă ideea mai departe. De fapt, n-a fost prea bine. Cred că o să renunţ la idee.

Philip părea uimit.

– Dar suna atît de promiţător!

– Da, dar aşa e atunci cînd scrii. Îţi închipui că o idee o să dea roade şi uneori aşa e, dar alteori chiar nu se întîmplă aşa cum ai crezut.

După ani în care se luptase din greu ca ziaristă în New York şi vreo şase cărţi scrise în timpul liber, privindu-le pe fiecare cum eşuează şi se scufundă, cu un an în urmă Laura dăduse deodată lovitura. *Restituirea* era un thriller istoric, a cărui acţiune avea loc în New Amsterdam[8], în secolul al XVII-lea. Ziarul *New York Times* îl calificase drept „scînteietor”. Primise Premiul pentru Ficţiune White Rose şi se vînduse suficient de bine, încît să-i permită în sfîrşit să renunţe la slujbă. Presa de toate felurile o adoptase imediat, promovînd-o pentru înfăţişarea ei şi pentru cariera de jurnalist specializat în investigarea celor mai sinistre crime din New York. Profitînd de acest succes, Laura începuse un nou proiect, un roman a cărui acţiune se desfăşura în Oxfordul secolului al XIV-lea, şi în care teologul şi matematicianul Thomas Bradwardine, care a existat în realitate, era personajul principal într-un complot foarte bine plănuit, avînd ca scop uciderea regelui din acea vreme, Edward al II-lea.

– Şi, cum rămîne cu călugărul acela misterios, Bradwardine?

– O, el încă mă mai interesează. Apropo, Philip, el n-a fost vreodată călugăr, zise ea, zîmbind. Doar că mi-am dat seama de faptul că n-avea cum să fie implicat într-un complot pentru uciderea regelui. Pur şi simplu nu era genul. Era un om foarte credincios şi cel mai mare matematician din vremea lui, devenind apoi arhiepiscop de Canterbury, dar nu era vreun Rambo. Oricum, e în regulă, nu mersesem cu ideile mele atît de departe. Şi în plus, mai există multe alte poveşti, care abia aşteaptă să fie scrise. Ba chiar cred că Bradwardine s-ar putea să se întoarcă într-o zi pe firmament... doar las povestea lui deoparte, deocamdată.

---

[8] Aşezare fortificată întemeiată în secolul al XVII-lea de coloniştii olandezi din America, fiind înglobată ulterior în metropola New York (n.tr.)

– Sună ca şi cum aş fi zis-o eu, replică Philip.

– Mda, ei bine, poate că am fost cam dură în legătură cu felul tău ciudat de a fi în toţi aceşti ani.

Se lăsă pe spate pe scaunul ei şi mai sorbi din paharul cu vin.

În timp ce Philip întorcea capul, încercînd să atragă atenţia unui chelner, Laura îi privi fugitiv profilul şi se simţi deodată izbită de faptul că trecuseră mai bine de douăzeci de ani de cînd se cunoscuseră. În tot acest timp, Philip nu se schimbase aproape deloc. Bineînţeles, acum avea destul de multe fire cărunte în mănunchiul rebel de cîrlionţi negri, faţa-i era mai rotunjită şi ochii păreau mai obosiţi. Dar încă avea acelaşi zîmbet încrezător şi plictisit de viaţă, care i se păruse atît de atractiv pe vremea cînd el avea douăzeci şi doi de ani, aceiaşi ochi căprui, răpitori.

Se gîndise atît de mult la el în timp ce se afla de partea cealaltă a lumii. Fusese plecată atîta timp, încît i se părea aproape imposibil ca acum să se afle în restaurantul acela aglomerat, cu ploaia izbind în ferestre şi cu licărirea felinarelor de afară.

Văzîndu-l acum, îşi dădu seama de ce se îndrăgostise de el, de ce i se dăruise aşa cum n-o mai făcuse pînă atunci sau de atunci înainte; şi, pentru o clipă, nu-i veni să creadă că renunţase la toate astea.

– Cafea?

Îl privi, fără să înţeleagă.

– Hei! Cafea?

Chelnerul era lîngă masă, iar Philip îşi flutura mîna în faţa ei.

– A, da, hm... Scuze. Vreau o cafea decofeinizată, cu lapte... Mulţumesc!

– Erai cu gîndul la mulţi kilometri depărtare. În ţara lui Bradwardine şi a dinastiei Plantagenet?

– Cred că da, minţi ea.

– Aşadar, ce ai de gînd să faci? se interesă Philip, în timp ce chelnerul se îndepărta.

– Nu prea ştiu, în clipa asta. Sigur o să mă gîndesc la ceva.

Încerca să evite în mod deliberat un răspuns, iar Philip ştia asta.

El chiar se pregătea să aducă vorba despre altceva, în clipa în care-i sună telefonul mobil.

– Philip Bainbridge, zise el. Da... Da...

Părea foarte concis la telefon, se gîndi Laura, ceea ce nu-l caracteriza.

– În regulă, sînt doar la vreo doi-trei kilometri depărtare de acolo. Aş putea să fiu acolo în... în cît? Cincisprezece minute... da? În regulă. Închise telefonul.

– Probleme?

– Nu, doar bătăi de cap. Era de la poliţie. Vor să fac vreo cîteva fotografii, a avut loc un incident lîngă The Perch. N-au vrut să-mi spună nimic mai mult. Îmi pare rău! Cred c-ar trebui să cerem nota de plată.

Capitolul 2

Philip n-avu timp s-o lase pe Laura la el acasă mai întîi. Era un frig de îngheţai în vechiul lui MGB[9], vechi de treizeci de ani, iar Laura se simţi uşurată în clipa în care văzu luminile albastre în faţa lor. Traseră maşina în afara drumului, peste o margine noroioasă, înainte de a se opri la vreo zece metri distanţă de un cort alb, puternic luminat, ca un pătrat cu latura de vreo patru metri şi jumătate, care marca scena crimei.

Philip opri motorul, iar Laura privi prin parbrizul murdar, în timp ce o persoană îmbrăcată în alb, avînd cuvintele MEDIC LEGIST înscrise cu verde pe spate, trecu pe lîngă maşină, îndreptîndu-se spre cort.

– Laura, mă tem că tu trebuie să rămîi aici. Numai poliţia are voie.

Philip coborî, ocoli maşina pînă la portbagaj, scoase o geantă mare, de piele, în care avea aparatele de fotografiat, apoi şi-o aruncă pe umăr. Scotoci prin geantă, în timp ce se întorcea spre portiera bătrînului MGB. Jucîndu-se cu obiectivul aparatului său digital Nikon, se aplecă spre fereastră.

– O să fii în regulă? întrebă el. Nu cred c-o să fie prea plăcut acolo, oricum.

Şi, înainte ca ea să răspundă, se şi întoarse şi plecă.

Laura rămase în maşină timp de cîteva minute, dar apoi curiozitatea o birui. Coborî din maşină în noroiul de pe jos şi se îndreptă spre intrarea în cort. Nu era nimeni prin preajmă care s-o oprească. N-avea să arunce decît o privire, îşi zise ea. Privi pe furiş înăuntru, dar nu văzu decît

[9] Cel mai popular automobil sport englezesc între anii 1962-1995, produs de British Motor Corporation. (n.tr.)

spatele a doi poliţişti şi pe medicul legist, care stătea aplecat şi punea ceva neidentificabil într-o pungă transparentă din plastic, cu ajutorul unei pensete. În spatele lui era o maşină mică şi roşie, cu uşile deschise şi împroşcată de noroi pînă la geamuri.

Lăsînd să cadă fîşia de la intrare, se îndreptă în vîrful picioarelor spre marginea cortului. Se gemui şi-şi lipi un ochi de o deschizătură a plasticului. Maşina era la doar cîţiva metri distanţă şi, prin portiera deschisă, vedea limpede înăuntrul automobilului.

Cadavrul unei tinere era prăbuşit pe bancheta din spate. Avea mîinile şi picioarele depărtate, capul dat pe spate, ochii deschişi, nemişcaţi, holbaţi spre tavanul maşinii. Purta o bluză şi o fustă simple, ambele scăldate în sînge. Carnea îi era extrem de albă, ca şi cînd tot sîngele i s-ar fi scurs din vene, iar pielea părea chiar şi mai albită de reflectoarele puternice montate înăuntrul cortului. Interiorul maşinii era mînjit de sînge; şuvoiul care ţîşnise din artere stropise ferestrele şi bordul de culoare crem.

Fata părea foarte tînără, cam de aceeaşi vîrstă ca Jo. Fusese odată foarte frumoasă, părul ei lung şi blond cădea în cascadă pe spătarul scaunului, dar în acelaşi timp era năclăit de sînge şi i se lipise de umeri, încîlcit. O despicătură adîncă şi roşie i se întindea de la o ureche la cealaltă, iar o alta ducea de la beregată pînă la buric. Cutia toracică fusese sfărîmată, iar coastele fracturate.

Laura se ridică. Mult timp crezuse că văzuse atîtea crime încît nimic n-ar mai putea vreodată s-o impresioneze, dar deodată simţi cum o cuprinde un val de greaţă şi crezu că o să vomite. Înghiţi cîteva guri zdravene de aer şi, treptat, senzaţia de rău dispăru.

Tocmai se pregătea să se repeadă spre maşină, cînd auzi o voce în spatele ei.

– Bună seara!

Se răsuci pe călcîie şi văzu un poliţist tînăr holbîndu-se la ea. Probabil că arăta în ultimul hal, se gîndi ea, fără rost. Îşi simţea pielea rece şi ştia că sîngele i se scursese din obraji. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

– Eu... ăăă...

– Veniţi pe aici, vă rog! o invită poliţistul, apucînd-o de braţ.

La intrarea în cort, îl strigă pe un poliţist îmbrăcat în civil, care stătea în apropiere. Laura rămase încremenită; priveliştea interiorului maşinii i se oferea acum doar la cîţiva metri depărtare.

– Ei, bună! zise poliţistul, privind-o din cap pînă-n picioare. Ce vă aduce aici într-o noapte rece şi neplăcută ca asta?

Tocmai se pregătea să răspundă, cînd Philip aruncă o privire spre ea, apoi lăsă aparatul în jos şi oftă adînc. „Rahat!” îl auzi ea bombănind.

– Inspectore Monroe! zise Philip, asigurîndu-se de faptul că privirea nu i se intersecta cu cea a Laurei. V-o prezint pe o prietenă de-a mea, Laura Niven.

John Monroe era un bărbat înalt, cu umeri laţi, musculos, purtînd un costum maro care nu-i venea bine şi o cravată de culoarea muştarului, care cunoscuse zile şi mai bune. Abia trecuse de patruzeci de ani şi era chel, cu excepţia unor petice de păr negru, tunse foarte scurt, pe ambele laturi ale capului. Fusese odată un sprinter cu perspective, dar îşi ieşise din formă. Avea un cap mare, aşezat pe un gît gros şi scurt. Însă cea mai remarcabilă trăsătură a lui, cea care-l făcea să fie cît de cît atractiv din punct de vedere fizic, era o pereche de ochi mari şi negri, care sugerau atît inteligenţă, cît şi hotărîre, dar nu dădeau nici un indiciu despre eventuala prezenţă a bunătăţii sau a simţului umorului.

– A, o prietenă, domnule Bainbridge...

Vocea lui Monroe era de bariton clasic, dar întunecată de sarcasmul său obişnuit.

– Da... şi-mi cer scuze! Am rugat-o...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Philip! izbucni Laura, pe neaşteptate. Pot şi eu să vorbesc şi nu sînt un copil, să ştii! Se întoarse spre Monroe, care păru uimit pentru o clipă. Domnule poliţist...

– Inspector-şef...

– Domnule inspector-şef... Monroe? Îmi cer scuze! Philip mi-a zis să nu intru. Eram doar...

– Curioasă?

– Da, cred că eram...

– Vă daţi seama, fireşte, doamnă Niven, că acesta este locul unei crime, ba chiar al unei crime deosebit de îngrozitoare, pot adăuga. Persoanele străine...

– Domnule inspector-şef, pot să garantez eu pentru Laura, insistă Philip. Cred că ştie că n-ar fi trebuit să se amestece, dar...

Fu întrerupt de un tip în costum alb de lîngă maşină, care strigă:

– Domnule inspector-şef! Cred c-ar trebui să vedeţi asta!

Monroe se întoarse şi făcu doi paşi spre maşină. Philip se uită urît spre Laura şi se pregătea să spună ceva cînd, spre neplăcerea lui, o văzu ducîndu-se după Monroe.

– Era chiar înăuntrul rănii, zise medicul legist.

Între degetul său mare înmănuşat şi cel arătător ţinea o monedă mînjită de sînge.

Monroe o apucă în mîna, de asemenea, înmănuşată, ridicînd-o spre lumină. Laura reuşi s-o vadă destul de bine, înainte ca Monroe să se încrunte la ea, clipă în care făcu un pas înapoi. Era de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi, iar partea dinspre ei înfăţişa o imagine frumos meşteşugită, cu cinci siluete de femei goale ridicînd un vas.

– Pare să fie din aur masiv, zise medicul legist. Dar ne trebuie confirmarea laboratorului.

Monroe puse cu grijă moneda într-o pungă din plastic pe care i-o ţinea cineva deschisă. Apoi, întorcîndu-se, o văzu pe Laura la doi paşi de el. Îi aruncă o privire acră lui Philip.

– Domnule Bainbridge, zise el, trecîndu-şi un deget printre gulerul cămăşii şi gît. Dacă v-aţi terminat treaba, aţi fi atît de amabil încît să vă conduceţi prietena la maşină şi să plecaţi acasă?

– Atunci, o seară bună şi dumneavoastră, domnule inspector-şef! replică Laura, în timp ce Monroe se întorcea pe călcîie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc!

Capitolul 3

– Ce mama dracului ţi-ai închipuit că faci? ţipă Philip. Niciodată nu-l văzuse atît de nervos. Asta-i serviciul meu, Laura. Din cauza unor isprăvi dintr-astea, ar putea să mă dea afară.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Philip, calmează-te! Aruncam şi eu un ochi prin deschizătura cortului, doar atît. Poliţistul ăla a făcut mai mult rău că m-a adus înăuntru, nu crezi?

Philip se întoarse şi o privi pentru o clipă, apoi se uită din nou ţintă spre drum.

– Ştii, uneori...

– Ce?

– Locul unei crime nu e deschis pentru public, decît dacă aşa hotărăşte poliţia. Ştii al dracului de bine asta, Laura!

– Bine, bine. Îmi pare rău! Mi-aş fi cerut scuze... Dar n-am avut ocazia.

– Ai noroc că Monroe era preocupat.

Urmă un moment de tăcere.

– Şi, ce părere ai despre crimă?

– N-am voie să vorbesc despre asta, Laura.

– Ei, hai, Philip, acum vorbeşti cu mine, nu mă cunoşti?

El rămase cu privirea aţintită asupra drumului, iar Laura observă cum muşchii fălcii i se încordează din cauza tensiunii.

– Prin urmare, asta-i, hm? Faci pe mutul cu mine, doar pentru că am încălcat regulile?

El o ignoră în continuare.

– Tipic pentru tine, se bosumflă ea.

Deodată, Philip apăsă pe frînă şi trase maşina pe marginea şoselei. Lăsînd motorul să meargă la ralanti, se răsuci pe scaunul său cu faţa spre Laura.

– Ascultă, zise el, incapabil să-şi stăpînească furia din glas. Oricît te-aş iubi, Laura, uneori poţi să fii cea mai enervantă şi mai arogantă căţea!

Ea încercă să protesteze.

– Nu, măcar de data asta o să mă asculţi! zise el, ridicînd şi mai mult vocea. Aici e viaţa mea. Tu mîine poţi să-ţi iei zborul spre New York şi să te-ntorci la cărţile şi la mica ta lume personală. Dar eu trebuie să lucrez cu oamenii ăştia mai multe zile pe săptămînă. Asta-i pîinea mea. Dar, ştii ceva, tu n-ai prea ţinut niciodată seama de ceea ce înseamnă respectul, nu-i aşa?

– Ce? se răsti Laura.

– Întotdeauna ai făcut doar ce ai vrut. Ai venit şi-ai plecat după bunul tău plac.

Se opri, regretînd deodată faptul că spusese atîtea şi ştiind că o parte din furia lui n-avea nimic de-a face cu felul în care se purtase Laura în seara aceea, dar îşi găsea explicaţia în trecut. Urmă o lungă perioadă de tăcere.

– Chiar nu cred că e corect din partea ta, zise Laura, în cele din urmă. Vorbeşti de parc-ar fi fost numai decizia mea, Philip. Dacă te referi la Jo, la ceea ce am ales să facem, şi tu ai fost la fel de implicat în luarea deciziilor ălora.

– Chiar aşa? replică el, ceva mai calm. Chiar am fost implicat, cu adevărat? Ai fi rămas în Anglia cu ea, dacă aşa ţi-aş fi cerut-o eu? Nu prea cred una ca asta.

Laura nu ştia ce să-i răspundă. Pe vremea aceea, nu erau decît nişte copii. Ea provenea dintr-o familie destrămată, părinţii divorţaseră. Mama ei, Jane, actriţă de filme de serie B, îşi revenea după tratamentul de dezintoxicare şi locuia într-o comunitate din San Luis Obisbo, iar tatăl ei era un

avocat de primă mînă în L.A. Ea cîştigase o bursă Rhodes la Oxford, ca să înveţe istoria artei la Colegiul Magdalen. Fusese ambiţioasă, îşi dorea o carieră.

Apoi, rămăsese însărcinată; greţurile matinale apăruseră chiar înainte de examenele de sfîrşit de an. În timp ce toţi ceilalţi beau şampanie din sticlă după ultimul examen, ea se întorsese în camera ei, să plîngă şi să vomite în continuare. Părinţii ei veniseră la ceremonia de absolvire, aşa că Laura izbutise să-i spună totul mamei sale. Jane Niven primise veştile cu stoicism şi n-avea să încerce vreodată să-şi oblige fiica să ia o anumită decizie, oricare-ar fi fost aceea. Se chinuise ani la rînd cu propriile spaime şi o fiică însărcinată la douăzeci şi unu de ani nu însemna cine ştie ce scofală. Laura se gîndea acum dacă n-ar fi fost mai bine ca atunci s-o fi sfătuit cineva ce să facă.

Philip încercase să se comporte cu maturitate în această privinţă, dar nici el nu era decît un copil. Absolvise cu un an înainte şi locuia cu chirie, supravieţuind de pe-o zi pe alta, făcînd fotografii la nunţi şi la botezuri şi visînd la propria expoziţie, care în realitate avea să fie organizată abia după zece ani. Era lefter, imatur şi habar n-avea ce să facă. După ce născuse, Laura se gîndise să rămînă în Anglia şi să-şi găsească o slujbă undeva. Poate că ea şi Philip ar fi izbutit s-o scoată la capăt, ar fi trăit împreună, dar ceva îi spunea că n-ar fi fost un trai reuşit. Înainte ca fetiţa lor să împlinească şase luni, Laura se hotărîse să se întoarcă împreună cu ea în America.

Cu toate acestea, rămăseseră prieteni, iar Philip venea în vizită ori de cîte ori putea. Atunci cînd ea pusese mîna pe o slujbă la *New York Post*, ca reporter specializat pe crime, începuse să cîştige ceva bani şi reuşise să facă vreo cîteva drumuri în Anglia cu Jo. După trei ani, se căsătorise. Soţul ei, Rod Newcombe, era un realizator de filme documentare foarte hotărît şi ambiţios şi-şi făuriseră planuri mari, să

lucreze împreună la un documentar despre crime, bazat pe fapte reale. Se purta foarte frumos cu Jo, care ajunsese să-l adore şi, pentru scurt timp, alcătuiseră o familie fericită. Dar apoi, în 1994, Rod plecase în Rwanda şi se întorsese acasă într-un coşciug. Jo avea şapte ani şi nu înţelegea ce i se întîmplase tatălui ei vitreg şi de ce tot ceea ce mai rămăsese din el era o imagine înregistrată pe o casetă video.

Întîmplarea picase şi pentru Laura într-un moment de mare importanţă. Abia începuse să facă reportaje despre crime şi încă nu învăţase cum să suporte mizeria şi suferinţa la care era forţată să asiste în fiecare zi. După ce fusese trimisă să scrie un articol despre o prostituată care-i muşcase penisul unui client şi apoi se împuşcase în cap, recursese la antidepresive şi la şedinţe săptămînale de terapie.

Dar etapa aceea trecuse, şi Laura învăţase să suporte realitatea sumbră a treburilor pe care le făcea ca să-şi poată plăti facturile, dar regretase de multe ori alegerile făcute; şi, ori de cîte ori îl revedea pe Philip, îşi dădea seama că lucrurile ar fi putut fi altfel, îşi dădea seama cît de mult îl iubea şi cît de diferită ar fi putut fi viaţa ei. Dar, de fiecare dată, era în acelaşi timp conştientă de faptul că se îndepărtau unul de celălalt şi că, în loc să fie mai uşor, era din ce în ce mai greu să-şi imagineze o realitate în care ar putea fi toţi trei împreună.

Pentru o clipă, ceea ce făcuse şi spusese în acea seară i se părea, în mod ciudat, ceva simptomatic. Laura se simţea copleşită de tristeţe şi tot ceea ce putea să facă era să-şi stăpînească lacrimile. Nu ştia răspunsul la întrebarea lui Philip. Ar fi luat altă decizie?

Respirînd adînc, zise:

– Îmi pare rău, Philip. M-am purtat prosteşte.

El o privi preţ de cîteva secunde. Nu putuse să-i răspundă la întrebare, dar el înţelegea asta. Nici el n-avea un răspuns. Bănuia, uneori, că ea îşi dorea ca lucrurile să se fi întîmplat altfel. De multe ori, chiar mai des decît ar fi vrut să recunoască, pînă şi faţă de el însuşi, şi el îşi dorea acelaşi lucru. Şi atunci cînd se gîndea la lucrul acesta, o voce insistentă punea capăt acestei conversaţii interioare, cu argumentul logic că era prea tîrziu acum şi că, în definitiv, ce a fost, a fost.

Brusc, Philip zîmbi.

– La naiba, sînt sigur că lui Monroe o să-i treacă. E un poliţist bun, dar şi un arţăgos nenorocit.

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz, în timp ce el pornea motorul şi trăgea din nou maşina pe şosea.

– Aşadar, ai de gînd să-mi spui ce-ai aflat?

Philip oftă adînc, dar acum furia i se evaporase.

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu te dai bătută niciodată, nu-i aşa?

– Nu, îi răspunse Laura, zîmbind. De obicei, nu.

– Păi, ca să fiu sincer, nu ştiu mai multe decît tine. E o fată de vreo douăzeci de ani, care se întorcea cu maşina de la o prietenă. A murit cam între şapte şi opt şi jumătate, astă-seară. A fost descoperită de un tip care-şi plimba cîinele. Cea mai apropiată casă e la vreo două sute de metri distanţă. Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

– Dar rănile... începu Laura, cu vocea stingîndu-i-se treptat. De aproape cincisprezece ani fac reportaje despre crime, acasă, dar n-am văzut niciodată aşa ceva.

– Da, nu-i o privelişte prea plăcută.

– Sînt obişnuită cu „privelişti nu prea plăcute”: prostituate cu limbile tăiate, capete zdrobite de pistoale semiautomate şi chestii de genul ăsta. Dar fata aia avea inima scoasă, pentru numele lui Dumnezeu! Parcă operase un chirurg, cu minuţiozitate.

– Ştiu. Am făcut fotografii.
– Nu mi se pare o crimă obişnuită, Philip. E mai degrabă... nu ştiu... pare un ritual.
– Da, poate, răspunse Philip, privind ţintă drumul din faţa sa. Eu nu sînt poliţist.
Tăcură pentru o vreme, apoi Laura zise:
– Şi moneda aia... Ce naiba era cu ea?
– De ce te interesează atît de mult? replică Philip, cu nerăbdare.
– Habar n-am. Cred că în adîncul sufletului am rămas tot reporter de investigaţii.

Capitolul 4

Vîntul zglţîia ferestrele camerei sale din casa lui Philip, iar Laura avea un somn agitat, visînd la fel ca de fiecare dată în astfel de nopţi. Ceva care era, mai degrabă, o amintire confuză.

Începea cu zborul ei spre Los Angeles. Era noapte şi se ducea să-şi viziteze părinţii, curînd după ce se mutase iarăşi în New York. Se aflau deasupra periferiei cînd pilotul anunţa că urmau să aterizeze. După zece minute, se aflau de-a binelea deasupra oraşului, iar avionul cobora încet spre nord, mişcîndu-se paralel cu coasta. Zărea oraşul, plin de lumini, ca o galaxie, ca una dintre acele imagini incredibile văzute prin telescopul Hubble. Şi fiecare maşină era o stea şi fiecare casă un mic sistem solar, un sistem solar plin de lumini. Aerul poluat le făcea să scînteieze, împrăştiind o lumină difuză.

Mai zburase pe acelaşi traseu înainte, fireşte, de o mulţime de ori, dar niciodată pe timp de noapte, iar priveliştea era uimitoare. Şi apoi o văzu. Se holba la lumini, la acest spectacol sfidător, ca şi cînd omenirea ar fi ridicat un deget spre Divinitate, în semn de *chutzpah* [10]. Autostrada 405, cu milioanele ei de maşini, rămînea în urmă. Dar de la o altitudine de aproape o mie de metri nu semăna deloc a şosea. Nu vedea nici un parapet de protecţie, nici asfalt, nici bordură, doar o fîşie neagră printre lumini. Iar punctele de lumină nu puteau fi maşini, nu-i aşa? Deveniseră imateriale, doar nişte faruri mişcîndu-se după propria voinţă, doar nişte lumini. În

[10] Cuvînt originar din ebraică, avînd semnificaţia iniţială de „insolenţă, îndrăzneală, impertinenţă”. Ulterior, a căpătat şi conotaţii pozitive, fiind folosit şi cu scop laudativ. (n.tr.)

momentul acela o străfulgeră un gînd. Întreaga privelişte, imaginea în ansamblu, fîşiile acelea lungi, pline cu lumini, mişcîndu-se în coloane compacte, cu cîte şase benzi pe fiecare direcţie, punct după punct, toate mişcîndu-se în acelaşi timp. Erau nişte containere de metal transportîndu-i pe Stan sau pe Jim sau pe Tabiatha, ducîndu-i acasă la micuţul Jimmy, la Dorothy sau la Delores. Pentru o clipă i se părură doar nişte lumini, baloane de săpun ale umanităţii, coconi revărsîndu-şi muzica din aparatele de radio. Erau, cel puţin în mintea ei, oaze de gînduri, de dorinţe şi doruri, de amintiri, griji şi slăbiciuni. Dar acea clipă trecu şi punctele se transformară în altceva. Autostrada devenise un vas de sînge, iar punctele de lumină, luminile imateriale, deveniseră corpusculi, celulele roşii ale frînelor şi cele albe ale farurilor curgînd în susul şi-n josul vasului de sînge al unui corp întunecat, care trebuia să fi fost întins pe jos pe undeva, invizibil în lumina strălucitoare.

Tresări în somn şi se trezi. Mijindu-şi ochii spre ceas, văzu că arăta 5.32 a.m. Afară era furtună. Apoi îşi aminti că Jo nu era acasă atunci cînd se întorseseră ei, aproape de miezul nopţii. Nici n-o auzise întorcîndu-se.

Laura se trezi de-a binelea şi imaginea cadavrului palid pe care-l văzuse în maşină îi năvăli deodată în minte. Maşina era plină de sînge. Era obişnuită cu astfel de lucruri, dar apoi îşi aminti de pieptul despicat al fetei, pe care-l văzuse atunci cînd se apropiase de maşină, lîngă Monroe. Coastele arătau de parc-ar fi fost tăiate cu un instrument de specialist, cu unul de care s-ar fi folosit un chirurg. Tăietura fusese făcută cu o precizie absolută, fără să se risipească eforturi inutile. Apoi îşi reaminti de arterele şi venele tăiate, de marginile zdrenţuite ale cavităţii toracelui. Şi acestea fuseseră tăiate cu precizie, cu un gest de expert.

Îşi lăsă din nou capul pe pernă, încercînd să doarmă, să se descotorosească de imaginile din minte şi să se

concentreze asupra propriei vieţi. Îşi făcuse bagajele şi le aşezase lîngă piciorul patului. La ora 10 dimineaţa urma să plece la aeroport. În noaptea următoare avea să ajungă înapoi în Greenwich Village, în apartamentul ei, încercînd să-şi aducă la viaţă plantele ofilite şi să-şi caute drumul spre noua ei carte. Noua carte, Dumnezeule, pe care nu reuşea s-o scoată la capăt, îşi aminti ea brusc, iar odată cu această amintire somnul se îndepărtă şi mai mult de ea.

Încercă să se agaţe de intriga la care se gîndise, să dispară într-o lume a fanteziei. Era un truc pe care-l folosea şi care funcţiona adesea împotriva insomniei, dar în noaptea aceea nimic nu părea s-o poată smulge de sub impresiile momentului.

Apoi se întorcea din nou cu gîndul la scena crimei... Monroe, ridicînd moneda în mîna acoperită de mănuşa din latex. Strălucea în luminile proiectoarelor, mai puţin acele părţi în care sîngele se închegase. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Părea să fie extrem de veche. Şi, pentru ochiul ei de nespecialist, părea să fie aur, aur vechi. „De ce ar lăsa cineva un asemenea lucru în urma sa?” se întrebă ea. În afară de faptul că oferea indicii poliţiei, trebuie să fi valorat o avere.

Philip avea destulă dreptate să fie supărat pe ea, dar ea ştia că nu era numai din cauza a ceea ce se întîmplase. Nu putea să fie o coincidenţă faptul că se întîmplase în ajunul zilei în care urma să se întoarcă la New York. Vechile resentimente apăreau din nou. Philip simţea că Laura îl părăsise cu mulţi ani în urmă, deşi amîndoi se gîndeau, şi acum erau siguri de lucrul acesta, că nu s-ar fi înţeles niciodată. Ultimele trei săptămîni fuseseră minunate şi ea recunoştea că uneori îşi imagina că sînt o familie, că locuia în casa aceea din secolul al XVII-lea din satul de lîngă Oxford şi că Jo crescuse alături de ei amîndoi. I se părea un vis frumos.

Era atît de prinsă de gîndurile acestea, încît prima dată nici n-auzi telefonul sunînd în holul de la parter. Apoi îl auzi pe Philip deschizînd uşa şi paşii lui greoi, tîrşîiţi, împleticindu-se pe coridor şi coborînd scara abruptă, în spirală. Vorbea, dar nu se înţelegea ce zice. Apoi receptorul fu pus la loc în furcă şi el urcă scările. Mergea repede. Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi un ciocănit grăbit la uşa ei, care apoi se deschise cu violenţă.

– S-a întîmplat ceva cu Jo, zise Philip, cu chipul palid, golit de sînge, în lumina care venea de pe hol. A avut un accident de maşină. E la spitalul John Radcliffe.

Capitolul 5

Cambridge, februarie 1689

Cu o noapte înainte, Isaac Newton fusese prea obosit ca să-şi mai despacheteze lucrurile. Servitorul lui, Elias Perrywinkle, tîrîse cufărul greu plin cu noile achiziţii de-a lungul curţii şi apoi pe scările şerpuitoare din piatră ale Colegiului Trinity, pînă în camerele pe care Newton le împărţea cu vechiul său asociat, John Wickins.

Răsplătindu-şi servitorul cu un sfert de penny şi cu un cuvînt mormăit de mulţumire, apoi dîndu-i liber, Newton abia dacă-şi găsi energia să-şi lase cufărul nedesfăcut în laboratorul de lîngă camera sa, să-şi scoată cizmele şi să-şi azvîrle pelerina stropită cu noroi pe un scaun, înainte să se arunce pe saltea şi să se cufunde imediat într-un somn adînc.

Se trezi chiar înainte de ora şapte, cînd cele dintîi raze ale soarelui palid de iarnă pătrundeau prin ferestrele dinspre răsărit ale camerelor sale. Perrywinkle apăru cu cîteva minute mai tîrziu, cu un vas din cositor plin cu apă caldă şi rufărie curată din olandă. Contactul cu apa era plăcut, o simţea cum îi pătrunde în pielea uscată. Privindu-se în oglinda micuţă pe care o proptise pe pervazul ferestrei, se gîndi că oferea o imagine jalnică. Era un om pentru care un somn sănătos, lipsit de vise, era ceva aproape uitat.

Rămînînd singur, după ce Perrywinkle ieşi cu apa murdară, Newton îşi schimbă cămaşa, îşi trase cizmele în picioare şi pescui din buzunar cheia laboratorului. Pe drum, culese o farfurie şi o cană placate cu argint, lăsate acolo de servitor. Pe farfurie se aflau un măr şi o bucată de pîine, iar în cană era apă proaspătă, călduţă.

Nu era o încăpere prea mare. Chiar dacă fusese profesor lucasian[11] al Universităţii Cambridge timp de douăzeci de ani, conducerea facultăţii nu fusese prea generoasă cu el. Dar îi era de ajuns. Newton aprinse cîte o torţă de fiecare parte a uşii, făcînd puţină lumină în încăperea lipsită de ferestre. Încuie uşa în urma sa. Ştia că Wickins îşi vizita familia în Manchester, dar nu putea să rişte apariţia vreunui nepoftit sau să aibă parte de vreo iscodire în acel loc al său. Îndreptîndu-se spre şemineu, îndesă în el cîteva lemne şi, folosindu-se de una dintre torţele aprinse, curînd încropi un foc bun, care risipi umbrele şi-i permise să vadă mai bine prin ceaţa deasă a substanţelor chimice care îmbiba întotdeauna încăperea.

Pereţii camerei erau plini de rafturi. Biblioteca sa ajunsese să conţină vreo trei sute de volume, tratînd aproape în exclusivitate tot ceea ce privea alchimia şi tradiţia ezoterică. Se folosise de banii pe care-i cîştigase în fiecare an de pe urma proprietăţilor familiei din Woolsthorpe, în Lincolnshire, precum şi de o bună parte a veniturilor sale ca profesor, ca să-şi alcătuiască o asemenea colecţie; era, probabil, cea mai cuprinzătoare colecţie din întreaga creştinătate. Aici se puteau găsi *Cina din Miercurea Cenuşii*, a lui Giordano Bruno, traduceri ale lucrărilor eretice aparţinîndu-i lui Galileo, interzise de Vatican, transcrieri ale *Tăbliţei de smarald*[12], *Manifestele rozacruciene*, *Septimana*

---

[11] Titularul catedrei de matematică de la Universitatea din Cambridge. Postul a fost fondat în anul 1663 de Henry Lucas, unul dintre primii deţinători ai acestui titlu fiind (din anul 1669) Isaac Newton. (n.tr.)

[12] Text antic considerat de alchimişti ca fiind fundamentul artei lor. Se presupune că ar fi opera lui Hermes Trismegistus şi că ar dezvălui secretul substanţei primordiale şi a transmutaţiilor ei. (n.tr.)

Philosophica a lui Michael Maier şi opere de Raymond Lull, Robert Fludd şi Jacob Bohmen.

Nu toate rafturile erau ocupate de cărţile lui. Unele dintre ele găzduiau teancuri de hîrtii, însemnările lui şi descrierile unor experimente, întinse pe o masă aflată într-o parte a camerei. Pe aproape o treime din rafturi se aflau sticle şi vase de sticlă. Unele dintre sticle conţineau lichide colorate, fiecare dintre ele fiind astupată cu cîte-un dop din plută şi etichetată. Într-un colţ al camerei, se afla o maşinărie complexă din sticlă, un aparat de distilat, şi, într-un alt colţ, un telescop pe un postament. Înăuntrul şemineului mare din piatră, era un ceaun suspendat de două console scoase în afară.

Pentru un străin care ar fi intrat în această încăpere, amestecul de mirosuri ar fi fost copleşitor (chiar şi pentru cei cu sensibilităţile olfactive ale secolului al XVII-lea), dar pentru Newton devenise ceva aproape firesc şi, dacă un anumit amestec de mirosuri se întîmpla să răzbată printre cele familiare, el îl privea tot ca pe ceva banal.

Era foarte frig, dar focul urma să transforme curînd camera într-o adevărată saună. Cu ani în urmă, Newton plătise doi muncitori să facă orificii speciale pentru ventilaţie în peretele exterior al laboratorului, această modificare simplă salvîndu-l de la asfixiere în mai multe ocazii. Îndreptîndu-se cu paşi mari spre masă, Newton făcu puţin loc şi aşeză cana şi farfuria, apoi se întoarse şi se aplecă lîngă cufărul pe care, noaptea trecută, îl trîntise în mijlocul laboratorului.

În timp ce se străduia, bîjbîind, să deschidă lacătul, îşi aminti de ultima călătorie la Londra, în căutarea acelui indiciu care-i lipsea, fiind convins că avea să-l găsească acolo. Căutase şi tot căutase, timp de aproape un sfert de

secol, secretul cel mai ascuns al existenţei, *prisca sapientia*[13]. Ştiinţa fusese prima sa iubită şi el o secase de sevă. Cartea sa, *Principia Mathematica*, fusese publicată cu doi ani în urmă, făcîndu-l să devină o celebritate în lumea academică. Dar ştiuse în tot acest timp că în univers se mai află şi altceva decît elementele de bază componente, edificiul mecanic pe care-l observase şi-l descrisese în opera sa atît de elogiată.

Aproape imediat după ce ajunsese aici, la Universitatea Cambridge, în 1661, fusese atras de lumea alchimiei şi de cea a ocultismului. Bătrînul său mentor şi predecesor la catedra lucasiană, Isaac Barrow, aprinsese prima scînteie, iar aceasta fusese transformată ulterior într-un foc puternic de marii adepţi ai trecutului, cum ar fi Cornelius Agrippa şi Elias Ashmole, John Dee şi Giordano Bruno. Cercetările lor au fost numite Marea Operă, şi, timp de mulţi ani, aceşti nemuritori au făcut experimente complicate de alchimie în laboratoare pline de fum. Şi-au dat viaţa pentru căutarea Pietrei Filosofale, substanţa pe jumătate mitologică care i-ar permite alchimistului să transforme orice metal obişnuit în aur, legătura magică dintre fizic şi metafizic care-i va da posibilitatea adeptului de a produce *elixir vitae*[14] şi de a găsi tinereţea veşnică.

Ca toţi alchimiştii de dinaintea lui, Newton avea ca punct de referinţă manifestul experimentelor ezoterice, doctrina *Tăbliţei de smarald.* În tinereţea sa, Barrow îl luminase în legătură cu existenţa acestui obiect uimitor şi-i explicase în ce măsură era un ghid pentru toţi alchimiştii. Fusese născocit în Antichitate, îi explicase Barrow, în vremea în care oamenii ştiau mult mai multe despre lucrările

---

[13] „Înţelepciunea originară", în lat. în orig., concept utilizat de Newton, prin care dorea să aplice cunoştinţele ezoterice ale Antichităţii la cercetările ştiinţifice moderne. (n.tr.)

[14] „Elixirul vieţii", în lat. în orig. (n.tr.)

Universului decît toţi intelectualii şi filosofii din timpul său. Cei din Antichitate îşi concentraseră cunoştinţele în inscripţiile care se găsesc pe *Tăbliţa de smarald*. Nimeni nu ştia unde se afla tăbliţa acum. Dispăruse, dar generaţiile de alchimişti îşi transmiseseră de la una la alta traduceri ale inscripţiilor, şi fiecare urmărise ceea ce credea că era adevărul absolut, aşa cum fusese descris de antici. Tăbliţa le arăta drumul spre Piatra Filosofală, cum trebuiau să-şi pregătească atît sufletul, cît şi materia fizică obişnuită cu care lucrau. Newton era de părere că motivul pentru care nici un alchimist nu reuşise pînă atunci să-şi ducă la îndeplinire visurile nu constituia o vină a anticilor. De asemenea, fireşte, nu considera nici c-ar fi fost vorba despre o eroare a naturii. Era, pur şi simplu, din cauză că nici un filosof sau alchimist nu-şi purificase sufletul suficient de mult, şi că nici unul dintre căutătorii Adevărului nu i se dedicase acestei cauze cu suficiente putere şi onestitate.

Spre deosebire de aproape toţi ceilalţi alchimişti, de la însuşi Hermes pînă la cercul său interior, Newton nu dorea să obţină aur pur şi simplu pentru valoarea lui. Bogăţia nemăsurată i se părea prea puţin importantă. Pentru el, obţinerea aurului la sfîrşitul căutărilor însemna cunoaştere absolută, cunoaşterea aflată în posesia zeilor, şi ştia foarte bine că avea de gînd să facă orice ca s-o găsească. Era însăşi raţiunea lui de a trăi. De-a lungul multor ani în care studiase microcosmosul şi-l comparase cu macrocosmosul pe care-l vedea prin lentilele telescopului, făcuse noi legături şi ridicase noţiunea de holism pe noi culmi ale raţiunii. În acest timp, ajunsese să creadă că el însuşi era o semidivinitate şi că fusese trimis pe Pămînt cu un singur scop: acela de a găsi Piatra Filosofală şi de a afla Adevărul. Dumnezeu, îşi închipuia, îl alesese pe el, îl făcuse unic şi-l înzestrase cu cea mai mare inteligenţă dintre toţi cei din generaţia sa, astfel încît el, Isaac Newton, profesor lucasian

al Universităţii Cambridge, să împlinească voia Tatălui şi să dezvăluie omenirii adevărata semnificaţie a existenţei, funcţionarea amănunţită a Naturii, mecanismul Universului.

Balamalele cufărului scîrţîiră în clipa în care Newton deschise capacul. Înăuntru, se aflau vase din sticlă împachetate cu grijă, acoperite cu lînă, astfel încît să fie protejate pe drumurile pline de gropi adînci din Londra. Erau acolo şi borcane cu diverse substanţe chimice. Într-unul dintre ele se aflau cilindri metalici cenuşii, cufundaţi într-un ulei gălbui. Lîngă el se afla un tub cu o pulbere neagră precum cenuşa, iar alături de acesta, încă unul, plin cu talc cărămiziu. Aşezată pe o parte şi cuibărită într-o bucată de stofă groasă din lînă, se afla o clepsidră mare.

O treime a cufărului era înţesată cu cărţi legate în piele, stivuite cu grijă. Newton o luă pe cea de la suprafaţă şi privi ceea ce scria pe cotor. *Celebritatea şi confesiunile Frăţiei Rozacrucienilor*, de Thomas Vaughan, citi el cu voce tare, apoi puse cu grijă cartea pe podea, lîngă cufăr. Volumul de dedesubt avea titlul înscris cu litere aurii pe copertă. *Chimistul sceptic*. Numele autorului, Robert Boyle, era trecut cu litere mari sub titlu. Newton frunzări cartea preţ de cîteva clipe, apoi o aşeză peste cea a lui Vaughan.

Luă apoi cărţile rămase în cufăr şi le puse pe o masă de lîngă perete, din dreapta şemineului, unde începu să le aranjeze în teancuri înainte de a le muta pe rafturile de deasupra. În timp ce ridica un volum foarte frumos, legat în piele verde, avînd titlul *Componentele alchimiei*: *cele douăsprezece porţi care duc spre descoperirea Pietrei Filosofale*, de George Ripley, o bucată mică de pergament căzu dintre coperţi pe podea, lîngă piciorul lui Newton.

Newton o ridică şi o despături cu grijă. Pergamentul era uscat şi îngălbenit, dar se putea vedea scrisul ce-l acoperea, în cerneală brună, ştearsă. Îndreptîndu-se spre

şemineu, Newton îşi apropie pergamentul de ochi, astfel încît să poată desluşi scrisul mărunt de mînă. Textul era scris în aramaică, o formă antică de ebraică, limbă pe care o cunoştea. Traducînd-o în minte, Newton şopti pentru sine următoarele cuvinte:

> O, tu cercetătorule, tu, cercetătorule de adevăr, nu-ţi pierde curajul! Fiindcă, deşi ne închinăm tăbliţei verzui, există un alt Adevăr, chiar şi mai profund. Prieteni, l-am văzut, ca şi cînd ar fi fost într-un vis, dar Zeii îl proclamă de netăgăduit. Aşa cum cîmpurile sînt verzi, sîngele Domnului este roşu, roşu ca rubinul. Şi, aşa cum tăbliţa are forma sa, şi rubinul are formă de sferă; fiindcă, într-adevăr, l-am văzut ca şi cînd ar fi fost într-un vis. Şi, dacă tăbliţa are putere, cea a sferei din rubin e de un milion de ori mai mare. Tăbliţa cea falnică arată drumul, iar sfera deschide uşile lumii. Dacă sufletul ţi-e curat, caută sfera şi, odată cu ea, vei avea parte de gloria celor antici. Caută sfera sub pămînt, în piatră învelită, deasupra avînd înţelepciune şi pămînt dedesubt!
>
> GR.

Sub acest text, era imaginea unei sfere şi un rînd scris cu litere foarte mici, apoi o spirală foarte strînsă, de la un capăt al ei pînă la celălalt. În marginea de jos a paginii zări un singur rînd de litere, numere şi simboluri specifice alchimiei, despre care ştia că alcătuiau o serie de învăţături oculte, încifrate. În sfîrşit, în colţul din dreapta jos era o ilustraţie mică, un model complicat de linii încrucişate, ca un labirint micuţ.

Nu-i venea să creadă ceea ce citise. Dacă într-adevăr Ripley scrisese acele rînduri (şi-i mai văzuse înainte scrisul, care se potrivea cu cel de-aici), atunci această descoperire era de o valoare inestimabilă. Pentru el, la fel ca şi pentru toţi alchimiştii, *Tăbliţa de smarald* era cel mai important ghid pentru găsirea Pietrei Filosofale. Dar Ripley susţinea că

mai era ceva, această sferă din rubin, care era cu mult mai importantă. Poate, trase el concluzia, întorcîndu-se la masa de sub rafturi, asta explica de ce nu descoperise atîta timp secretele supreme. Dacă era adevărat, însemna că fusese voinţa Domnului ca el să ia exact acea carte de la librăria lui William Copper, din Little Britain, în apropiere de St Paul, unde-şi petrecuse după-amiaza înainte de a porni spre Cambridge. Şi, dacă aşa era voinţa Domnului, nu putea să dea greş. Ştia că Dumnezeu urma să-i îndrume paşii în această nouă etapă a călătoriei. Va găsi, fără îndoială, Adevărul.

Capitolul 6

Ulterior, Philip avea să spună că nu-şi mai putea aminti nimic din drumul pînă la spital, în noaptea tăcută, fiindcă mintea îi alerga bezmetică, plină de nelinişti şi încărcată de amintiri neplăcute.

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, tatăl lui, Maurice, murise într-un accident de maşină. Fusese întîmplarea cea mai marcantă pentru el, un eveniment care-i afectase viaţa în cea mai mare măsură, un eveniment care-l făcuse să-şi schimbe în mod radical direcţia aleasă. Avea douăzeci şi doi de ani şi cu două săptămîni înainte aflase că absolvea cu Magna cum Laudae. În dimineaţa ceremoniei de absolvire, lua micul dejun împreună cu colegii de cameră, în casa lor dărăpănată de pe Cowley Road, cînd sunase telefonul. Era unchiul Greg, fratele tatălui său. Maşina tatălui se ciocnise de un camion care intrase pe contrasens. Fusese o lovitură frontală, care-l ucisese pe loc.

Philip îşi închipuise că nu-şi iubea cu adevărat tatăl, că n-o să-i fie dor de el, atunci cînd acestuia îi va veni sorocul să moară. Avea prea multe amintiri neplăcute despre el. Nu putea uita felul brutal în care se purta cu el, faptul că mamei lui îi făcuse viaţa un coşmar şi că apoi se închisese în sine şi nu mai vorbea cu nimeni din clipa în care ea îl părăsise.

Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă ca tatăl lui să fie mulţumit. Înainte să meargă la universitate, fusese un fotograf perseverent şi cîştigase premii pentru realizările sale. Ba chiar începuse să-şi vîndă cîteva fotografii. Dar tatăl lui îi desconsiderase întotdeauna munca, spunîndu-i că nu se poate cîştiga vreodată o avere din fotografii. Aşa că Philip îşi lăsase deoparte aparatele de fotografiat şi se

înscrisese la Oxford, să studieze economia, renunţînd la speranţele şi la ambiţiile personale în schimbul parcurgerii unei căi alese de tatăl său.

Şi, aşa cum stătea înaintea coşciugului deschis al tatălui său, în biroul de pompe funebre, în ziua înmormîntării, nu se putea gîndi decît la ironia situaţiei. Toată viaţa tînjise să obţină aprobarea acestui om şi apoi, în ziua marelui său triumf, ticălosul se lăsase omorît. Era, îşi spunea el în cele mai iraţionale momente ale gîndirii, aproape ca şi cum tatăl lui murise dinadins, ca să-i facă în ciudă.

Dar, mai tîrziu, atunci cînd izbuti să gîndească limpede, începu să înţeleagă că era ceva mai mult decît judecata aceasta simplă şi emoţională. Poate că fusese mai dur, dar tatăl lui simţea şi nevoia obsesivă şi exagerată de intimitate. Nutrise o credinţă paranoică, aceea că lumea întreagă se amestecă în viaţa lui. În timp ce Philip privea în jos spre matahala aceea de om, nu putea să-şi înlăture din minte gîndul că acolo zăcea acela care n-avea încredere în nimeni, care-şi distrugea corespondenţa înainte s-o arunce la gunoi, care încuia uşa de trei ori în fiecare noapte; cu toate astea, zăcea acolo, expus în văzul tuturor, dezgolit de orice dram de demnitate.

Imaginea asta, mai mult decît orice altceva, îl convinse pe Philip să înceapă o nouă viaţă. Întreaga existenţă i se supusese tatălui său, dar în adîncurile sufletului ştia că, de fapt, semăna mai mult cu mama lui, Joan. Joan Bainbridge, pe care o chema Ghanmora înainte de căsătorie, fusese una dintre cele mai cunoscute artiste provenite din Caraibe. Tatăl ei afro-american dispăruse cînd era mică şi fusese crescută de mama de origine scoţiană, Elizabeth, care o încurajase încă de la vîrsta de şase ani să devină pictoriţă. Îl întîlnise pe tatăl lui Philip la prima ei expoziţie de la New York, în 1957, unde el venise la invitaţia şefului său. Philip nu înţelesese niciodată ce putuse să vadă mama lui la

Maurice. El era un om de afaceri care nu înţelegea deloc arta sau orice era legat de cultură. Îşi dedicase întreaga viaţă cifrelor de pe foile din cartea mare, în timp ce Joan era exact opusul lui, un spirit liber pe care nu-l interesau banii şi nici măcar celebritatea.

Păstrase legătura cu mama lui şi o vizitase de cîteva ori la Veneţia, unde locuia de douăzeci şi cinci de ani cu cel de-al doilea soţ al ei, un cîntăreţ de operă. Dar refuzase să se lase atras în lumea ei, deşi o găsea extrem de fascinantă. Odată cu moartea lui Maurice, în mintea lui Philip se închiseseră deodată mai multe uşi. La cîteva luni după ce absolvise cu Magna cum Laudae la Ştiinţe Economice, renunţase la toate planurile pe care i le făurise tatăl său. Părăsind oraşul şi un salariu promis de şase cifre, Philip îşi luase din nou aparatul de fotografiat şi jurase să-şi dedice viaţa profesiei lui de suflet.

Dar schimbările din viaţa lui merseseră şi mai departe. Nu arătase niciodată vreo urmă cît de mică de interes faţă de orice-ar fi avut ceva de-a face cu paranormalul, dar pînă la sfîrşitul anului ajunsese să fie fascinat de noţiunea de aură şi de fotografia Kirlian[15]. Citea orice carte pe care o găsea despre astfel de lucruri şi mergea la seminarii şi la cursuri. Dar apoi, după doi ani în care fusese cufundat în această lume, se oprise brusc. Nu fusese niciodată conştient de motivul pentru care lăsase în urma lui toate aceste lucruri, concentrîndu-se, în schimb, asupra fotografierii în slujba poliţiei. Pentru Philip, nu era decît un mod de a-şi cîştiga

[15] Tehnică fotografică numită astfel după descoperitorul ei, Semion Kirlian. În anul 1939, acesta a observat în mod accidental că, dacă un obiect este aşezat pe o placă fotografică, apoi este supus unei descărcări de curent, imaginea obiectului se imprimă pe acea placă. Ulterior, Kirlian a fost preocupat mai ales de demonstrarea faptului că toate fiinţele au o aură care le înconjoară. (n.tr.)

existenţa, în timp ce se ocupa în continuare cu opera sa creativă, pe care o expusese şi mulţumită căreia spera să devină cunoscut şi în afara graniţelor. Timp de mulţi ani, cei apropiaţi îi înţeleseră motivele şi nu comentară nimic. Fotografiind cadavre, se gîndeau ei, Philip încerca într-un fel să găsească ceea ce nu putuse să vadă la cadavrul tatălui său, ceva asemănător cu sufletul.

Începuse să plouă din nou în timp ce se apropiau de spital, ceea ce-l smulse pe Philip din visare, făcîndu-l să se concentreze asupra tristului prezent. Ajunseră la spital şi, după ce parcară în primul loc liber pe care-l găsiră, alergară spre recepţia puternic luminată a spitalului, fără să observe superbul răsărit de soare de dinaintea lor.

Apelul telefonic venise din partea uneia dintre prietenele lui Jo, Samantha, care fusese în maşină cu Jo şi cu prietenul ei, Tom. Samantha avea doar nişte tăieturi şi vînătăi, dar n-avea habar în ce stare se aflau ceilalţi doi tineri. O găsiră la recepţie, vorbind cu un doctor tînăr care-i conduse de-a lungul unui hol pînă într-un salon micuţ, cu patru paturi. Jo se afla în cel din spatele camerei, izolat printr-o draperie de restul încăperii.

Laura şi Philip se simţiră uşuraţi, văzînd că putea să stea ridicată. Avea o tăietură urîtă deasupra ochiului drept, iar braţul, pe care şi-l ţinea deasupra păturii, era bandajat pînă la cot.

– A suferit o comoţie, zise doctorul, uitîndu-se pe fişa ei. Dar rezultatele de la tomografia cerebrală sînt bune. A avut nevoie de cîteva copci, dar cred c-o să fie bine.

Laura o îmbrăţişă uşor şi Jo îi zîmbi lui Philip, care rămăsese în picioare lîngă pat.

– Dumnezeule, Jo! zise Laura. Am crezut că…

– Nu, mamă, sînt încă aici, şopti ea, mîngîindu-i obrajii Laurei.

– Prietenul tău, Tom, e în regulă? întrebă Philip, întorcîndu-se spre doctor.
– Şi el a avut mare noroc. Vreo două coaste rupte, două degete rupte şi mai multe tăieturi şi vînătăi. E pe partea cealaltă a coridorului, la peticit.
– Ei, ce naiba s-a întîmplat, Jo? Nu cumva Tom băuse?
– Nu, mamă, Tom nu bea alcool, răspunse Jo, aruncîndu-i mamei sale o privire iritată. De fapt, eu conduceam.
Laura păru surprinsă pentru o clipă, apoi zîmbi, luîndu-i mîna lui Jo într-ale sale.
– Ne întorceam în Carfax, pe St Aldate, cînd o maşină a ieşit de pe o stradă lăturalnică. Cred c-am frînat prea tare, am derapat şi m-am învîrtit pe loc, din cauza asfaltului ud. Ne-am lovit de un stîlp de felinar.
– Aţi avut noroc, zise Philip, oftînd şi aşezîndu-se de partea cealaltă a patului.
– Dar, mamă, nu trebuia să fii în drum spre aeroportul Heathrow?
Laura o privi ca şi cînd i-ar fi amintit ceva de mult uitat. Îşi frecă ochii obosiţi.
– Ei bine, planul ăla a căzut. Fii sigură că n-o să plec din Anglia pînă cînd n-o să te vindeci de-a binelea!
Jo încercă să protesteze, dar fu întreruptă de telefonul lui Philip, care-şi întoarse repede privirea spre doctor.
– Doamne, îmi cer scuze! Ar fi trebuit să-l închid. Termin într-o secundă.
Se îndreptă spre fereastră şi vorbi încet la telefon.
Doctorul părea enervat, dar, întorcîndu-se spre Jo, zise:
– Poţi să pleci de îndată ce te vei simţi mai bine.
– Şi cum rămîne cu Tom?
– Cred că el o să mai stea pe-aici vreo cîteva ore. Trebuie să-i mai facem unele teste, dar poţi să te duci să-l vezi, dacă vrei, zise doctorul, îndreptîndu-se spre uşă.

Văzîndu-l pe Philip, îi făcu un semn ca şi cum i-ar fi tăiat beregata. Philip încuviinţă din cap ruşinat şi încheie repede convorbirea. Întorcîndu-se lîngă pat, zise:

– Mă tem că trebuie să plec. A mai avut loc o crimă.

Capitolul 7

Locul crimei era la ceva mai mult de doi kilometri şi jumătate depărtare faţă de spital, dar traficul pe Autostrada 40, prin Headington spre Oxford, devenea din ce în ce mai aglomerat, aşa că Philip ajunse acolo abia după douăzeci de minute.

Laura rămăsese cu Jo la spital, aranjament care era întocmai pe placul lui. Nu voia să se repete întîmplarea din seara precedentă, cu Monroe. Copleşit încă de spaima prin care trecuse din cauza fiicei sale, ştia că acum trebuia să se concentreze asupra slujbei. Parcă maşina într-o zonă permisă doar rezidenţilor, la capătul lui Cave Street, în apropiere de rîu, îşi aşeză pe bord permisul de liberă trecere obţinut de la poliţie, îşi luă geanta din portbagaj şi porni spre aleea paralelă cu un afluent al rîului Cherwell.

Aleea care ducea spre rîu era alunecoasă şi Philip coborî încet. Ploaia începuse din nou, iar în faţa lui se vedea rîul cenuşiu şi întunecat. La vreo zece metri depărtare stăteau, uzi leoarcă, doi poliţişti în uniforme, Monroe, care era cu spatele la alee, precum şi un sergent, care ţinea umbrela pentru inspectorul-şef. Ceva mai departe, doi tipi de la laboratorul de criminalistică se îndreptau spre o casă construită pe nişte piloni deasupra rîului. Începu să plouă mai tare, iar Philip se simţi tentat să dea fuga la maşină şi să-şi ia umbrela, dar Monroe îl observă chiar în acea clipă.

– Domnule Bainbridge! Sîntem singuri azi?

Philip oftă, îşi vîrî mîinile în buzunar şi riscă un zîmbet scurt.

– Avem o adevărată ciudăţenie pentru dumneata, în dimineaţa asta. Ai face bine să fii pregătit!

– Ce s-a întîmplat? E mai rău decît azi-noapte?

– Depinde de cît de sensibil eşti. O femeie care făcea jogging a găsit-o cam pe la ora şapte. Medicii legişti mi-au spus că e moartă de patru pînă la şase ore. Vino cu mine! O să ai ceva de furcă pînă să găseşti un unghi potrivit. Şi ai grijă!

Monroe păşi cu grijă pe cărare. Crengile unui copac de pe malul rîului fuseseră acoperite cu un înveliş din plastic şi un singur reflector lumina rîul de sub ramura cea mai de jos. Chiar în spatele lui Monroe, Philip văzu pupa roşie a unei bărci. Pe măsură ce primea în plin şocul şi oroarea scenei, simţea cum i se scurge sîngele din obraji.

O tînără era pe jumătate întinsă la unul din capetele bărcii. Purta jeans şi un tricou şi avea ochii deschişi, iar privirea-i era îndreptată spre mal. Părea să nu mai aibă nici un strop de sînge în trup. Braţele-i erau larg deschise, iar mîna stîngă atîrna peste marginea bărcii. Braţele şi umerii erau pline de dîre de sînge. Avea ochii deschişi, dar ceea ce fusese alb la ei era acum aproape în totalitate roşu: toate vasele de sînge se spărseseră. Peste ochi avea o peliculă slinoasă, care făcea să se estompeze culoarea sîngelui. Avea beregata tăiată şi partea de sus a craniului fusese înlăturată, curat, de o mînă expertă, o emisferă de oase şi scalp fiindu-i tăiată. În locul în care se aflase odată creierul, nu rămăsese altceva decît un orificiu roşu şi negru. În unele porţiuni, ţesutul mort fusese zgîriat şi îndepărtat, lăsînd să se vadă oasele înspăimîntător de albe.

Înăuntrul capului tinerei, o monedă din argint foarte bine şlefuită strălucea în lumină; o soră geamănă a monedei din aur pe care o văzuse Philip în mîna inspectorului-şef în noaptea precedentă.

Se întoarse şi respiră adînc de cîteva ori.

– Îţi acord cîteva minute, Philip! bombăni Monroe, urcînd înapoi pe cărare. Dar am nevoie de fotografii la secţie într-o oră.

Philip nu mai pierdu timpul şi începu imediat să facă fotografii. Ştia, din lunga sa experienţă, că era singura modalitate de a face faţă situaţiei. Cu cît imaginile din faţa lui erau mai oribile, cu atît trebuia să fie mai deconectat şi să-şi facă meseria, într-o stare mecanică, forţîndu-se să nu acorde atenţie imaginii văzute prin obiectivul aparatului.

Făcu cîteva fotografii de pe prora bărcii; cîteva cadre apropiate, folosind teleobiectivul şi vreo două fotografii în plan general. Apoi, porni de-a lungul malului şi fotografie barca dintr-o parte, după care se lăsă în jos aproape de pupă, unde barca era aşezată perpendicular pe mal şi de unde putea captura, cu aparatul foto digital, imaginile cele mai înspăimîntătoare, stocîndu-le pe un cip; o viaţă de om, redusă la pixeli.

Abia după ce urcă pe mal, făcîndu-le, nepăsător, semn cu mîna celor doi poliţişti şi coti pe Cave Street, îşi dădu seama cît de tare îi tremurau mîinile. Ajungînd la maşină, vru să deschidă portbagajul, cînd se simţi izbit de un val de greaţă. Vomită în şanţ, privind cum şiroiul de apă de ploaie, scurgîndu-se în josul străzii, îi spală resturile de fiere.

Capitolul 8

Londra: octombrie 1689

Colegiul Gresham, din inima oraşului, era ca o oază în mijlocul murdăriei din Londra. Deşi clădirile erau vechi şi stăteau să se dărîme şi existaseră mai multe cereri pentru reconstrucţia zonei, acolo domneau un farmec şi o linişte care dezminţeau starea precară în care se afla. Era cunoscut ca loc de întîlnire pentru cele mai luminate minţi ale acestei sau ale oricărei alte epoci.

Societatea Regală fusese înfiinţată cu aproape treizeci de ani în urmă de Christopher Wren şi de cîţiva asociaţi apropiaţi lui. Crescuse foarte repede, primise aprobarea regală şi, odată cu ea, un renume. Dar acest renume scăzuse în ultimii ani. O parte a problemei acestei ilustre adunări era aceea că nu se putea stabili pentru mult timp într-un loc. Primul sediu fusese stabilit aici, fiind martor al grandorii aflate la apus a Colegiului Gresham, dar după teribila epidemie de ciumă din 1665 şi marele incendiu din anul următor, colegiul fusese ocupat mai întîi de marii dregători ale căror case fuseseră distruse, iar apoi fusese transformat într-o bursă de schimb temporară, pentru perioada în care noul centru financiar se afla în construcţie. Societatea Regală, cu cărţile şi aparatura sa pentru experimente, sextantele şi hărţile ei, telescoapele şi microscoapele, primise ca donaţie biblioteca de la proprietarul Casei Arundel, ducele de Norfolk. Aceasta era situată la vreo cîţiva kilometri spre vest, pe o stradă chiar la ieşirea de pe Strand. Pentru un timp, întrunirile Societăţii Regale se desfăşuraseră aici, unde se discutaseră cele mai noi idei legate de ştiinţă şi unde avuseseră loc cercetări

ştiinţifice organizate de Custodele Experimentelor, Robert Hooke. Cît timp fusese instalată în Casa Arundel, societatea începuse să publice cărţi, incluzînd *Micrographia* lui Hooke şi *Sylva*, de John Evelyn. De asemenea, păstrînd tradiţia primelor societăţi ştiinţifice din Italia lui Galileo, scosese şi un jurnal, *Philosophical Transactions*, în care erau descrise descoperirile şi rapoartele asupra lecturilor şi a operelor membrilor societăţii. Dar apoi, după cîţiva ani petrecuţi în Casa Arundel, fuseseră obligaţi să se întrunească din nou la Colegiul Gresham, în camere păstrate special pentru această ocazie de Hooke, un influent profesor al colegiului.

Deşi cunoştea aceste lucruri, intrînd în curtea interioară a Colegiului Gresham, la ora şase fără două minute, cînd cerul care se întuneca spre apus era scăldat într-o lumină portocalie, Isaac Newton simţea că n-are aproape nici o legătură cu societatea în care intrase cu şaptesprezece ani în urmă, la vîrsta de douăzeci şi nouă de ani. În ciuda faptului că iluştrii membri îi publicaseră *Principia Mathematica*, carte care-l transformase în cea mai importantă personalitate ştiinţifică din lume, în ultimii zece ani nu participase la întrunirile Societăţii Regale de mai mult de cinci ori. Nu-l putea considera pe nici unul dintre membri prieten şi abia dacă putea avea încredere, într-o oarecare măsură, în trei dintre personajele acestei comunităţi ştiinţifice. Bătrînul Robert Boyle era unul dintre ei, tînărul geniu Edmund Halley era un altul, iar cel de-al treilea era cel care-l convinsese să-şi părăsească în acea seară viaţa de sihastru de la Colegiul Trinity din Cambridge şi să viziteze Londra: Christopher Wren.

În orice caz, principala cauză a evidentei sale absenţe de la întrunirile societăţii era prezenţa şi mai evidentă a lui Robert Hooke. Acesta îi devenise un duşman înverşunat aproape imediat după ce se cunoscuseră şi, cînd, în 1676, Hooke fusese ales secretar, în locul lui Henry Oldenburg, de

membrii societăţii, Newton dorise să renunţe la dreptul de membru. Convins să nu renunţe de cei care-l considerau prea valoros, Newton fusese de acord, în cele din urmă, dar jurase să nu participe la întruniri decît atunci cînd avea să i se pară potrivit s-o facă.

Newton ştia că oamenii îl considerau o persoană dificilă. Fără îndoială, evita compania celorlalţi şi nu-i păsa de părerile celor din jur despre acest lucru. Era închis în sine şi se mîndrea cu asta. N-avea nevoie de nimeni, dar oamenii aveau nevoie de el şi era convins că, pe viitor, urmau să se bazeze şi mai mult pe el. Din cauza acestor gînduri se izolase în laboratorul său din Cambridge. Singurul om în care avea puţină încredere era John Wickins, un învăţat în teologie şi colegul său de cameră timp de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Dar, se gîndea el în timp ce traversa curtea interioară şi trecea pe sub o boltă pentru a coti la stînga printr-un hol din piatră, pînă şi Wickins nu înţelegea decît o mică parte din ceea ce se întîmpla în mintea lui şi aproape nimic din ceea ce se petrecea în realitate în laboratorul atît de apropiat de dormitorul său.

În timp ce se gîndea la toate aceste lucruri, Newton se întoarse cu mintea în urmă cu şase luni, la acea dimineaţă în care fusese nevoit să-şi schimbe direcţia cercetărilor. Era vorba despre dimineaţa în care aflase de existenţa sferei din rubin. Era secretul său cel mai mare, despre care nu putea vorbi cu nimeni. Zile şi nopţi la rînd, nu făcuse altceva decît să caute sensul mesajului lăsat de George Ripley. Cercetase fiecare text pe care-l avea. Se întorsese la Londra să caute în pivniţa plină de igrasie a librăriei lui Cooper din Little Britain şi-l mituise pe vînzător, ca să-i permită să scotocească prin încăperile pline de mucegai.

Era limpede faptul că Ripley scrisese despre un artefact antic şi de o importanţă crucială. Fără îndoială că sfera din rubin era veriga lipsă, cheia universului. Textul în care

descria minunea fusese scris de mîna lui, iar Ripley, care murise cu două secole în urmă, fusese un om integru şi cu foarte mult talent. Dar, chiar şi deţinînd aceste indicii, Newton nu putea face prea multe dacă n-avea şi sfera. Trebuia să afle unde era ascunsă.

Cu o săptămînă în urmă fusese invitat de Christopher Wren să participe la o întrunire specială a Societăţii Regale, la Colegiul Gresham. Se sărbătorea construirea Teatrului Sheldonian din Oxford, terminată în urmă cu douăzeci de ani. Fusese prima misiune încredinţată lui Wren şi un început strălucit pentru cariera sa.

Iniţial, Newton fusese tentat să arunce invitaţia frumos ştanţată pe un teanc de hîrtii de pe biroul său, ignorînd-o la fel ca pe celelalte invitaţii, cereri şi corespondenţe cu nobilimea. Dar, în afară de Wickins, Wren era singurul om pe care-l putea considera prieten, pe care-l respecta mai mult decît pe oricine altcineva.

În faţa uşilor duble ale sălii de lectură, Newton trase aer în piept şi apăsă pe clanţă. Camera n-avea mai mult de doisprezece metri pătraţi, dar Wren, fostul preşedinte al Societăţii şi unul dintre cei mai renumiţi oameni din Anglia, ştia cum să atragă multă lume, astfel că sala era plină. Newton fusese obligat să stea în picioare, la cîţiva paşi lîngă uşă.

Examină încăperea. Avea formă dreptunghiulară, trei dintre pereţi fiind acoperiţi cu rafturi care se întindeau din tavan pînă în podea, fiecare centimetru fiind ocupat de cărţi, ale căror titluri nu se puteau citi pe cotoarele din piele din cauza luminii slabe care pîlpîia din cele două candelabre. Cel de-al patrulea perete era zugrăvit într-o nuanţă vineţie, dar tencuiala se crăpase în unele locuri şi de-a lungul lui se întindea o linie mare în zigzag, continuîndu-se pe tavan, ca o viţă-de-vie.

În acea seară, erau prezenţi poate o sută de membri. Newton îi ştia din vedere aproape pe toţi, dar făcuse cunoştinţă doar cu cîţiva. În centrul camerei stătea Halley şi lîngă el era Samuel Pepys, îmbrăcat într-o haină de culoare portocaliu-aprins. Cu un rînd mai în spate stătea John Evelyn, cu mîna afundată într-un săculeţ uzat din piele cu tutun pentru prizat. Lîngă el stătea pictorul societăţii, Godfrey Kneller, pe care-l întîlnise la Cambridge cu doar cîteva luni în urmă, cînd artistul venise să se pregătească pentru ultima însărcinare, un tablou al profesorului lucasian. De partea cealaltă a camerei stătea Robert Boyle, un bărbat neobişnuit de înalt şi slab ca un băţ, peruca sa albă avînd o strălucire aproape supranaturală în lumina lumînărilor. Cu cîteva rînduri mai în spate, Newton îi văzu pe cei doi oaspeţi din Italia ai societăţii. Giuseppe Riccini şi Marco Bertolini veniseră de la Verona cu trei luni în urmă şi stîrniseră multe bîrfe din cauza atracţiei pentru *mollies*, băieţii care se deghizau în fete şi ofereau servicii erotice profesioniste. În stînga lor, descoperi profilul încîntător al lui Nicolas Fatio du Duillier, un tînăr extrem de interesant, care-i fusese prezentat în urmă cu cîteva săptămîni. Tînărul se întoarse şi, văzîndu-l, zîmbi scurt, binevoitor.

Pe o platformă din colţul cel mai îndepărtat al camerei stăteau Robert Hooke şi preşedintele societăţii, John Vaughan, cel de-al treilea conte de Carbery, strălucitor într-o haină cu mov şi auriu, din brocart, cu o perucă pudrată din plin. Pe cît îi părea că Vaughan reprezintă întruchiparea celor mai alese calităţi ale nobilimii engleze, pe atît i se părea că acela de lîngă el era ca o nevăstuică vicleană, un om de cea mai joasă speţă. Cocoşat şi diform, avînd doar un metru şi patruzeci şi şapte de centimetri înălţime, chiar şi cu tocuri, Hooke părea să se fi micşorat în scaunul său. Newton îl ura din tot sufletul şi ştia că sentimentul era reciproc. Îşi dăduse seama de faptul că

secretarul ar fi făcut orice să-l discrediteze şi să-i ştirbească faima şi nu putea să nu-şi amintească şi să nu se amuze de o scrisoare pe care i-o trimisese acestui pitic, înfăţişîndu-l pe Ianus, în care afirmase că dacă el, Isaac Newton, avusese vreo realizare măreaţă ca om de ştiinţă, fusese deoarece se sprijinise pe umerii giganţilor.

Deodată, Wren se îndreptă spre platformă. Membrii prezenţi se ridicară toţi odată şi aplaudară, apoi se aşezară la locurile lor.

Newton observă, cu iritare, că Wren arăta cu adevărat magnific şi mergea cu o demnitate regală. Era un om care-şi merita ovaţiile. Avea cunoştinţe în multe domenii, era profesor de astronomie, un arhitect de renume mondial, făcea experimente medicale şi era un scriitor de geniu. Cu toate acestea, era, de asemenea, extrem de modest. Cu mulţi ani în urmă, în timp ce Newton era un copil, Wren fusese primul care observase inelele din jurul planetei Saturn. Iar atunci cînd astronomul de origine olandeză, Christiaan Huygens, îşi publicase primul propriile observaţii şi primise laurii pentru această descoperire, Wren se dovedise foarte calm şi mărinimos. Această atitudine i se păruse lui Newton aproape imposibil de înţeles, dar, în adîncul sufletului, ştia că Wren era un om mai bun decît el, pentru că putea să dea dovadă de atîta eleganţă.

Wren îşi fermecă audienţă vreme de treizeci de minute. Vocea sa, blîndă şi melodioasă, dar fără să fie plictisitoare, îi atrăgea pe ascultători, făcînd ca pînă şi cel mai complicat aspect al discursului său să pară interesant şi uşor de înţeles. Însoţindu-şi discursul cu schiţe făcute de el, povesti mai întîi cum proiectase Teatrul Sheldonian, continuînd apoi cu provocările inginereşti cărora fusese nevoit să le facă faţă, ca tînăr arhitect, fiind în egală măsură emoţionat, pe cît era de înverşunat să-şi impresioneze maeştrii. Făcuse schiţe extraordinare ale fiecărei etape a construcţiei

teatrului, de la planurile parterului, care-i asiguraseră acest proiect, la multele etape ale construcţiei, la măreaţa prezentare a proiectului terminat din 1669, după cinci ani de cînd începuse.

Lui Newton îi plăcu discursul, dar, după un timp, începu din nou să se gîndească la problema care-l frămîntase încă din luna februarie, cea legată de mesajul lui Ripley. Încăperea dispăru. Vocea lui Wren se auzi din ce în ce mai slab, apoi se stinse. Vedea cuvintele lui Ripley, mesajul scris şi ciudatul desen, ca şi cînd ar fi ţinut bucata de pergament în mînă. Memoria sa fotografică putea să reproducă tot ceea ce văzuse, pînă la cuta cea mai mică a pergamentului, dar, din păcate, această memorie nu-i fusese de nici un folos în eforturile de a înţelege sensul mesajului.

– A fost un moment uimitor... spunea Wren. Fundaţia era aproape terminată şi eu nu voiam în nici un caz să mai fie întîrzieri, dar eram foarte curios. Am permis ca lucrările pentru ciudata construcţie să se desfăşoare doar o singură zi, considerînd că merită întîrzierea. Pînă la sfîrşitul zilei, devenise clar. Am găsit sub partea aceasta a Oxfordului o peşteră naturală şi, posibil, foarte extinsă. Mi-am notat, cum este şi corect, despre aceasta în jurnalul meu şi, cu permisiunea directorului Colegiului Hertford, am făcut un coridor îngust, plecînd de la aceste galerii subterane, pînă la pivniţele colegiului din apropiere, cu gîndul să mă întorc într-o zi şi să aflu mai multe. Asta se întîmpla, din nefericire, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, iar angajamentele faţă de Maiestatea Sa mi-au ţinut, vai, entuziasmul sub control.

Publicul începu să rîdă, iar Wren trase aer adînc în piept.

– Ei, scuzaţi-mi paranteza! Acum, în ceea ce priveşte construcţia acoperişului...

Un fior, pornind dinspre baza măduvei spinării, îi cuprinse încet corpul lui Newton. Cum rămăsese aşa, transfigurat, cu

ochii la marele arhitect, aproape că simţea cuvintele lui Ripley răsunîndu-i în cap: „Caută sfera sub pămînt, în piatră învelită, deasupra avînd înţelepciune şi pămînt dedesubt!”

În clipa în care Newton bătu la uşă şi-şi vîrî capul înăuntru, Wren era singur într-o anticameră a sălii de lectură, scoţîndu-şi peruca şi încercînd să-şi descurce părul cărunt şi răvăşit.

– Ei, ce surpriză plăcută! zise el, zîmbind.

– Pot să vă deranjez pentru o clipă, Sir Christopher?

– Bineînţeles, domnule. Intraţi! Staţi jos! V-a plăcut discursul meu?

– Da, foarte mult, răspunse Newton, cu solemnitate, încercînd să-şi stăpînească emoţia.

– Mă simt nespus de onorat de prezenţa dumneavoastră, domnule. Într-adevăr, am avut un auditoriu impresionant în seara asta, nu-i aşa? Aşadar, cu ce vă pot ajuta?

Wren îşi lăsă părul în pace şi începu să-şi scoată haina. Newton observă că era pătată de sudoare.

– Descrierea construcţiei Teatrului Sheldonian mi s-a părut fascinantă. Dar... şi ezită pentru o clipă... am fost captivat în mod deosebit de peştera subterană despre care aţi amintit.

– O, serios? Sînt profund mîhnit, domnule! Expresia de pe faţa lui Wren se şterse deodată. Credeam că v-a plăcut partea legată de succesul inginesc, de geniul schiţelor, de extraordinara înfrîngere a forţelor naturii.

– Vă rog să mă iertaţi! Newton păru pierdut pentru o clipă. N-am vrut să spun...

– Am glumit, Isaac. O, zei, înseamnă că e adevărat ceea ce se spune despre dumneata, că nu rîzi şi nu zîmbeşti niciodată.

Newton îl privi lung, inexpresiv, fără să spună un cuvînt. Dîndu-şi seama că-l jignise pe savant, Wren îşi puse mîna pe umărul mai tînărului său coleg.

– Iartă-mă! N-am vrut să te jignesc, prietene!

Newton făcu un pas în spate şi se înclină.

– Nu m-aţi jignit, nici vorbă. Domnule, m-a captivat întregul discurs, însă peştera m-a fascinat. Probabil că acest interes e o urmare a unei legături primitive, inexplicabile, din mintea mea. Orice ar fi, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre asta.

– Din păcate, nu mai am ce altceva să adaug, faţă de ceea ce am spus mai devreme. S-a întîmplat acum un sfert de secol. Eram tînăr şi idealist şi credeam că mă voi putea întoarce să explorez după bunul meu plac.

– Dar există galerii dedesubtul Teatrul Sheldonian?

– O, da, există într-adevăr. Dar sînt neexplorate.

– Aţi păstrat vreo schiţă cu dispunerea lor?

– Nu.

– Şi ce-aţi văzut, mai exact? întrebă Newton, stăpînindu-şi cu greu entuziasmul care-l făcea să ridice tonul.

Wren se încruntă.

– Îmi amintesc că erau două intrări. I-am pus pe muncitori să sape în jurul lor zile în şir, după cum am mai spus. Au descoperit un tavan neted, un coridor şerpuitor, mai multe tuneluri. Am trimis doi oameni înăuntru cu felinare. Da, acum îmi amintesc. Au stat acolo foarte mult timp. Şi tocmai voiam să trimit după ei, cînd au ieşit la suprafaţă, într-o stare nu foarte bună.

Newton ridică o sprînceană.

– Dar ce li s-a întîmplat?

– Am reuşit să aflu doar cîteva lucruri de la ei. Se pare că, de partea cealaltă a intrării, începea un fel de labirint. Dar nu erau prea siguri. Unul dintre ei zicea că era forma naturală a tunelurilor, dar celălalt credea că era vorba

despre o creatură demonică. Bineînţeles, erau nişte muncitori ignoranţi şi superstiţioşi, dar nu puteam să risc să trimit pe cineva mai inteligent la vremea aceea. Poate că a fost o prostie din partea mea să mă abat de la lucrul cu care fusesem însărcinat. Se pare că erau coridoare naturale, ducînd spre Colegiul Hertford spre sud-est şi spre un punct de sub Biblioteca Bodleian, în partea de sud. Ştiam că pivniţele Colegiului Hertford sînt foarte adînci şi se extind cu tuneluri care duc exact în direcţia teatrului meu. Ar fi fost lipsit de importanţă să le urmez şi, în felul acesta, m-am gîndit că-mi satisfac curiozitatea şi-mi urmez şi inspiraţia. Înţelegi?

Newton era cu gîndul departe, holbîndu-se la Wren fără să vorbească. Apoi, îşi reveni.

– Îmi cer scuze, domnule! bîigui el. Eram cu totul absorbit de cuvintele dumneavoastră. Înţeleg. Trebuie să ne urmăm inspiraţia, altfel ne ofilim şi murim.

– Întocmai.

Newton nu părea să mai aibă ceva de adăugat şi o tăcere stînjenitoare se lăsă între cei doi.

– Păi, dacă asta e tot ceea ce doreşti, Isaac... zise Wren.

– Vă sînt foarte recunoscător, răspunse Newton, brusc. Foarte recunoscător. Rămîneţi cu bine, Sir Christopher! zise el, înclinîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă.

Capitolul 9

Laura stătea în casa lui Philip, cu toate ochiurile aragazului aprinse şi cu focul arzînd în şemineu, întrebîndu-se, probabil pentru cea de-a şasea oară în seara aceea, cum poate cineva să locuiască într-o casă fără încălzire centrală, cînd auzi maşina lui Philip oprindu-se afară.

Philip îşi agăţă haina udă în hol şi intră în sufragerie.

– Dumnezeule, arăţi groaznic! zise ea.

– Mă simt groaznic, îi răspunse el, fără s-o privească. Cum se simte Jo?

– E sus, doarme. Plină de vînătăi şi de julituri, dar e întreagă, la urma urmei.

– Şi-i e frig? întrebă Philip, cu sarcasm. Nu pot să cred ce temperatura naibii e în casa asta!

– Ha! exclamă Laura. Nu pot să cred că-ţi place să trăieşti ca în epoca de piatră. N-ai auzit despre invenţia aia nouă, numită calorifer?

Philip oftă şi se prăbuşi pe un scaun, îşi aşeză coatele pe masă şi-şi cuprinse capul în mîini.

– Mda, bine... mă rog.

– Ai avut o zi grea?

Îşi ridică privirea spre ea. Avea ochii injectaţi de sînge.

– Mi-ar prinde bine ceva de băut.

După cîteva clipe, Laura îi întinse un pahar imens cu whisky şi se aşeză pe un scaun lîngă el.

– Mi se pare că ai mare nevoie să scapi de ceva de pe suflet.

Philip luă o înghiţitură mare de whisky.

– Da, şi tu n-o să renunţi pînă n-o să-ţi spun despre ce e vorba, nu-i aşa? replică el, încet.

– Bineînţeles că nu. Aşadar, ce s-a întîmplat?

Philip privi peste umărul ei, la televizor. Tocmai începuse programul de ştiri al postului local de televiziune şi inspectorul-şef Monroe urma să-i dea un interviu unui reporter.

– Hai să ne uităm la asta! zise Philip, luînd telecomanda şi dînd volumul mai tare.

– Prin urmare, domnule inspector-şef, spunea reporterul, sînteţi în măsură să confirmaţi existenţa încă unui incident?

– Da, în dimineaţa aceasta am găsit cadavrul unei tinere pe unul dintre afluenţii rîului Cherwell, aproape de centrul oraşului.

– Şi această crimă se aseamănă cu prima, descoperită noaptea trecută?

– Are unele asemănări, răspunse Monroe, cu prudenţă.

– Înţeleg. Unii oameni spun că avem de-a face cu un criminal în serie aflat în libertate. Negaţi sau confirmaţi acest zvon?

– E mult prea devreme să tragem concluzii. Veţi constata faptul că facem tot ceea ce ne stă în puteri...

– Dar, îl întrerupse reporterul, e adevărat că există un anumit element de ritual în aceste crime?

Monroe părea epuizat.

– Tot ceea ce putem spune în momentul de faţă e că există anumite trăsături comune.

Reporterul schimbă repede vorba.

– Aşadar, domnule inspector-şef, ce se va întîmpla acum? Puteţi să le daţi vreun sfat celor care vă ascultă?

– Da, pot. Vreau să reamintesc faptul că facem tot ceea ce putem să-l găsim pe cel sau pe cei răspunzători pentru aceste crime şi le cerem pur şi simplu să-şi păstreze calmul, să ne ajute cu tot ceea ce pot în desfăşurarea cercetărilor şi, dacă are cineva vreo informaţie, să ne anunţe.

Philip închise televizorul.

– Foarte rezervat, zise Laura.

– Păi, aşa şi trebuie să fie. E procedura standard a poliţiei, să nu dezvăluie niciodată detaliile. Dacă aduce cineva dovezi care să susţină lucrurile ascunse faţă de public, ştii că sînt piste pe care merită să le cercetezi. Şi, de asemenea, limitează riscul ca alţi nebuni să procedeze ca el.

– Mda, ştiu asta, Philip. Îţi mai aminteşti cu ce mă ocupam în New York?

Philip zîmbi.

– Scuze!

– Aşadar, o să fii mai binevoitor decît Monroe, sper.

– Bineînţeles, Laura, replică el.

Lăsîndu-se pe spate în scaunul lui, Philip îşi întinse picioarele şi trase aer în piept, înainte de a-i povesti Laurei despre femeia din barcă. După ce-i descrise fotografiile făcute, tăcu şi-şi goli paharul.

– Dumnezeule! zise Laura, încetişor. Credeam că New Yorkul e un loc plin de violenţă. De cît timp ţi s-a spus că se afla cadavrul acolo? De patru ore?

– Era ascunsă parţial de ramurile unui copac. A fost descoperită de o femeie în dimineaţa asta.

– Frumos lucru peste care să te nimereşti dis-de-dimineaţă.

Philip ridică din sprîncene.

– Prin urmare, asta înseamnă că asasinatul a avut loc în primele ore ale dimineţii. Pe la trei, patru.

– Cred că da, răspunse Philip, privind-o obosit pe Laura. Locuia într-o casă de pe malul rîului. E o parte mai ferită a rîului Cherwell, nici un turist nu acostează acolo. În plus, nu e sezon. Era în barca familiei. Părinţii ei sînt în Europa. Chestia e că, de fapt, n-a fost omorîtă acolo. Monroe s-a dus direct în casă. Camera fetei seamănă cu un abator. A fost aşezată mai tîrziu în barcă. Barca a fost dusă la locul de sub copaci şi legată la mal.

– Totul a fost planificat cu grijă. Ca şi crima de la The Perch. Zici că s-a găsit o monedă din argint în craniul fetei?
– Da.
– Ai observat unde era moneda din aur în cazul primei crime? Ai văzut-o înainte s-o ia Monroe?
– Nu.
– N-au lăsat totul neatins pînă cînd ai făcut fotografiile?
– Da, ai dreptate. Dar rana era plină de sînge. Mi s-a părut că medicii legişti au zis că moneda era pusă în cavitatea toracică şi că n-au găsit-o decît după ce au cercetat rana.
– Ei bine, iată un nou element de ritual.
– Şi ce vrei să spui?
– Crimele au loc la distanţă de cîteva ore. Două fete, mutilările sînt făcute cu precizie de expert.
– Şi?
– Păi, am mai auzit despre aşa ceva, la fel şi tu. La Whitechapel, cam prin 1880? Tinere ucise şi sfîşiate?
– Of, grozav! exclamă Philip întinzîndu-i paharul, ca să i-l umple. Exact ceea ce-i trebuia Oxfordului, un Jack Spintecătorul[16] al secolului XXI!

[16] Legendar criminal în serie care a acţionat în cea de-a doua jumătate a anului 1888, fiindu-i atribuite cel puţin cinci sau şase crime, comise în cartierul londonez Whitechapel. Identitatea lui n-a fost niciodată aflată cu certitudine, numele de Jack-the-Ripper (Jack Spintecătorul) fiind preluat dintr-o scrisoare a unei persoane care pretindea c-ar fi ucigaşul. (n.tr.)

Capitolul 10

– Ce-i cu astea? întrebă Philip.

Laura stătea pe marginea patului lui, zgîlţîindu-l ca să se trezească.

– Ei, aşa mi-a trecut mie prin cap, răspunse Laura, punînd tava cu micul dejun pe pătura dintre ei.

– Urmăreşti tu ceva, constată Philip, ridicîndu-se şi frecîndu-se la ochi.

– Philip...

– Vrei să te amesteci în anchetă. Am dreptate? Laura nu se mai putea preface mult timp.

– M-am gîndit la asta toată noaptea. N-am închis un ochi.

– Dar, Laura, asta e ancheta poliţiei. Tu n-ai nici o autoritate. Eu n-am nici o autoritate, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu intenţionez să mă înrolez în efectivele poliţiei, Philip. Doar spun că vreau să desfăşor, cum să-i spun..., o investigaţie paralelă.

– O investigaţie paralelă? o ironiză Philip. Asta nu e în Kojak[17], să ştii!

– Cred că pot să fiu de ajutor. Philip nu răspunse.

– N-aş putea măcar să beau nişte ceai, mai întîi? Laura îi turnă lapte în ceaşcă.

– Ah... afurisiţii de americani şi ceaiul! Lasă-mă pe mine! Şi acum, spune-mi la ce te-ai gîndit toată noaptea!

Laura aranjă cîteva perne la capătul celălalt al patului şi se aşeză, sprijinindu-se de marginea din fier.

---

[17] Celebru serial poliţist american difuzat între anii 1973-1978, în care rolul detectivului Kojak era interpretat de actorul Telly Savalas. (n.tr.)

– M-am tot gîndit la ceea ce am spus aseară, ştii, despre Jack Spintecătorul. Dar mi-am dat seama repede că sînt foarte puţine asemănări între crimele noastre şi cele de la Whitechapel. Într-adevăr, victimele lui Jack Spintecătorul aveau unele organe scoase şi existau unele aspecte de ritual. Poliţia din vremea aceea a descoperit anumite legături ciudate cu francmasoneria, dar n-au rezolvat niciodată cazul cu adevărat. Nici acum nu se ştie cu siguranţă cine a fost criminalul.

– Ei, şi ce vrei să spui?

– Pentru început, toate victimele din Whitechapel erau prostituate, la fel ca în cazul crimelor mai recente ale lui Jack Spintecătorul din Yorkshire, în *anii* 1980. La fel cum şi modul în care sînt scoase organele din victimele de acum e foarte diferit de cazurile din trecut. Într-adevăr, toate victimele de la Whitechapel aveau gîturile tăiate, de la stînga la dreapta, dar fiecare dintre crime era mai brutală decît precedenta. Ultima victimă, Mary Kelly, a fost pur şi simplu sfîşiată în bucăţi. Şi a existat şi un aspect sexual clar în cazul crimelor. Cele două moduri de operare sînt foarte diferite.

– Ţi-ai făcut temele! aprecie Philip, pe jumătate ironic.

Laura ridică din umeri.

– Am citit cîteva cărţi despre Jack Spintecătorul. M-a fascinat întotdeauna. Respiră adînc. Aspectul de ritual e foarte pronunţat în aceste două cazuri. Monedă din aur, monedă din argint, inima scoasă, creier scos. Poate că înseamnă ceva, faptul că a doua fată ucisă a fost aşezată pe apă, iar prima victimă a fost lîngă The Perch, pe pămînt. Dar nu sînt prea multe informaţii, nu-i aşa? Ai mai aflat ceva ieri?

– Nu prea, Laura. Eu sînt fotograf pentru poliţie. În cea mai mare parte din zi fac fotografii, mă ocup de dosarele

digitale, trimit materiale la Scotland Yard şi caut fotografii în baza de date a poliţiei.

– Dar sigur ai prieteni la secţie, nu? Trebuie să fi aflat ceva. Doamne! Trebuie să fii curios!

Philip îşi mai turnă o ceaşcă de ceai. Luînd o felie de pîine prăjită, zise:

– Bineînţeles că am aflat cîte ceva, dar de ce ţi-aş spune?

Laura părea şocată.

– Doar te întorci la New York, nu-i aşa? Ce rost are?

– M-am hotărît să mai rămîn o vreme.

– A, da, chiar aşa?

– Nu eşti obligat să mă ţii aici, dacă...

– Of, Laura. Bineînţeles că poţi să stai. Stai cît vrei... Dacă te descurci cu instalaţia de apă.

Laura zîmbi deodată.

– A fost chestia cu accidentul lui Jo.

– Îmi dau seama de asta, dar acum?

– Ei bine, acum sînt intrigată. Renunţ la Thomas Bradwardine şi mă gîndesc mai degrabă la o poveste mai modernă, de suspans.

– Aha. Ei bine, eşti sinceră, cred.

– Nu încercam.

– Bine, o întrerupse Philip, cu blîndeţe. Ce vrei să ştii?

– Păi... toată povestea, Philip.

Philip începu să rîdă şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne.

– Eşti extraordinară!

– Aşadar?

– Păi, nu ştiu chiar atît de multe. Nici *ei* nu ştiu chiar atît de multe. Amîndouă fetele erau studente. Prima dintre victime, cea din maşină, se numea Rachel Southgate. Optsprezece ani, primul an de facultate, fata unui episcop, Leonard Southgate, văduv, domiciliat în Surrey. Rachel mai avea trei surori mai mari. Fata din barcă se numea Jessica

Fullerton. Nouăsprezece ani, abia începuse anul doi de facultate. Familia ei e din Oxford, locuieşte într-o casă aflată la o sută de metri de locul în care s-a descoperit cadavrul. Era singurul lor copil, iar părinţii erau foarte mîndri de fata lor studentă. Cum ţi-am zis şi aseară, era singură acasă, părinţii ei fiind plecaţi în Europa. Mami şi tati au fost contactaţi ieri şi trebuie să se fi întors deja în Oxford pînă acum.

– E ceva care să facă vreo legătură între cele două victime? În afară de faptul că erau amîndouă studente? La ce colegii erau?

– Nici o legătură. Jessica studia dreptul la Balliol, iar Rachel era la Merton, studia engleza.

– Dar vreo caracteristică fizică? Familiile? Prietenii? Se cunoşteau?

– Rachel era blondă, înaltă, suplă, Jessica era brunetă, mai scundă şi mai plinuţă. Amîndouă proveneau din familii din clasa de mijloc. N-am nici o idee dacă se cunoşteau. Cred că de asta se ocupă oamenii lui Monroe, e muncă de rutină.

Laura încuviinţă cu un semn din cap şi privi pe fereastra dormitorului. Era o dimineaţă răcoroasă de primăvară, ploaia din ziua precedentă fiind acum departe.

– Nu ne spune prea multe, nu-i aşa?

– L-am sunat pe unul dintre cei de la secţie aseară, să aflu noutăţi, zise Philip, după o vreme. Medicii legişti au descoperit că monedele sînt din materiale preţioase masive, dar nu sînt vechi. Au fost fabricate de curînd şi făcute astfel încît să pară vechi.

– Cele originale trebuie să fie incredibil de rare. Dar şi faptul că a lăsat duplicate trebuie să însemne ceva foarte special pentru criminal. Se opri o clipă. Poţi să le desenezi? N-aveau vreun chip pe ele?

– Doamne, stai să mă gîndesc!

Laura se duse spre un dulap cu sertare şi găsi o foaie de hîrtie şi un creion.

– De fapt, n-avem nevoie de astea. Am ceva şi mai bun, dacă te simţi în stare să înghiţi!

– Aparatul tău de fotografiat.

– E pe hol, dacă vrei să faci mişcare.

După cîteva minute, Philip găsi cadrele în memoria aparatului său Nikon, îl alese pe unul dintre ele, mări partea cu moneda şi întoarse camera, pentru ca Laura să vadă imaginea de pe ecranul din spatele aparatului.

– Asta e cea mai bună. Pot s-o scot la imprimantă, dacă vrei.

Laura încercă din răsputeri să ignore petele negre şi roşii de sînge care înconjurau moneda şi să se concentreze asupra obiectului din centrul imaginii. Era profilul unui cap, un chip slab, ascuţit, androgin, cu un nas lung, nobil. Persoana de pe moneda din argint găsită la Jessica Fullerton, în interiorul craniului, purta pe cap un soi de pălărie dreptunghiulară.

– Sînt sigură că pe prima monedă era imaginea unor femei.

– Da, cred că aşa era, răspunse Philip.

Laura îşi luă carneţelul.

– Ceva de genul ăsta, nu? zise ea, arătîndu-i lui Philip desenul ei înfăţişînd cîteva femei îmbrăcate în robe, ridicînd un vas.

– Ei bine, nu e un Rembrandt, dar... da, era ceva asemănător.

– Şi ce crezi că reprezintă?

– Habar n-am!

– Şi chipul de-aici. Mi se pare vag cunoscut, zise ea, arătînd spre imaginea de pe aparatul digital. El sau ea seamănă cu un egiptean din antichitate, un faraon, nu crezi?

Philip ridică din umeri.

– Poate. Pe partea cealaltă poate să fie o imagine religioasă. Egiptenii venerau soarele, nu-i aşa? Poate că vasul de-aici - şi Philip arătă spre desenul Laurei - reprezintă Soarele.

Laura privi spre imaginea din fotografie, şi apoi la schiţa grosolană făcută de ea.

– Chiar aş vrea să mi-o scoţi la imprimantă, zise ea, arătînd cu degetul spre ecran. Şi mai trebuie să fac cîteva săpături.

Capitolul 11

– Bătrînul Fotheringay de la St John mi-a spus despre accidentul lui Jo, zise James Lightman, întorcîndu-se spre Laura în timp ce mergeau pe holul care ducea spre biroul lui.

Pereţii, podeaua şi tavanul erau din calcar şi sunetul paşilor lor se auzea cu ecou de jur împrejurul lor. Urcă în urma lui pe o scară largă, din marmură albă, iar printr-o uşă deschisă zări teancuri de cărţi acoperind pereţii unei camere în care razele soarelui pătrundeau din plin.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, James! Am avut nişte zile, ce să spun, foarte agitate.

– Doamne, Dumnezeule, Laura, înţeleg. Vestea cea bună e că ai mai rămas puţin cu noi, cu ocazia asta. Acum vreo două zile îţi luai rămas-bun de la mine.

– O să mai am cel puţin o săptămînă la dispoziţie, să mă documentez.

Ajunseră la biroul lui şi el îi deschise uşa cea grea din lemn de stejar. Laura intră şi privi împrejur, fiind copleşită de aceleaşi senzaţii familiare pe care le resimţise prima dată, atunci cînd avea optsprezece ani. Era o cameră cu tavanul înalt, plină de cărţi vechi, antichităţi şi obiecte de artă, o bufniţă împăiată într-o vitrină, o piramidă din alamă, cîteva ciudate instrumente muzicale cu coarde şi cutii încrustate din Africa de Nord. Se auzea slab, pe fundal, o temă de Bach.

La ceva mai mult de o săptămînă de cînd venise la Oxford, îşi petrecuse prima dimineaţă în Biblioteca Bodleian desfătîndu-se cu faptul că avea permis la cea mai selectă bibliotecă din lume. Fusese o experienţă memorabilă. Era în Secţia de istorie a artei, recent renovată, cînd un raft de

deasupra capului ei se rupsese, toate cărţile acelea grele căzînd peste ea.

Fusese foarte norocoasă şi nu se alesese decît cu cîteva vînătăi pe braţul drept, dar James Lightman venise imediat lîngă ea. Stăpînind situaţia în felul său blînd, dar ferm, James insistase ca ea să se aşeze, după care ţinuse să se asigure că nu i s-a întîmplat nimic. Chiar în acest birou, îi oferise o ceaşcă de ceai concentrat şi un biscuit şi o întrebase despre ea. Era începutul unei strînse relaţii, care urma să se menţină pe parcursul întregii perioade pe care o petrecuse în Oxford. Relaţia continuase şi după întoarcerea ei în America, în ciuda vizitelor rare în Anglia. În timp ce era studentă, Lightman fusese un fel de surogat de unchi, o figură paternă mult mai apropiată decît părinţii ei, aflaţi la zece mii de kilometri spre vest. Deşi lucrau în domenii foarte diferite, se potriveau pe plan intelectual. Erudit în mai multe domenii şi cercetător eminent, era renumit în toată lumea ca fiind cel mai mare cunoscător al limbilor antice, cu un interes deosebit pentru literatură elenică şi romană. Perioada preferată a Laurei era Renaşterea, revenirea influenţelor clasice în artă; aflase despre James Lightman dintr-o carte de pictură clasică, pe care o citise în timp ce încă era o liceană de cincisprezece ani, în Santa Barbara.

Lightman fusese căsătorit demult cu o aristocrată, Lady Susanna Gatting de Brill, lucru pe care Laura îl aflase după cîteva luni de cînd îl cunoscuse. Dar soţia şi fiica lor, Emily, muriseră într-un accident de maşină în 1981, cu mai puţin de un an înainte de sosirea Laurei la Oxford. Emily ar fi avut aproape aceeaşi vîrstă ca Laura.

Lightman se aşeză într-un fotoliu Chesterfield uzat, din piele, la biroul său, invitînd-o şi pe Laura să stea jos cînd, deodată, ea îşi dădu seama de faptul că mai era şi altcineva în cameră, în afara lor. Într-un fotoliu, în capătul cel mai

îndepărtat al camerei, stătea un tînăr. Purta un costum negru, elegant, şi o cămaşă albă. Avea părul lung şi uns cu gel, pieptănat pe spate şi peste urechi. Avea un nas lung, ca un cioc de pasăre, şi pometi foarte proeminenţi.

– Nu l-ai cunoscut pe Malcolm, nu-i aşa, Laura? El este Malcolm Bridges, asistentul meu personal. Malcolm, ţi-o prezint pe Laura Niven.

Bridges se ridică şi-şi întinse mîna osoasă.

– Am auzit foarte multe despre dumneavoastră, zise el, fără nici o expresie.

Vocea lui surprinzător de profundă şi uşoara nazalizare specifică galezilor aminteau cumva de Anthony Hopkins. Era o voce care nu se prea potrivea cu înfăţişarea.

– Sper că de bine, cel puţin în parte, nu? zise Laura, studiindu-i chipul.

Avea ceva care o făcuse să-i displacă imediat, dar nu-şi putea da seama ce anume era. Apoi, se întoarse spre Lightman.

– Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit.

– Nu, nu, nu vorbi prostii, răspunse bătrînul. Malcolm, am terminat cu detaliile pentru serată, nu-i aşa?

– Da, cred că da. O să organizez totul. Bridges luă nişte hîrtii de pe o măsuţă pentru cafea din apropiere. Sper să ne revedem curînd, îi zise el Laurei, apoi se îndreptă spre uşă.

Lightman se lăsă pe spate pe fotoliul său.

– Aşadar, cu ce te pot ajuta, draga mea? întrebă el. Păreai foarte nerăbdătoare de dimineaţă, la telefon.

Ea îi cercetă chipul familiar, ochii căprui-închis, cu gene dese, părul alb, lung şi răvăşit. Uneori semăna cu un W.H. Auden[18] mai în vîrstă, alteori cu un patriarh din Biblie, dar

---

[18] Wystan Hugh Auden (1907-1973), poet englez considerat printre cei care au exercitat o influenţă considerabilă asupra liricii din secolul al XX-lea. Din anul 1939, s-a stabilit în SUA. (n.tr.)

fără barbă. Ştia că nu împlinise şaptezeci de ani, dar părea mai bătrîn. Tenul avea parcă o textură de piele sintetică, iar fruntea era atît de plină de riduri şi de cute, încît, de aproape, arăta ca o imagine de la NASA, a suprafeţei planetei Marte.

– E vorba despre cartea la care lucrez, zise ea.

– Romanul despre Thomas Bradwardine?

– Nu, nu chiar. Era puţin stînjenită. M-am hotărît să-l amîn puţin. O să scriu ceva cu acţiunea plasată în prezent, un roman poliţist plin de suspans.

– Da?

– Mă gîndeam ca acţiunea să aibă loc aici, în Oxford, sau poate în Cambridge. Nu sînt sigură încă.

– Of, Doamne, Laura, nu alege „locul celălalt”, pentru numele lui Dumnezeu! Grămada aia de profani!

Laura zîmbi.

– Vreau să leg crimele de ceva ritualic. Criminalul lasă ceva semnificativ la locul crimei. La început, m-am gîndit la un cuţit, dar noaptea trecută mi-a venit ideea de a folosi monede. Poliţia le găseşte lîngă cadavrul victimelor.

– Monede?

– Da, monede vechi. Problema e că nu ştiu absolut nimic despre asta.

Lightman se întinse şi luă un dispozitiv ciudat, în formă de V, de pe o măsuţă de lîngă scaunul său. Era un arc strîns, cu două mînere. Laura îl privi nedumerită.

– Artrită, zise Lightman. Doctorul mi-a zis să strîng chestia asta timp de cinci minute în fiecare zi, altfel încheietura o să mi se anchilozeze de tot. Îşi dădu ochii peste cap. Nu sînt convins de asta. După ce strînse dispozitivul de cîteva ori, se opri şi o privi pe Laura. Dar cu ce te pot ajuta? Monedele nu prea sînt specialitatea mea.

– Eu... Mă gîndeam că aş găsi lucruri interesante aici, la Bodleian. Problema e că nu mai sînt membru. Aăă... Turiştii americani au voie să se înscrie?

Lightman începu să rîdă.

– Numai cei speciali. Presupun că eşti grăbită... Întotdeauna eşti grăbită.

Laura întoarse capul.

– Mă tem că n-am ce face.

– Ei bine, într-adevăr avem o Secţiune de numismatică foarte bună. Pot să merg cu tine la parter, să-ţi arăt. Cred că putem să uităm de completatul formularelor, pentru azi.

În timp ce se ridică, păru să observe pentru prima dată ce purta Laura la gît.

– Doamne, Dumnezeule, Laura... E pandantivul pe care ţi l-am dat... acum cît timp?

Era un opal, prins pe un lanţ delicat din argint. Laura şi-l pusese în dimineaţa aceea, fără să-şi dea seama de faptul că era tocmai cel pe care i-l dăruise Lightman.

– Cînd eram studentă, zise Laura. Trebuie să fi fost în 1983. A trecut mult timp de atunci. Şi totuşi, îl port aproape în fiecare zi.

– Ti-am spus vreodată că a fost piatra de naştere a fiicei mele?

– Nu, nu mi-ai zis.

– Mda, bine. Hai să mergem!

La parter, în sala principală a bibliotecii, Laura îl urmă pe Lightman printre culoarele cu parchet dintre rafturile lungi, din lemn de stejar, pline cu cărţi. Traversară sala şi, în capătul cel mai îndepărtat, Lightman o conduse printr-o uşă înaltă. Luînd-o la stînga, merseră pe un hol, pe sub o boltă, la dreapta, şi apoi intrară într-o altă încăpere, o versiune mai mică a sălii principale. La jumătatea camerei, Lightman o luă din nou spre dreapta şi se opri la cîteva rafturi cu cărţi

de lîngă perete. În faţa lor era o masă mare, pe care se afla un calculator. Erau numai ei în acea parte a bibliotecii.

– Aici e, zise Lightman, privind rafturile. Cred că aici o să găseşti tot ceea ce cauţi, Laura. Dacă ai nevoie de ceva, doamna Sitwell e chiar aici, după colţ. Arătă spre capătul încăperii. Cunoaşte foarte bine secţiunea asta. Dar, dacă vrei mai multe informaţii de la mine, îţi stau la dispoziţie. Am puţină treabă la etaj. Aplecîndu-se, o sărută pe obraz. Vino pe la mine, înainte să pleci!

Laura se aşeză şi privi în sus la mulţimea de cărţi. Deodată, se simţi vinovată pentru faptul că-l minţise pe bătrîn. Dar, se gîndi ea, n-avea ce altceva să facă.

Nu ştia exact ce căuta şi luă o carte intitulată *Monede antice*, publicată de Oxford University Press. Apoi luă fotografia scoasă la imprimantă de Philip şi caietul pe care desenase cealaltă faţă a monedei.

După cîteva clipe, află că, deşi fabricarea monedelor se ştie că a apărut pe scară mai largă la greci, primele monede care au fost descoperite proveneau din regiunea Lycia[19] din Asia Mică, găsite într-un templu al zeiţei Artemis, în secolul al VI-lea î.Hr. Monedele găsite la locul crimei păreau să provină din Egipt, dar în carte nu scria nimic despre primele monede din acea parte a lumii. Laura luă un alt volum: *Monedele Antichităţii*, de Luther Neumann.

Încă de la început, apăreau cîteva paragrafe despre monedele egiptene din perioada de după anexarea Egiptului la Imperiul Roman. Cartea nu părea să fie totuşi prea importantă şi doar amintea că era posibil ca o parte a primelor monede din Egipt să fi fost făcute de alchimişti şi ocultişti, obsedaţi de aur şi de alte metale preţioase. Aceşti oameni fuseseră magicieni de curte pentru unii dintre faraoni.

---

[19] Ţară din antichitate, ulterior provincie a Imperiului Roman. În prezent, este o regiune a provinciei turce Antalya. (n.tr.)

Tocmai voia să pună cartea înapoi în raft, cînd, deodată, îşi dădu seama de ceva. Era un lucru pe care-l spusese James mai devreme. „Opalul era piatra de naştere a fiicei mele”, Laura repetă cu glas tare cuvintele lui Lightman şi deschise din nou cartea. Ajungînd la pagina pe care abia o citise, cuvîntul „alchimist” îi atrase atenţia.

Simţind că inima îi bătea din ce în ce mai repede, îşi scoase carneţelul, dădu pagina şi scrise cuvintele: „alchimist”, „magician”, „egipteni din Antichitate”, „pietre de naştere”, „aur şi argint”, urmate de patru semne mari de întrebare.

Duse *Monedele Antichităţii* şi *Monede antice* înapoi pe raft şi căută în catalogul din calculator, să vadă dacă mai există şi alte cărţi despre primele monede. Găsi un singur titlu, o carte din perioada victoriană, *Numismatica pierdută*, scrisă de profesorul Samuel Cohen. Apoi căută „alchimişti egipteni”. În afară de o mulţime de titluri moderne, în care se gîndi că nu poate să aibă încredere, nu găsi decît o singură carte a unui om de ştiinţă, un alt volum ridicol de obscur, din epoca victoriană, intitulat *Arta întunecată a faraonilor*, scris de un oarecare Erasmus Fairbrook-Dale.

Începea să se simtă bine. Îşi amintea de zilele de studenţie, amintiri dragi ale după-amiezilor petrecute în săli ca aceea, urmînd piste care o duceau de la un concept la altul, o cărare şerpuitoare într-un labirint intelectual. Poate, se gîndi ea, în timp ce deschidea *Numismatica pierdută* şi întorcea paginile imense cu grijă exagerată, că tocmai acesta era motivul pentru care devenise jurnalist de investigaţii, fiorul descoperirii indiciilor unui mister. Dacă acest lucru era adevărat, era şi motivul pentru care începuse să scrie romane poliţiste.

Atunci, o văzu. În centrul paginii cu numărul 9, văzu o imagine cu două cercuri, cele două feţe ale unei monede. Pe primul cerc, erau reprezentate cinci femei, îmbrăcate cu

robe lungi, ridicînd un vas. Lîngă acesta, cealaltă faţă a monedei înfăţişa chipul unui tînăr faraon. Figura era puţin diferită faţă de cea de pe moneda fotografiată de Philip, dar în rest, moneda era identică. Din ce în ce mai emoţionată, Laura citi textul care era scris sub fotografii:

> Cunoscute sub denumirea de monedele Arkhanon (aprox. 400 î.Hr., regiunea Napata), acestea erau manufacturate de magicienii curţii regelui Alara. Fiecare înfăţişa imagini reflectînd obsesia egiptenilor pentru unitatea lucrurilor, gruparea elementelor complementare într-un întreg. Acest exemplu este o monedă din aur, înfăţişînd cinci femei care ţineau în mîini o reprezentare a soarelui. Încă două monede Arkhanon, foarte asemănătoare cu aceasta, au fost găsite în acelaşi loc: o monedă din argint înfăţişînd cinci femei ţinînd un vas cu imaginea lunii şi una din fier înfăţişînd încă o sferă (considerată de unele autorităţi ca fiind planeta Marte) ridicată de alte cinci femei îmbrăcate în robe.

– Isuse! zise Laura cu voce tare. Ei, tare deşteaptă sînt! Apoi, luînd cea de-a doua carte, *Arta întunecată a faraonilor*, îi răsfoi paginile, citind la întîmplare, pînă cînd ajunse la un capitol intitulat: „Naşterea holismului”.

După trei ore, Laura ieşi din nou în soarele strălucitor al după-amiezii, care se ivea printre norii întunecaţi. Strada din faţa bibliotecii strălucea din cauza recentei ploi şi curcubeul apăru peste Radcliffe Camera, dar Laura nu mai era atentă la nimic. Se rătăcise într-o lume antică, a magiei şi a ocultismului, încîntată de gîndul că tocmai găsise ceea ce putea fi un indiciu crucial.

Capitolul 12

Acolitul era mîndru de munca sa. Era ca o realizare la care visase de mult. Lucra pentru unul dintre cei mai de seamă oameni din lume, făcînd ceva foarte important, ceva care avea un scop. Şi lua parte la un plan măreţ, la Marea Operă, aşa cum fusese numit cu sute de ani înainte de vremurile în care trăia.

Se pregătise timp de mulţi ani, astfel încît să poată îndeplini misiunile de care răspundea acum. Perioada de pregătire fusese istovitoare. Învăţase la cele mai bune şcoli de medicină, profesase în sălile de operaţie din trei spitale de renume mondial, studiase multe discipline şi dobîndise multă pricepere, dezvoltîndu-şi în acelaşi timp şi talentul natural. Studiase criogenia, psihologia şi matematica şi făcuse cercetări în ştiinţele oculte, incluzînd numerologia, astrologia şi alchimia.

Îşi parcă Toyota neagră, modestă, într-un spaţiu liber pentru „vizitatori” din parcarea Colegiului Somerville, din Oxford, apoi coborî. Pietrişul scîrţîia sub tălpile pantofilor săi confecţionaţi manual. Îşi scutură cîteva scame imaginare de pe imaculatul său costum Cerruti, îşi netezi cîteva şuviţe de păr de deasupra urechii, îşi îndreptă cravata Hermes din mătase, deja perfect aranjată, se privi în oglinda maşinii din spate, apoi se îndreptă spre curtea interioară a colegiului.

Se uită la ceasul său Patek Philippe. Era aproape ora trei. Ştia că Samantha Thurow, studentă în anul trei la Istorie şi Politică, trebuia să iasă în orice clipă pe la scara 7. Din secunda în care apărea şi pînă la ora nouă şi opt minute fix, trebuia să-i urmărească orice mişcare. În mare, ştia deja ce urma să facă. Îi pusese microfoane în camera de cămin din

Summertown, la nord de centrul oraşului, şi-i ascultase convorbirile telefonice.

Amintindu-şi aceste lucruri şi simţind fiorul aşteptării, o văzu pe Samantha ieşind din întunericul scării numărul 7. Vorbea cu o altă studentă, o asiatică scundă. Samantha era o brunetă înaltă, foarte frumoasă, cu ochi migdalaţi, senzuali şi buze pline, strălucitoare. Părul îi era aranjat cu grijă, astfel încît să pară dezordonat. Purta o fustă scurtă din stofă ecosez, peste colanţi negri, o pereche de Doc Martins[20] negri, un pulover roşu, mulat, precum şi haină tricotată, neagră. Avea braţul plin de cărţi şi purta o geantă neagră, din piele, pe umărul stîng. Plimbîndu-se încet prin curtea colegiului şi displăcîndu-i alegerea vestimentară a Samanthei Thurow, Acolitul le privi pe cele două fete trecînd de cabina portarului şi ieşind în stradă.

Memorase aproape toate detaliile din dosarul pe care-l alcătuiau despre Samantha Thurow. Născută pe 19 mai 1986 în Godalming, Surrey. Tatăl său, furnizor de arme, mama, profesoară; doi fraţi mai mari şi o soră mai mică. E studentă bursieră, în anul trei, la Somerville. Genul care vrea să obţină totul repede, ambiţioasă. Situaţia medicală: perfect sănătoasă, bolile obişnuite ale copilăriei, un braţ rupt la vîrsta de nouă ani; rinichii funcţionau perfect. Viaţa amoroasă: prietenul actual, Simon Welding, profesor preparator, douăzeci şi patru de ani. Locuieşte cu chirie într-o casă din East Oxford, împreună cu alţi doi studenţi, iar Samantha rămîne acolo cel puţin de două ori pe săptămînă.

Samantha descuie lacătul de la bicicletă, o trase spre ea de lîngă perete, îşi luă rămas-bun de la prietena ei şi porni

---

[20] Frecventă pronunţare incorectă a numelui de Doctor Martens, cunoscută marcă de încălţăminte creată în anul 1945 de doctorul german Klaus Martens. Caracteristice pentru pantofii Dr. Martens sînt tocurile cu pernă de aer AirWair. (n.tr.)

spre dreapta, traversînd St Giles şi îndreptîndu-se spre centrul oraşului. Acolitul ştia încotro se îndrepta şi nu simţea nevoia să se grăbească spre maşină. Ajungînd la Toyota, îşi puse mănuşile, scoase un şerveţel din pachetul pe care-l avea mereu la el şi şterse scaunul, apoi intră în maşină. Şterse bordul şi volanul şi puse şerveţelul într-o pungă mică din plastic, pe care o luase de pe scaunul din dreapta. Apoi îşi netezi pantalonii şi haina şi se aranjă, ca să nu-şi şifoneze costumul. Porni motorul şi plecă.

Trecu pe lîngă Samantha pe St Giles. Mergea cu bicicleta într-un grup. Ocolind centrul oraşului, pe Cowley Road, ajunse pe Princes Street şi parcă maşina vizavi de numărul 268. După zece minute, Samantha apăru în capătul lui Cowley Road şi înaintă pe strada îngustă, pe lîngă casele renovate, cu terase, şi se opri la numărul 268. Intră cu bicicleta pe aleea casei, o aşeză lîngă perete şi descuie uşa cu cheia.

Prietenul ei, Simon Welding, urma să vină după mai bine de patru ore, iar Samantha avea de gînd să înveţe toată după-amiaza. În timpul serii, cei doi vor fi singuri. Ceilalţi doi care locuiau acolo urmau să se ducă la o petrecere, pe o stradă alăturată. Chiar la nouă seara, va intra la numărul 268 cu echipamentul său şi va ieşi la nouă şi cincisprezece minute. După alte cincisprezece minute, va fi cu Maestrul, iar atunci vor fi cu un pas mai aproape de realizarea Marii Opere.

Capitolul 13

– Aşadar, chiar ai de gînd să continui cu asta? întrebă Jo, neîncrezătoare.

– Nu mai fi atît de negativistă! Doar nu e prima dată cînd am de-a face cu o crimă, nu? Mai ştii cu ce mă ocupam, înainte să devin o scriitoare de renume? zise Laura.

Jo se ridicase din patul său pentru prima dată după accident. Era întinsă pe canapeaua lui Philip, înfăşurată într-o pătură şi cu o cană cu supă în mînă. Purta o pijama imprimată cu văcuţe, care-i era cu cel puţin trei numere mai mare. Pendula din hol tocmai bătuse ora şase şi Laura şi Philip îi povestiră tot ceea ce se întîmplase în ultimele două zile, pînă în momentul în care Laura îl vizitase pe James Lightman, ceva mai devreme, în acea după-amiază.

– Şi, în plus, adăugă Laura, agitată, cred că am făcut o descoperire.

Philip se ridică în fotoliul său.

– Ce fel de descoperire?

– Una obţinută după patru ore de cercetări intensive în Biblioteca Bodleian, asta-i. Se pare că monedele sînt duplicate ale unora numite Arkhanon. E cea mai veche monedă egipteană cunoscută, datînd din anul 400 î.Hr. Înainte de asta, egiptenii făceau doar schimb de produse în natură. Ceea ce e cel mai important este că au fost desenate de alchimişti care lucrau pentru faraoni. După părerea unuia dintre autori, imaginea femeilor ţinînd vasul are legătură cu obsesia alchimiştilor pentru holism; legătură între lucruri aparent diferite.

– Da, bineînţeles, existau alchimişti în Egiptul antic, nu-i aşa? zise Philip. Parcă am citit undeva că atunci a început

toată obsesia cu obţinerea aurului şi găsirea elixirului vieţii veşnice.

– Mamă... Vreau *să* spun... Jo se încruntă. Toată povestea asta cu alchimia, nu e pur şi simplu o grămadă de tîmpenii?

– Ascultaţi-mă pînă la capăt, bine? le ceru Laura.

Philip şi Jo se priviră unul pe celălalt şi tăcură.

– Bine. Uite cum stă treaba. Se pare că alchimiştii preţuiau foarte mult legătura dintre om şi univers. Majoritatea alchimiştilor au încercat să traseze paralele între corpul omenesc, planete, stele şi mişcarea astrelor. Ei credeau că trupul omenesc era o reflectare a bolţii cereşti. Că Dumnezeu a creat toate aceste tipare, aceste imagini repetate, dacă vreţi, şi că ei trebuiau să desluşească toate aceste legături. Era aproape ca o datorie sacră.

– Şi crezi că toate astea au vreo legătură cu crimele? întrebă Philip, care părea cu totul derutat.

– Alchimiştii credeau că pot să fabrice aur dacă găsesc mitica Piatră Filosofală, o substanţă magică pe care ar fi amestecat-o cu orice metal, astfel încît să-l transforme în aur pur, masiv. Piatra Filosofală nu putea fi descoperită decît de un spirit nobil, de un alchimist care ar fi înţeles aspectul holistic al universului şi care şi-ar fi eliberat mintea, alăturînd-o Spiritului Universal. Un lucru e clar, alchimiştii vedeau o legătură între metale şi părţile corpului.

– Nu-mi spune! o întrerupse Philip. Vedeau o legătură între aur şi inimă şi între argint şi creier?

– Zece puncte pentru domnul Bainbridge. Dar e mult mai complicat. Alchimiştii credeau că trupul uman se oglindeşte în bolta cerească. Aşa că şi planetele pot fi asociate cu diferite organe ale corpului...

– Mamă? Uite, dă-mi voie să lămuresc lucrurile, zise Jo. Ţi-ai petrecut toată după-amiaza căutînd legături, aşa cum credeau alchimiştii, între... Doamne, cum ai zis? Între aur,

soare şi inimă? Dar Moş Crăciun n-are şi el vreo legătură cu toate astea?

– Ideea, zise Laura, e că s-ar putea să existe o legătură între toate astea şi crime. Din simplul motiv că ucigaşul crede în aşa ceva. Nu contează că totul e o prostie.

Jo se ruşină.

– Bine, mamă...

– Mai e ceva, replică Laura. Bineînţeles, dacă vreţi să aflaţi.

– O, te rugăm! zise Jo, dîndu-şi ochii peste cap.

Laura zîmbi larg.

– Dacă aţi crezut că tot ceea ce v-am spus pînă acum e ciudat, staţi să vedeţi în continuare! Unii alchimişti şi-au petrecut întreaga viaţă încercînd să găsească Piatra Filosofală, amestecînd substanţe chimice, astfel încît să producă substanţa fermecată care, credeau ei, urma să transforme un metal oarecare în aur. Asta a făcut să se irosească secole de speranţe, din Antichitate pînă... ei bine, unii oameni cred că mai există alchimişti şi în zilele noastre. Dar, ideea e că făceau un efort incredibil ca să găsească Piatra. Adepţii trebuiau să urmeze o serie de instrucţiuni care proveneau din multe surse diferite şi petreceau luni, uneori chiar ani întregi, pentru un singur experiment. În sfîrşit, în timp ce citeam toate astea, am început să mă întreb după ce se ghidau. Apoi, m-am gîndit la cele mai importante legături pe care le făceau alchimiştii şi mi-am dat seama că mulţi dintre ei trebuie să fi fost şi astrologi. Îmi plăcea foarte mult astrologia cînd eram studentă. Dar m-am lăsat de asta destul de repede. O privi pe Jo, care clătina din cap. Alchimiştii făceau totul în funcţie de stele. Fiecare etapă a experimentului se desfăşura la o anumită dată şi atunci cînd aveau loc anumite alinieri ale planetelor.

Ascultătorii Laurei rămaseră tăcuţi.

– Pentru alchimişti, o anumită zi a anului e considerată ca fiind cea mai importantă. Echinocţiul de primăvară.
– Ce-i ăla? întrebă Jo.
– Echinocţiul de primăvară, prima zi de primăvară, atunci cînd zilele încep să se lungească, explică Philip.
– Corect. Alchimiştii *o* considerau ziua cea mai favorabilă pentru începerea unui plan nou. Era momentul în care cei mai mulţi dintre ei începeau noi experimente în căutarea Pietrei Filosofale. Cade pe 20 martie, ceea ce a fost acum două zile... în ziua în care a avut loc prima crimă.
– La ce te gîndeşti, Laura? se interesă Philip, după cîteva clipe. E, cum să spun... macabru, dar cum o să ne ajute să-l găsim pe cel care le-a ucis pe femeile-alea, oricine-ar fi el?
– De cînd am plecat de la bibliotecă, numai la asta mă gîndesc. Nu ştiu dacă o să ne fie de ajutor imediat, dar am putea să prevenim alte crime.
– Cum?
– Păi, gîndeşte-te! Monroe ţi-a spus că medicii legişti cred că Rachel Southgate a fost ucisă în seara zilei de 20. Asta s-a întîmplat atunci cînd Soarele a intrat în zodia Berbecului şi Pămîntul a trecut prin echinocţiul de primăvară. Pentru criminal, a însemnat un nou început, debutul unui nou proiect.
– Foarte frumos, exclamă Jo. Bun proiect.
– Ceea ce vreau să spun, continuă Laura, e că şi data celei de-a doua crime s-ar putea să aibă o legătură astrală. Dumnezeu ştie care o fi, dar dacă într-adevăr este aşa, şi dacă există în plan o a treia şi o a patra crimă, ar putea să fie legate de anumite date şi momente.
– Are o oarecare logică, cred... murmură Philip.
– Bineînţeles că are! se răsti Laura. Problema e că nu mă pricep nici pe departe la aşa ceva.
– Ei, nu te uita la mine! exclamă Jo. Eu sînt cu matematica.
– Mă scuzi, zise Laura, rîzînd.

– Dar... tocmai voiam să spun, s-ar putea să ai noroc.
– Cum?
– Din păcate, Tom e pasionat de aşa ceva. Nu înţeleg, e un tip inteligent în rest, încheie Jo, adoptînd un accent britanic apăsat. Şi... ar trebui să vină pe-aici. Dintr-un moment în altul.
– Chiar aşa? întrebă Philip.
– Sper că nu te superi, tată. Voia să vadă cum mă simt.
Philip îşi ridică mîinile.
– Nu-i nici o problemă.
– O să-l punem să plătească pentru ceea ce primeşte, zise Laura.

Tom ajunse după douăzeci de minute. Părea foarte sănătos, în afară de cele două degete de la mîna stîngă, care suferiseră uşoare fracturi în accidentul de maşină şi care acum erau imobilizate într-un pansament din aluminiu. Era jucător de rugbi în echipa Albaştrilor de la Oriel, student la medicină. Avea 1,90 în înălţime şi cîntărea mai mult de nouăzeci de kilograme, fără nici un gram de grăsime. Avea bărbia puternică, ochii mari şi albaştri şi părul şaten, ondulat; arăta uimitor de bine.
Tom se aşeză pe canapea lîngă Jo, şi Laura îi explică tot ceea uimitor se întîmpla, în timp ce Philip se duse în bucătărie, să aducă de-acolo ceva de băut.
– Uau, exclamă el, după ce Laura îşi încheie monologul. Uau. Şi vrei să spui că e adevărat?
– Mă tem că da, interveni Philip, care tocmai intra în cameră, oferindu-i lui Tom un pahar cu suc de afine. Sînt convins că Laura n-a omis nici unul dintre detaliile sinistre.
– Sper că nu! zise Tom, rîzînd. Aşadar, credeţi că ucigaşul îşi planifică toate crimele după un orar astrologic?
– Nu sînt sigură încă.

– Dar ştiţi cu siguranţă că prima crimă a avut loc în apropiere de echinocţiul de primăvară şi că a fost găsită o monedă din aur şi... Tom făcu o pauză... că i-a fost scoasă inima fetei. Şi că a doua crimă s-a petrecut la mai puţin de douăsprezece ore după aceea, iar criminalul a lăsat o monedă din argint şi a scos creierul victimei.

– Aşa e.

– Aveţi dreptate în privinţa legăturilor. Creierul este legat de argint şi de Lună. Aşadar, e evident că Luna a intrat în Berbec în momentul producerii celei de-a doua crime.

– Ce vrei să spui? întrebă Jo.

– Sigur că da! exclamă Laura. Cum de nu m-am gîndit la asta?

– La ce? întrebă Philip.

– Acum e evident. Soarele, Luna şi planetele sînt în mişcare, nu-i aşa? le explică Laura. Mişcarea Soarelui prin semnele planetelor de-a lungul anului influenţează cele douăsprezece semne zodiacale. E corect, Tom? Tom făcu semn din cap că da. Aşadar, continuă ea, în prima lună a anului, Soarele e în Capricorn, apoi în Vărsător, în Peşti şi aşa mai departe. Soarele intră în Berbec... cînd? La sfîrşitul zilei de 20 martie sau la începutul lui 21. Care e şi data echinocţiului de primăvară. Apoi intră în Taur şi tot restul. Dar şi planetele şi luna pot intra şi ieşi dintr-un semn zodiacal pe parcursul lunii.

– Dar asta nu se întîmplă foarte des, adăugă Tom. Luna şi planetele pot fi pe partea cealaltă a cerului pe parcursul lunii, dar uneori intră unele după altele în semnele zodiacale.

– Da, d... începu Jo.

Tom îi luă vorba din gură.

– Ştiu ce vrei să spui, Jo. Am mai discutat despre asta. Crezi că sînt nişte prostii, dar trebuie să faci distincţia între astrologia adevărată şi prostiile publicate în revistele pentru

femei şi în suplimentele de duminică. Chestiile alea nu se bazează decît pe imaginaţia celor care sînt obligaţi să le scrie. Un astrolog bine instruit foloseşte concepte mult mai complexe, ia în consideraţie efectul tuturor corpurilor cereşti, nu doar pe cel al soarelui.

– Rezultatul fiind, remarcă Philip, că uneori, celelalte corpuri cereşti intră şi ele, după Soare, în semnele zodiacale, contribuind la influenţa astrologică?

– Exact.

– Prin urmare, se poate ca Luna să fi pătruns în semnul Berbecului imediat după ce am intrat în perioada acestui semn şi asta e legătura cu data şi timpul celei de-a doua crime.

– Pun pariu că aşa e.

– Da, dar staţi puţin... Probabil o să ziceţi că nu e aşa, dar nu e o greşeală foarte mare? Aceste semne zodiacale au fost stabilite acum... cît? Zece mii de ani în urmă?

– De fapt, nu chiar atît de mult, răspunse Tom. Astrologia a apărut în Mesopotamia, în jurul anului 4 000 î.Hr., cred.

– Bine, mă rog! Cu şase mii de ani în urmă. Chestia e că gruparea stelelor nu poate să fie la fel cum era atunci, pentru că şi-au schimbat poziţia faţă de Pămînt în cîteva mii de ani. Constelaţiile nu mai au aceeaşi formă ca în Antichitate şi, cu siguranţă, nu mai au aceeaşi poziţie.

– Păi, de fapt, asta nu contează, Jo, zise Laura.

– De ce?

– Contează doar pentru astrologii din ziare.

Jo părea nedumerită.

– Păi, ia gîndeşte-te! Dacă s-au schimbat în funcţie de un semn sau altul, nu contează decît pentru cei care încearcă să potrivească trăsăturile celor născuţi într-o anumită zodie. Ştii tu... Dacă eşti Vărsător, înseamnă că eşti neconvenţional şi ai glezne sensibile. Prostii de genul ăsta.

– Adevăraţii astrologi iau în consideraţie mişcarea aştrilor. Laura are dreptate, interveni Tom.
– Atunci, înseamnă că echinocţiul de primăvară nu mai e în Berbec, zise Philip.
– Nu contează decît dacă-ţi iei suplimentul duminical cu horoscop.
Jo oftă.
– Aşa o fi.
Laura zîmbi.
– Nu-i nimic, păpuşă, tu doar te ocupi cu matematica.
Jo începu să rîdă, resemnată, apoi sorbi o gură de supă.
– Oricum, adăugă Philip, criminalul nostru pare să se inspire din astrologie. Trebuie să ne concentrăm asupra credinţei lui, nu asupra părerii noastre despre toate astea.
– În regulă, zise Laura, ridicînd mîinile. Să ne întoarcem la problema noastră. Tom? Crezi că Luna a intrat în Berbec în momentul producerii celei de-a doua crime?
– Păi, asta putem să aflăm foarte uşor.
– Da?
– Nu trebuie decît să intrăm pe site-ul almanac.com. Am eu cont deschis acolo.
– Of, Doamne! exclamă Jo.
Tom se îndreptă spre calculatorul de pe biroul de lîngă canapea.
– E conectat la internet? întrebă el.
– Mda. Am ADSL, zise Philip, apropiindu-se la rîndul lui de calculator.
Deschiseră pagina Google şi Tom tastă almanac.com. Apăru o nouă pagină, iar Tom îşi introduse numele de utilizator. Apoi apăru un nou meniu. În partea stîngă era o listă de întrebări cu spaţii goale pentru răspuns.
Laura veni lîngă ei, dar Jo rămase pe canapea.
– Trebuie să introduc cîteva cifre, zise Tom. E un site super, calculează locaţia oricărei planete şi a Lunii în orice

moment de acum şi pînă în anul 3000. Începu să tasteze. OK, aşadar: Luna; data: 21 martie 2007. Mai introduse cîteva cifre şi răspunse la cîteva întrebări şi apoi dădu clic pe „căutare”.

Răspunsul apăru surprinzător de repede.

– Super, exclamă Tom.

– Ce-i asta? întrebă Laura, neputînd să-şi dea seama dacă datele aveau cap şi coadă.

– Luna a intrat în Berbec pe data de 21 martie, la ora 3.47 dimineaţa.

– Ar putea fi exact momentul celei de-a doua crime, zise Philip, evident impresionat.

– Monroe ştia cu siguranţă ora crimei? îl întrebă Laura pe Philip.

– A zis că medicii legişti cred că fata fusese ucisă cu patru sau şase ore înainte să ajung eu acolo. Adică, puţin înainte de 8.30. Prin urmare, crima a avut loc undeva între 2.30 şi 4.30 dimineaţa.

– Tom, site-ul ăsta găseşte locaţia oricărei planete, în afară de Lună? întrebă Laura.

– Da.

– Trebuie să aflăm dacă altă planetă intră în semnul Berbecului şi cînd se va întîmpla asta. Putem să le verificăm pe toate?

– Pot să găsesc ceva mai bun, răspunse el. Pot să vă spun care va fi mişcarea tuturor planetelor oricînd în viitor.

– Nu exagera, Thomas, zise Jo, încet. Doar pînă în anul 3000.

Philip rîse uşor, dar Tom o ignoră şi tastă în continuare, răspunzînd la o serie de întrebări. După cîteva clipe, dădu din nou clic pe „căutare” şi-şi împinse scaunul de lîngă birou.

– OK, acum fă-ţi treaba! zise el.

Fu nevoie de mai mult timp de data aceasta, dar după aproape douăzeci de secunde apăru o nouă fereastră plină cu diagrame şi liste cu cifre.

– Ce înseamnă? întrebă Laura, nerăbdătoare.

– Imediat, răspunse Tom. Defilă pe pagină, citind rîndurile de pe ecran, apoi închise ochii, concentrîndu-se. Isuse!

– Ce e? întrebă Philip.

– Asta chiar e o chestie!

– Nu vrei să... şuieră Laura.

– Scuze. Uneori, se întîmplă ca planetele să fie în conjuncţie.

– Adică atunci cînd se aliniază? îl întrerupse Philip.

– Mda, atunci cînd două sau mai multe corpuri cereşti, Luna şi planetele, par să fie pe aceeaşi linie, văzute de pe Pămînt. Se spune că o conjuncţie a două planete sau între o planetă şi Lună se întîmplă destul de frecvent, se numeşte conjuncţie a trei corpuri. Se spune că o conjuncţie a două planete sau între o planetă şi Lună se întîmplă destul de frecvent şi se numeşte conjuncţie a trei corpuri. Dar o conjuncţie a patru corpuri e mai rară, are loc o dată la cîţiva ani. De azi într-o săptămînă, la începutul zilei de 31 martie, mai exact la cîteva minute după miezul nopţii, Luna şi trei planete vor fi aliniate perfect şi vor forma o conjuncţie de cinci corpuri cu Soarele. E un eveniment atît de rar, încît s-a întîmplat doar de vreo zece ori în ultimul mileniu sau cam aşa ceva.

Laura reacţionă prima.

– Prin urmare, asta înseamnă că vor fi trei planete care vor intra în semnul Berbecului în următoarele zile?

– Da.

– Poţi să afli despre ce planete e vorba?

– Am aflat deja, răspunse Tom, arătînd spre ecran. Venus, Marte şi Jupiter, în ordinea asta.

– Cînd?

– Jupiter, pe 31 martie, imediat după miezul nopţii; Marte, cu cîteva ore mai devreme, pe 30 martie; şi Venus... să vedem, adăugă el, ridicînd pagina. Venus intră în Berbec în seara asta, la ora nouă şi opt minute.

Capitolul 14

Cambridge, seara zilei de 10 august 1690

John Wickins venise în Cambridge în 1663 şi acum zona îi era la fel de familiară precum chipul mamei sale. Cunoştea fiecare cotitură a fiecărei alei, fiecare plantă şi fiecare buruiană care creştea printre dalele pavajului, din plimbările sale periodice. Îl cunoştea pe fiecare membru al colegiului şi pe fiecare locuitor al oraşului cu care se întîlnea. De treizeci de ani, făcea aceleaşi lucruri: îşi cumpăra cărţile de la aceeaşi librărie, îşi umplea călimara cu cerneală la acelaşi librar, îşi comanda hainele după exact aceeaşi croială la acelaşi - acum mai în vîrstă - croitor, şi-şi cumpăra tutunul de la acelaşi vînzător de la care-l luase pentru prima dată, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Fusese în mare grabă şi închiriase un cal pentru întoarcerea la Oxford din acea zi. Ajungînd la apus, îi încredinţase frîiele băiatului de la grajduri, iar calul fusese hrănit şi adăpat în grajdurile colegiului. Era un lux neobişnuit pe care să şi-l permită, dar avea planuri mari şi nu putea să piardă timpul în diligenţe aglomerate şi lente. Era, într-adevăr, încîntat de noua funcţie care i se oferise, cea de rector al Colegiului St Mary din Oxford. Era o ocazie pe care n-o putea lăsa să-i scape. Era timpul să se despartă de Cambridge şi de tot ceea ce însemna viaţa de-acolo.

Bineînţeles, asta însemna să-l părăsească pe Isaac Newton. El şi Newton aveau o relaţie foarte neobişnuită. Se cunoscuseră în primul semestru, amîndoi fiind nefericiţi şi deloc încîntaţi de ceilalţi studenţi. Amîndoi se aşteptau să intre într-o lume competitivă, plină de învăţătură, dar în

schimb descoperiseră că majoritatea studenţilor nu voiau decît să bea, să meargă la jocuri de noroc şi să-şi petreacă timpul cu prostituatele. El şi Newton proveneau din medii asemănătoare, din familii aparţinînd micii nobilimi. Tatăl său fusese director de şcoală, iar tatăl lui Newton murise înainte de naşterea lui, iar mama sa se măritase cu vicarul. Nici unul din ei n-avea nimic în comun cu colegii lor. Mulţi dintre ei erau fii de proprietari înstăriţi şi de comercianţi de succes; dar pînă şi nătărăii aceştia erau mai buni decît cei mai leneşi şi mai proşti dintre studenţi: progeniturile familiilor de nobili, pentru care acestea plăteau ca să le asigure izbînda academică.

Traversă curtea interioară a Colegiului Trinity şi intră pe sub bolta care ducea la scările sale. Mergea încet, ca şi cînd ar fi vrut să amîne inevitabilul. Avusese vremuri bune în acest mare oraş. Recunoştea că întreaga sa viaţă fusese o rutină, constînd în studiile sale, apoi în cercetările teologice. Dar, de asemenea, îl ajutase pe Newton cu experimentele ştiinţifice, îi copiase textele, îl ajutase ori de cîte ori putuse. În această perioadă, se gîndea el, devenise persoana cea mai apropiată de Isaac Newton. Fuseseră momente în care nevoile fizice le aduseseră o intimitate unică, despre care nu vorbeau niciodată şi pe care o ascundeau faţă de ceilalţi. Şi, bineînţeles, mai exista şi adevăratul motiv pentru care trăia atît de aproape de acest om, motivul pentru care-l cunoscuse pe Newton şi-i devenise prieten. Ajunsese să înţeleagă faptul că Newton era cel mai periculos om din lume.

Ajunse la uşa camerelor sale, pescui cheia din buzunarul hainei şi descuie. Holul şi camerele din dreapta şi din stînga erau cufundate în întuneric. Printr-o fereastră deschisă din capătul holului pătrundea un aer cald. Uşa dormitorului său era închisă, dar cea din dreapta, care ducea în camera lui Newton şi în laboratorul lui, era întredeschisă. Era

neobişnuit de linişte. Singurul sunet venea de la o pereche de mierle care-şi aveau cuibul într-un ulm, lîngă fereastra deschisă.

Aflîndu-se acolo, Wickins deveni deodată nesigur de planurile sale. Aceea era casa lui. Acolo se simţea în siguranţă. Oare era alegerea potrivită, să renunţe la tot şi să înceapă o viaţă nouă în Oxford?

Simţea cu siguranţă că misiunea sa în Oxford se încheiase. Ceea ce făcuse fusese foarte important şi nu putea să fi plecat mai devreme. Din acest punct de vedere, nu se simţea vinovat. Planetele urmau să fie în conjuncţie în noaptea următoare, pe 11 august, şi era clar că nimeni nu urma să încerce experimentul. Dacă Newton nu se pregătea pentru asta, atunci nimeni n-avea putinţa, cunoştinţa sau ambiţia să facă acest lucru. Prietenii lui din Oxford urmăriseră semne care să le spună despre ce era vorba, dar nu părea să se întîmple nimic care să dea de bănuit. Aflaseră despre o crimă petrecută cu o săptămînă în urmă, dar era limpede că fata fusese omorîtă de iubitul ei, care se sinucisese după aceea. Sau, cel puţin, asta putuseră ei să descopere. Dar pînă şi prietenii lui trebuiau să recunoască faptul că o mulţime de crime puteau fi ascunse şi că ei n-ar fi aflat niciodată. Dar cel mai important, se gîndi Wickins, în timp ce-şi lua geanta de pe umăr, îşi scotea haina şi pălăria şi le atîrna în cuierul din hol, sfera din rubin era la loc sigur, la deţinătorul ei. Şi nici un alchimist, nici un geniu n-ar fi obţinut preţiosul lucru cu ajutorul codurilor antice şi al cunoştinţelor ezoterice.

Wickins descoperi cu surprindere faptul că uşa laboratorului lui Newton era deschisă. Cearşaful de pe pat era strîns într-un morman. Pe jos erau farfurii cu mîncare. Fereastra era deschisă şi pe pervazul lat era un vas cu apă. Era curată, neatinsă. Wickins se îndreptă spre laborator. Inima îi bătea foarte tare. Fu cuprins de teamă, fără să aibă

vreun motiv. Newton era întotdeauna atent şi ţinea la intimitatea lui.

Prietenul său nu-l auzise. Stătea cu spatele la uşa laboratorului, strălucirea focului luminîndu-i jumătate din chip. Ţinea ceva în mîini. Wickins nu mai văzuse niciodată aşa ceva, era un lucru mitologic, dar despre care ştia că era real, sacru, mai presus de cuvinte, legătura tuturor înţelesurilor, sfera din rubin.

Îi veni să ţipe, dar, din fericire, nu scoase nici un sunet. Cu toate acestea, groaza nu-i dispăru. Cu un efort aproape supranatural, reuşi să-şi ducă mîna la faţă şi să-şi zgîrie obrajii cu unghiile. Era o mişcare aproape involuntară, ca şi cînd ar fi vrut să se convingă de faptul că era încă în viaţă şi că tot ceea ce vedea se întîmpla în realitate.

Una dintre mierle zbură pe pervaz şi lovi vasul cu apă. Newton se întoarse repede.

În următoarele două secunde, milioane de gînduri trecură prin mintea lui Wickins, dar numai două îi atraseră atenţia. Unul îi spunea să plece, să fugă la Oxford şi să-şi avertizeze prietenii. Celălalt impuls îl îndemna să se repeadă în cameră şi să ia sfera.

Pînă cînd izbuti să ajungă la locul în care stătea Newton, acesta se ridică de pe scaun şi se pregăti pentru atac.

Pentru un bărbat de aproape cincizeci de ani, care-şi petrecuse toată viaţa studiind, Newton era surprinzător de agil. Wickins se repezi la el, dar Newton se dădu repede la o parte, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Privind peste umărul lui Newton, Wickins se răsuci, dar reuşi să nu cadă, ţinîndu-se de masa de lîngă şemineu. Se întoarse şi-l văzu pe Newton înşfăcînd vreo cîteva hîrtii de pe o masă din apropiere.

– Isaac, nu poţi să faci asta! strigă Wickins. Te rog! Ştii că nu...

Dar Newton nu-l băgă în seamă. Un val subit de furie îl cuprinse pe Wickins, făcîndu-l să înţeleagă că vorbea degeaba. Se năpusti înainte şi-l apucă pe Newton de umeri. Acesta se răsuci, Wickins îl scăpă şi se învîrti. Văzu sfera în mîna dreaptă a colegului său de cameră şi apoi, parcă cu încetinitorul, pumnul lui Newton, ţinînd sfera strîns, îl lovi în faţă. Reuşi să evite lovitura şi, dîndu-se într-o parte, îl zgîrie pe Newton pe faţă. Newton ţipă şi, cuprins de furie, se repezi la Wickins, lovindu-l în faţă.

– E a mea! strigă el, cu ochii arzîndu-i.

Wickins căzu pe spate şi se lovi de rafturi, capul izbindu-i-se de lemn şi răsturnînd cîteva borcane şi sticle, care căzură pe podea. Numai o sticlă în care se afla un lichid galben şi pe care scria „Ulei de vitriol” căzu pe umărul lui Wickins, dopul de plută sări şi lichidul i se vărsă pe braţ. Wickins începu să strige, dar în aceeaşi clipă, Newton, plin de furie, făcu un pas înainte şi-l lovi cu piciorul peste faţă. Wickins căzu pe spate, inconştient.

În clipa în care se trezi, era întuneric total. Focul se stinsese. Era frig şi amestecul de mirosuri era aproape copleşitor. Cel mai neplăcut era mirosul imposibil de confundat de carne arsă.

Wickins se ridică în picioare. Capul îl durea atît de tare, încît aproape că era să cadă în genunchi, iar mîna îi tremura. Ajunse, împleticindu-se, în camera alăturată, unde era mai multă lumină. Apăruse luna şi o strălucire argintie acoperea totul. Îşi privi braţul. Pînza cămăşii se arsese, iar carnea îi era roşie, plină de băşici. Se apropie de vasul cu apă de pe pervaz şi, înmuind o cămaşă în ea, îşi tamponă braţul.

Aşadar, Newton avea sfera din rubin. Cel mai cumplit coşmar al său se adeverise. Încerca să gîndească, ignorînd durerea. Apa rece îl ajuta, dar era ca în agonie din cauza

arsurii şi i se părea că o mulţime de ciocane îl lovesc în cap, ca şi cînd ar bate într-o stîncă.

Îşi aminti de ceasornicul din camera lui Newton şi merse spre el. Trecuse de ora patru după miezul nopţii. Înseamnă că fusese mult timp inconştient. Înjură în barbă. Luă cu mîinile apă din vas, îşi clăti gura şi apoi scuipă sîngele în vas.

Încercă să gîndească, dar durerea nu-l lăsa să se concentreze. Newton plecase. Putea să fie în apropiere de Oxford sau poate se dusese în altă parte, ca să se pregătească. Rămăseseră mai puţin de douăzeci şi patru de ore pînă la conjuncţie. Ce putea să facă? Putea să trimită un mesaj la Oxford, dar n-avea încredere să lase un mesaj atît de important pe mîna unui curier şi, în plus, ce-ar fi putut să spună?

După cîteva clipe, ieşi pe uşă, cu haina, pălăria şi geanta pusă pe umăr, îndreptîndu-se spre grajduri.

Băiatul de la grajduri nu se arătă prea încîntat să-l vadă, dar un şiling îl înveseli şi-l făcu să-l conducă pe Wickins la stal. Băiatul îi spuse că Newton fusese acolo mai devreme în acea seară, dar nu zisese nimic şi păruse şi mai neatent şi mai neprietenos ca de obicei.

Wickins alese o iapă roaibă, unul dintre cei mai buni cai din grajd, şi-i dădu băiatului un plic cu plata pentru vistiernic. Îi spuse că-i va explica totul administratorului grajdului peste cîteva zile, atunci cînd se va întoarce. Trebuia să rezolve ceva urgent şi, pur şi simplu, n-avea nici o clipă de pierdut. Apoi, simţindu-se pe jumătate mort, Wickins smuci hăţurile, întoarse calul şi se îndreptă spre porţi şi spre strada principală.

După două ore ajunse în satul Ickwell, la o sută de kilometri vest de Cambridge şi, în timp ce soarele strălucea peste gardurile vii, îşi continuă drumul cu un cal nou, sur, prin Brill, Horton-cum-Studley şi prin Islip, ieşind apoi pe

drumul spre poarta de răsărit a Oxfordului. Ajunse lîngă zidurile oraşului după o oră şi jumătate. Mergînd la trap, o luă pe Merton Street, apoi coborî, dîndu-i calul unui băiat. Se îndreptă direct spre colegiu.

– Rahat! exclamă Robert Hooke, în clipa în care John Wickins termină de povestit ceea ce se întîmplase. Dar-ar ciuma-n el!

Şi trase pe nări o priză zdravănă de tutun din tabacheră.

Stăteau într-o cameră spaţioasă a colegiului, cu vedere spre The High, nişte camere pe care Robert Boyle le ocupa în fiecare lună august, ca parte a onorariului său. Wickins se simţea epuizat şi avea palpitaţii în braţ şi în cap. Fusese primit de Boyle care, în ciuda faptului că şi el părea slăbit şi obosit, insistase să-i trateze imediat rănile. Cu delicateţe, îi examinase pielea arsă de pe braţ înainte de a-l bandaja strîns. Pentru durerea de cap, Boyle îi aplică o pastă din urină de pisică şi excremente de şoarece, pe care o considera foarte eficace. În timp ce bătrînul îl îngrijea, Wickins îi povestea ce se întîmplase în Cambridge. Boyle era calm şi asculta oftînd şi mormăind la răstimpuri. Oprindu-se din tratarea rănilor, îl cerceta pe Wickins, cu ochii săi verzi, pătrunzători, căutînd ceva greu de definit. Apoi veni şi Hooke, anunţat printr-un mesaj urgent. Fiind o fire total opusă lui Boyle, izbucni şi se agită, înjurînd, apoi se aruncă pe un scaun lîngă şemineul gol.

– Creatura aia îngrozitoare, o... o... ţeavă pentru clisme! strigă el, căutîndu-şi săculeţul cu tutun.

Wickins, în ciuda durerilor îngrozitoare de care era stăpînit, rămase şocat.

– Domnule, vă rog, abţineţi-vă...

– De ce m-aş abţine? sări Hooke. Nu există alte cuvinte care să-l descrie mai bine pe stimatul dumneavoastră profesor lucasian. Ba chiar poate că e o descriere prea

blîndă. Şi, pot să adaug că dumneavoastră, domnule, nu sînteţi mai presus.

În momentul acela, Wickins îşi dădea exact seama de ce Newton îl ura atît. Trupul chircit şi sfrijit al lui Hooke era aproape la fel de urît ca şi personalitatea lui.

– Haideţi, domnilor! interveni Boyle. Cred că John poate să recunoască faptul că a greşit în privinţa colegului său de cameră. Dar acum trebuie să găsim soluţii, nu să aducem acuzaţii.

– Dar eu v-am avertizat pe amîndoi, insistă Hooke. Întorcîndu-se dinspre Wickins spre Boyle, adăugă: Ambiţia omului ăstuia n-are limite. V-am spus, domnule, în Londra, după discursul lui Wren, că Newton a găsit ceva de valoare.

– Nici nu-mi amintesc să-l fi văzut acolo, răspunse Boyle.

– A stat în spatele încăperii, aproape de uşă. L-am văzut de pe scenă. Nu m-am înşelat. A dispărut aproape în aceeaşi clipă în care Wren şi-a terminat discursul.

– Şi susţineţi că l-aţi întrebat pe Wren despre asta?

– Da, zise Hooke, aproape în şoaptă. Dar nu mi-a spus nimic. Omul ăsta nu m-a plăcut niciodată.

Wickins nu izbuti să-şi înăbuşe un hohot batjocoritor.

– Maestre, zise el, adresîndu-se lui Boyle. Sînt devastat de prostia mea în această privinţă, dar, dacă-mi permiteţi să-mi exprim scuza, aş spune că, dac-am fi avut suspiciuni că Newton ştie de existenţa sferei, mi s-ar fi părut imposibil să cred c-ar fi reuşit s-o ia de sub nasul nostru şi c-ar fi ştiut cum să procedeze cu ea.

– Nătîngule, tu trebuia să-l supraveghezi pe demon! exclamă Hooke.

– Domnilor, zise Boyle, n-am nici energia, nici dorinţa de a mă repeta în această tristă dimineaţă. Trebuie să renunţaţi la răutatea asta, altfel totul este pierdut. Dacă nu vă asumaţi inteligenţa şi demnitatea, prietenul nostru Isaac

Newton o să ne-o ia înainte. Şi, aveţi grijă, e un oponent formidabil!

Tăcură pentru o clipă. Wickins auzi sunetele oraşului prin fereastra deschisă. Era aproape ora nouă şi, deşi în Oxford nu prea mai erau studenţi, oraşul era însufleţit de comercianţi şi de vînzători ambulanţi, trăsuri cutreierînd The High şi, în depărtare, se auzeau lovituri de ciocan şi zgomote de ferăstrău tăind lemnul, de la muncitorii care se ocupau cu reparatul acoperişului colegiului.

– La ce vă gîndiţi, Maestre?

Hooke încercă să nu-l privească pe Wickins.

– Ştiţi ceea ce cred despre Newton. E foarte mîndru. Unii cunosc asta din proprie experienţă. Dar numai un prost nu i-ar recunoaşte geniul.

– Cuvintele sînt tipice pentru dumneavoastră, dar bineînţeles că sînt adevărate. Mă doare să spun acest lucru, dar cred că trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău. Newton va lucra cu alţii. E un lucru necesar, pe care nu-l poate evita, indiferent cît de mult i-ar displăcea. Trebuie să presupunem că oamenii aceştia sînt de ceva vreme în oraş, şi că, deşi noi n-am putut afla aceste lucruri, au mîinile pătate cu sînge. Ştim cu toţii ce presupune acest ritual, zise el, privindu-i cu gravitate pe cei doi. Domnilor, ne confruntăm cu un pericol foarte mare, dacă nu luăm măsuri. Fiecare dintre noi trebuie să facă tot ceea ce-i stă în putinţă ca să-l oprim pe profesorul lucasian în seara aceasta, zise el, privindu-l pe Hooke cu severitate. Timpul ne este potrivnic, prieteni. Trebuie să începem imediat pregătirile.

Capitolul 15

Biroul inspectorului-şef Monroe era la fel de sobru ca şi omul. Masa lui de lucru ocupa o treime din încăpere şi n-avea pe ea altceva decît un calculator de prima mînă, două telefoane şi o tăviţă cu pixuri. Pe pereţi nu era nici un tablou şi nu exista decît o plantă agăţătoare, aproape ofilită, cu frunzele atîrnînd de-o parte a unui dulap. Două scaune uzate erau aşezate în colţurile biroului cu faţa spre scaunul rotitor, din PVC, cu spătar jos, al lui Monroe. Dar nu aceste lucruri atrăgeau atenţia, ci mirosul, neplăcutul amestecul de mirosuri de fast-food. Laura se gîndi, în timp ce se aşeza pe scaunul oferit de detectiv, că Monroe era genul de om care considera mesele normale ca fiind o pierdere de timp şi de resurse.

Unul dintre pereţii camerei era din sticlă, prin care se vedea camera plină cu birouri, pereţi acoperiţi cu grafice, monitoare pîlpîind, calculatoare în faţa cărora se aflau poliţişti în uniforme şi în civil, bînd cafea, privind ecranele, vorbind tare, lăsîndu-se pe spate pe scaunele lor, sprijinindu-se cu picioarele pe birou, uitîndu-se peste hîrtii, trecîndu-şi degetele prin păr, scriind în carneţele, tastînd la calculator, la telefon, vorbind şi ascultînd. Era 7.45 seara, dar putea la fel de bine să fie orice oră din zi şi din noapte. Era prea multă lumină, prea mult zgomot şi prea multă activitate. Laura ştia că, indiferent de oraş, secţiile de poliţie nu dorm niciodată.

Aproape se sperie, văzînd că Monroe şi Philip se uitau la ea.

– Prin urmare, doamnă Niven, zise Monroe, fixînd-o cu ochii negri şi pătrunzători, aveţi nişte informaţii care credeţi că ne vor ajuta. Vocea lui trăda scepticism şi nerăbdare,

Laura era sigură de asta. Mai întîlnise genul ăsta de oameni, ba chiar de multe ori. Monroe era un stereotip, echivalentul britanic al poliţistului înverşunat în a urma o carieră, cu care avusese de-a face în timp ce era reporter de investigaţii. Tipii ca inspectorul-şef erau imprevizibili în faţa armelor ei folosite împotriva interlocutorilor de sex masculin, erau imuni la talentul ei de convingere şi la priceperea de a obţine ceea ce voia, care de obicei aduceau rezultate atît de bune. În acelaşi timp, era conştientă de faptul că oamenii ca Monroe erau cei mai buni poliţişti. Erau oameni care n-aveau, cel puţin în aparenţă, o viaţă de familie, nici un bagaj emoţional, nimic care să-i slăbească sau să-i abată de la sarcina atribuită.

– Da, aşa este, răspunse ea. Şi cred că sînt foarte importante.

– Ce uşurare!

Privindu-l din nou pe Philip, ca să fie sigură că are aprobarea lui să spună toată povestea, Laura începu să povestească despre ceea ce descoperise, despre căutarea pe site-ul almanac.com şi despre conjuncţia care urma să aibă loc. Chipul detectivului rămase inexpresiv, încruntîndu-se din cînd în cînd, ca să-i arate că totuşi o ascultă. După ce Laura termină de vorbit, detectivul se lăsă pe spate pe scaun şi-şi încrucişă mîinile. Mînecile hainei se ridicară şi erau atît de strînse, încît materialul părea că s-ar fi putut rupe în orice clipă.

– Astrologie.

Acest singur cuvînt sună atît de englezesc, iar „ol” părea ca un ecou într-o scorbură de stejar. Ridică privirea spre tavan.

– Ştiu la ce vă gîndiţi. Sigur că sună un pic... ciudat, presupun...

– Credeţi că asasinul nostru acţionează după un orar scris în stele, un maniac care ucide după un plan atent elaborat.

– Da.
– Doar din cauza acestor coincidenţe pe care le-aţi descoperit?
Laura se înfurie.
– Ştiu, zise Monroe, ridicînd o mînă ca s-o oprească. Ştiu, doamnă Niven, dumneavoastră nu credeţi că sînt coincidenţe.
– Domnule inspector-şef, cred că sînt mai mult decît coincidenţe, interveni Philip. Nu cred deloc în astrologie, dacă vă întrebaţi lucrul ăsta. Şi ştiu că şi Laura e foarte sceptică în privinţa asta.
– Uite ce e, domnule Bainbridge, doamnă Niven. Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Îmi dau seama că nu trebuie să fii un fanatic al astrologiei ca să observi că un criminal acţionează după regulile aşa-zisei arte, dar nu credeţi că vă agăţaţi prea mult de nişte date care pot fi explicate în multe alte feluri?
Pe drumul spre Oxford, Philip o prevenise pe Laura că Monroe e un om dificil de convins. „De fapt, adăugase el, e un om dificil, punct.”
– Cum ar fi? îl provocă Laura.
– Criminalul poate lăsa indicii care să ne conducă spre o pistă falsă. Poate să ne facă să credem că urmează un plan ciudat doar ca să ne scoată din sărite. Sau, şi mai simplu, cum am mai spus, poate să fie doar o coincidenţă.
– Nu cred în nici una dintre variante, zise Laura, pierzîndu-şi răbdarea. Nu cred c-ar fi capabil cineva să planifice două crime care să se potrivească perfect cu datele pe care le-am descoperit, ca pe urmă să acţioneze cu totul diferit. Şi cu atît mai puţin cred că datele sînt doar o coincidenţă.
După ani de experienţă, Monroe învăţase să-i citească pe oameni şi să-i facă să citească în el ceea ce voia. Nu putea

să n-o admire pe această americancă. Avea tupeu, dar asta nu-l împiedica să se opună teoriilor ei.

– Înţeleg calculele dumneavoastră, doamnă Niven. Îmi dau seama că datele astronomice, spre deosebire de interpretarea astrologică, sînt de necontestat, dar cît de exact este acel site?

Laura nu ştia ce să răspundă.

Monroe profită de acest avantaj.

– Întreaga dumneavoastră teorie se bazează pe timpul precis, legînd crimele de planetele care intră în... cum aţi zis? În semnul Berbecului, da?

– N-am nici un motiv să cred că site-ul nu este exact, zise Laura.

– Dar momentul exact al crimelor?

– Rachel Southgate a fost omorîtă între 7 p.m. şi 8.30 p.m. pe 20 martie, răspunse Philip. Iar Jessica Fullerton a doua zi dimineaţă, undeva între 2.30 şi 4.30.

– Da, dar ştiţi că medicii legişti nu pot să-şi dea seama de momentul decesului cu precizia de care aveţi nevoie. Se pare că astrologia e o ştiinţă mult mai exactă, zise Monroe, zîmbind.

– E o minciună şi dumneavoastră ştiţi prea bine, domnule inspector, răspunse Laura. Toate astea nu sînt nişte simple coincidenţe. Şi în plus, pentru numele lui Dumnezeu, două tinere au fost omorîte! Aveţi dumneavoastră o teorie mai bună?

Ştia că făcuse o greşeală din momentul în care deschisese gura. Philip îi aruncă o privire nervoasă.

Monroe rămase ca de gheaţă.

– Bineînţeles că-mi dau seama de gravitatea situaţiei. Şi, da, avem şi noi teoriile noastre. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Acum, dacă sînteţi amabili să mă scuzaţi...

– Cum?! exclamă Laura. O să ignoraţi tot ceea ce am spus, ştiind că următoarea crimă va avea loc la cîteva minute

după ora nouă? Peste... se uită repede la ceas. Peste aproximativ o oră?

– Mă tem că da, doamnă Niven. Resursele mele sînt limitate. Am o echipă de douăzeci de ofiţeri care urmăresc, să spunem, piste mai ortodoxe. Şi, în plus, ce îmi cereţi să fac, mai exact?

Era o întrebare bună, ce-i drept. Atît Laura, cît şi Philip se gîndiseră la asta în maşină, fără să deschidă subiectul. Chiar dacă aveau dreptate şi reuşeau să-l convingă pe inspector, cu ce-i ajuta informaţia asta, în momentul de faţă?

– Uitaţi ce e, zise Monroe, cu o voce surprinzător de blîndă, doamnă Niven, vă apreciez îngrijorarea. Sînt convins că aveţi cele mai bune intenţii, dar...

– E în regulă, zise Laura, luîndu-şi geanta şi ridicîndu-se. Îmi cer scuze pentru faptul că v-am deranjat! Vă las să vă urmaţi propria pistă. Sper să aveţi dreptate.

*

În clipa în care încruntatul Monroe împinse uşa batantă a laboratorului de criminalistică, legistul-şef, Mark Langham, se întoarse spre tehnicianul său cu o faţă de parc-ar fi vrut să zică: „Rahat, iar e într-o dispoziţie de-aia...!”

– Ar fi cazul să-mi dai veşti bune! se răsti Monroe.

Langham nu răspunse şi-l conduse la o masă din plastic alb şi sticlă, din centrul camerei. Tăblia mesei era iluminată din interior, iar întinsă pe sticlă se afla o foaie de plastic cam cît a zecea parte dintr-un metru pătrat, care semăna cu o radiografie. În centrul imaginii era o formă alb-negru, lungă de vreo opt centimetri, un sfert din aceasta fiind reprezentat de un oval cu puncte şi liniuţe în jurul marginii.

– Ce-i asta? întrebă Monroe.

Langham puse o lupă deasupra imaginii.

– Priveşte mai de aproape!

Monroe privi prin lentilă şi o mişcă peste foaia de plastic.

– O amprentă plantară, remarcă Langham, ca şi cînd lucrul acesta ar fi fost evident. Semnele din jurul marginii... cusături. Pantofi scumpi.

Monroe se ridică.

– Făcuţi de mînă?

– Se prea poate.

– Altceva, legat de ei?

– După bucata asta, par să fie mărimea 10[21], lăţimea standard.

– Unde aţi găsit-o? întrebă Monroe.

Părea deodată cu mult mai fericit.

– Lîngă casă, aproape de locul în care a fost acostată barca, zise Langham, întinzîndu-i lui Monroe cîteva imagini în alb-negru ale urmei abia perceptibile din noroi.

În timp ce Monroe le studia, Langham ocoli masa, îndreptîndu-se spre un banc. Suprafaţa de oţel era curată ca lacrima. Lîngă perete era un rînd de aparate, cu afişaj digital şi contur de plastic. În faţa lor erau două vase Petri[22].

– Am găsit asta înăuntrul amprentei, zise Langman, luînd o bucăţică de material dintr-unul dintre vase, cu ajutorul unei pensete. Piele de bună calitate, nouă.

– Şi asta ce e?

Langham scoase din celălalt vas o bucată de material verde, de mărime asemănătoare.

– Plastic, zise el. O varietate de polipropilenă, mai exact. Dar e de bună calitate, un amestec scump de polimeri, extrem de uşor, dar foarte rezistent.

– Şi era în amprentă?

---

[21] Mărimea 10, după sistemul britanic, ar fi situată între numerele 44 şi 45 în măsurătorile europene. (n.tr.)

[22] Recipiente din sticlă sau din plastic, de formă cilindrică, folosite în special de biologi pentru cultura celulelor. (n.tr.)

Langham făcu semn din cap că da.

– Şi în cantităţi microscopice, formînd o dîră de la dormitorul aflat la primul etaj, la locul de ancorare din spatele casei.

– Poţi să afli mai multe despre plasticul ăsta? Are ceva deosebit? întrebă Monroe.

– Din păcate, nu e atît de neobişnuit şi nu sînt semne pe fragmentele pe care le-am găsit pînă acum. Bine ar fi să găsim o bucată de vreo şapte centimetri pătraţi, cu marca producătorului pe ea.

– Mda, şi nevastă-ta o să te implore să faceţi sex la noapte.

Langham începu să rîdă şi se îndreptă spre primul dintre vasele Petri.

– Poate avem mai mult noroc cu asta. N-o să găsim prea mulţi pantofi făcuţi de mînă din tipul ăsta de piele, în Woolworths.

Monroe luă penseta şi ridică la lumină bucăţica de piele. N-avea nimic deosebit, era o frîntură de piele maro-argintie, nu mai mare de doi milimetri.

– O să verific baza de date şi o să trimit pe cineva la cizmarii din oraş. Crezi că pantofii ăştia sînt noi?

– Pielea e nouă, iar amprenta e surprinzător de curată. Cred că e posibil să le fi schimbat talpa de curînd.

Monroe îi dădu penseta înapoi lui Langham.

– Să nu ne facem speranţe prea mari! Şi... deocamdată nimeni nu trebuie să ştie despre asta, OK?

Întorcîndu-se, trecu pe lîngă el, spre uşă.

– Bună treabă, Mark! mai zise, fără să se întoarcă.

Capitolul 16

Acolitul aşteptase, cu răbdare, timp de aproape şase ore în maşină, fără să-şi ia ochii de la casa cu terasă de la numărul 268, de pe Princes Street. Îi urmărise pe cei care locuiesc acolo şi pe prietenii lor, intrînd şi ieşind. La 6.04 p.m., sosiseră cei doi studenţi care împărţeau casa cu prietenul Samanthei, Simon Welding. După douăzeci şi şapte de minute, veniseră alte două fete, două studente în anul trei de la Universitatea Brookes, din Oxford, Kim Rivedon şi Claudia Meacher. Rămăseseră cu toţii în casă pentru încă douăzeci şi unu de minute, după care cei patru plecaseră împreună, la 6.52 p.m. În urma supravegherii şi a consultării surselor sale, Acolitul ştia că ambii studenţi care locuiau împreună cu Simon Welding la numărul 268, Dan Smith şi Evelyn Rose, precum şi cele două fete, urmau să se întoarcă acasă la ora 11 p.m., cel mai devreme. La 7.32 p.m., Simon Welding opri maşina, o Mazda uzată, veche de zece ani, în faţa casei. N-avea să mai iasă de acolo pe propriile picioare.

Cu două minute înainte de ora nouă, Acolitul coborî din maşină. Avea pantofii acoperiţi cu învelitori din plastic şi o cutie metalică în mîna stîngă. Cutia avea lacăte puternice şi era de treizeci de centimetri lungime, douăzeci şi cinci lăţime şi douăzeci şi cinci înălţime. Era un container pentru transportat organe, cu termoreglare, fiind una dintre cele cinci comandate de Acolit şi fabricate după propriile indicaţii de un specialist din Austria. În dreapta ţinea o pungă de plastic mică, neagră, cu fermoarul tras şi blocat cu lacăt. Acolitul privi în stînga şi-n dreapta. În capătul cel mai îndepărtat al străzii erau un bar zgomotos şi aglomerata Cowley Road, principalul drum de acces în oraş

dinspre est şi dinspre Londra, care cădea perpendicular pe Princes Street. Dar drumul făcea o cotitură, ascunzîndu-le, şi făcînd acest capăt al străzii mai liniştit şi mai întunecat. Intră în grădină pe poarta din lemn şi se îndreptă repede spre partea laterală, unde era un coridor de-a lungul casei, pînă la grădina din spate.

Coridorul îngust era foarte întunecat. Norii acopereau luna şi strălucirea de oţel a luminilor de pe stradă nu pătrundea pînă acolo. Străbătînd două treimi din lungimea coridorului, se opri. Nu se vedea dinspre stradă. Puse cutia şi punga jos, descuie lacătul şi trase fermoarul pungii şi scoase o salopetă din plastic, mănuşi, o mască şi o glugă. Cu mare grijă, îmbrăcă salopeta, strîngînd-o în jurul gîtului, a încheieturilor, a mijlocului şi a gleznelor, astfel încît tot corpul să-i fie acoperit. Se uită la ceas prin vizorul de plastic. Era 9.04 p.m.

Grădina din spatele casei era neîngrijită şi plină de buruieni. Acolitul păşi cu grijă, în linişte, spre uşa bucătăriei, în care se intra direct din grădină. Se opri să verifice dacă în casă se auzea vreun zgomot. Nu se auzea decît muzică, părînd să vină de la etaj.

Ieşi din bucătărie într-un hol şi urcă scara, cu paşi înceţi şi siguri. Toate simţurile îi erau încordate la maximum, era pregătit pentru orice. Ajungînd la etaj, verifică fiecare cameră, să se asigure că era singur cu prada sa, apoi se îndreptă spre dormitorul din faţă. Acum putea să desluşească muzica: era *Cvartetul de coarde, allegro, în Re minor* al lui Schubert, unul dintre preferaţii săi. Rămase la uşă, aşteptînd să audă voci. Nu auzi decît pe cineva, respirînd greu şi gemînd. Deschizînd încet uşa, îi văzu pe cei din cameră.

Samantha era deasupra, cu spatele arcuit şi cu faţa spre tavan. Simon, cuprinzîndu-i sînii mici cu mîinile, îi privea chipul cuprins de extaz. Acolitul se cutremură uşor, cuprins

de un amestec de stări: gelozie, dezgust, fascinaţie. Toate acestea se transformară într-o energie sexuală care-i dădu fiori pe şira spinării. Se simţi, la rîndul lui, excitat. Apoi, ştiind că nu putea să mai aştepte nici o secundă, puse cutia metalică pe podea, scoase un scalpel din buzunar, îl extrase din teacă şi se repezi înainte, ajungînd la capătul patului, cu mult înainte ca Simon şi Samantha să-şi dea seama de prezenţa lui în cameră.

Cu o mişcare rapidă, trase capul Samanthei pe spate şi-i despică gîtul cu o singură lovitură. Îi tăie vena jugulară, împroşcînd camera cu sînge, apoi împinse lama în jos, tăindu-i muşchii laringelui. Fata se opri imediat din ţipat şi căzu pe podea, prinzîndu-şi gîtul cu mîinile. Sîngele îi ţîşni printre degete, iar ea îşi ridică privirea spre Acolit, cu ochii măriţi, încercînd, fără succes, să înţeleagă.

Simon rămase paralizat de şoc, Acolitul profitînd de o secundă sau două în plus. Se repezi şi-i tăie gîtul tînărului cu atîta putere, încît aproape că-l decapită, făcîndu-i o tăietură de la o ureche la cealaltă. Masca Acolitului se umplu de sînge, dar îl şterse imediat. Simon Welding începu să tremure şi din gură îi ieşi un şuvoi de sînge închis la culoare, acoperindu-i faţa ca o mască roşie, de lichid.

Lăsîndu-l să se zvîrcolească pe cearşaful plin de sînge, Acolitul sări din pat şi se ghemui lîngă Samantha. Era încă în viaţă. Acolitul n-avea nici o secundă de pierdut. Îi puse o mînă pe frunte şi pe cealaltă sub gît şi, dintr-o singură mişcare, îi rupse şira spinării între primele două vertebre, C-1 şi C-2. Samantha rămase nemişcată instantaneu.

Acolitul aduse cutia metalică şi o aşeză lîngă el. Apoi, o întoarse pe Samantha cu faţa în jos. Cu două mişcări simple, îi deschise corpul, făcînd cîte o tăietură de douăzeci şi trei de centimetri de ambele părţi ale şirei spinării. Împingîndu-i carnea, îi putu vedea cutia toracică. Scoţînd un ferăstrău chirurgical cu baterie dintr-un buzunar cu

fermoar al salopetei din plastic, îi tăie oasele în cîteva secunde. Dînd la o parte coastele, tăie cu grijă, cu ajutorul scalpelului, vasele de sînge şi tuburile care legau rinichii.

Deschizînd cutia pentru transportat organe, Acolitul simţi răceala pe mîini şi văzu vaporii de aer îngheţat ieşind spre marginile cutiei. Auzi un gîlgîit puternic dinspre pat şi apoi Simon Welding se cutremură şi muri.

Acolitul vîrî mîinile acoperite de mănuşi în corpul cald al Samanthei Thurow. Scoţîndu-i încet fiecare rinichi, îi puse în pungi transparente din plastic şi-i aşeză cu grijă în cutie. Scoase o monedă metalică dintr-un buzunar lateral al cutiei şi o aşeză cu grijă în despicătura din dreapta a spatelui Samanthei. Închise apoi capacul cutiei pentru transportat organe şi potrivi combinaţia lacătului. Scoţînd o cîrpă îmbibată cu detergent din buzunar, îşi şterse mănuşile şi îndepărtă sîngele de pe mînerul şi de pe partea de sus a cutiei metalice şi apoi îşi vîrî cîrpa înapoi în buzunar. Acoperind lama scalpelului, îl îndesă în acelaşi buzunar.

La exact 9.13 p.m., după nouă minute de la intrarea în casă, se afla din nou pe coridorul îngust şi întunecat de-a lungul casei. Îşi scoase masca, mănuşile, salopeta şi învelitorile pantofilor, avînd grijă ca nici o picătură de sînge şi nici o particulă de hîrtie să n-ajungă pe piele sau pe haine. Punîndu-şi o pereche curată de mănuşi din plastic şi învelitori noi peste pantofi, scoase o pungă mică din buzunarul pantalonilor şi puse înăuntru salopeta, masca, mănuşile, prima pereche de învelitori, scalpelul şi cîrpa. Îşi scoase apoi cea de-a doua pereche de mănuşi, o vîrî în pungă şi o închise. Luînd cutia metalică, se duse repede spre partea din faţă a casei. Verifică strada, lăsîndu-se în jos. Doi tineri veneau spre el, aflîndu-se la două case depărtare de Cowley Road. Se lăsă repede în jos. Îi auzi trecînd mai departe, fata chicotind.

După ce tinerii ajunseră în capătul străzii şi dispărură din vedere, Acolitul privi din nou în stînga şi-n dreapta. Nu mai era nimeni. Merse repede, dar calm, spre zidul scund al grădinii. Deschizînd portbagajul Toyotei cu cheia, şi nu cu telecomanda, puse cutia metalică înăuntru şi *o* fixă cu cîteva cureluşe din piele. Puse apoi punga din plastic lîngă ea, închise portbagajul şi se îndreptă spre uşa şoferului. Intră în maşină, îşi scoase învelitorile de pe pantofi şi le vîrî într-o pungă din plastic de pe scaun. Se şterse pe mîini cu o cîrpă, pe care, de asemenea, o vîrî în pungă. După treizeci de secunde, conducea spre centrul Oxfordului, fredonînd o sonată pentru pian de Beethoven, foarte mulţumit de munca lui din acea seară.

Capitolul 17

Oxford, seara zilei de 11 august 1690

La ora şase, diligenţa cobora dealul Headington, la ceva mai mult de un kilometru şi jumătate depărtare de zidurile oraşului, iar vremea încă era insuportabil de caldă. Ajungînd la Hanul Ursului, un servitor îi duse lada pe scara în spirală şi-l întrebă dacă vrea să i se aducă mîncarea în cameră. După ce acesta plecă, Newton se putu odihni, bucurîndu-se de soare şi gîndindu-se la cele întîmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Plecase din Cambridge, călărind ca un sălbatic şi lovindu-şi fără milă bietul cal. Dar, după ce schimbase de două ori animalul, mai întîi la Standon Puckeridge şi apoi la Great Hadham, după un pic mai mult de patru ore îşi încheiase călătoria, ajungînd în capitală înainte de amiază. Ca de obicei, călătorise folosind numele de William Petty, şi tot sub acelaşi nume îşi petrecuse noaptea la Taverna Lebedei, de pe Gray's Inn Lane, din Londra.

Pe tot parcursul călătoriei şi în orele liniştite petrecute în Londra se gîndise la sarcina care-l aştepta şi-şi amintise iarăşi şi iarăşi de groaza pe care o lăsase în urma lui, în Cambridge. Încă nu înţelegea pe de-a-ntregul ce-l apucase pe Wickins. Poate că sfera avea o putere care-i făcea pe unii oameni să se poarte aşa, se gîndea el. De un lucru era sigur, şi anume că ciudatul incident din laboratorul său îi accentuase şi aşa dezvoltatul simţ al pericolului. Îşi dădea seama de faptul că duşmanii îl puteau aştepta la fiecare colţ. Nu putea să aibă încredere în nimeni. Astfel, ca să-i inducă în eroare pe potenţialii rivali, pe oricare alţii care ar fi crezut că-i pot fura preţioasa sferă, se hotărîse să facă

orice-i stătea în putinţă ca să-şi piardă urma. Sosind mai întîi călare în capitală, luase de acolo diligenţa, ca să ajungă în Oxford aşa cum făcea majoritatea călătorilor. Încă-l usturau zgîrieturile de pe faţă pe care i le făcuse Wickins, dar nu prea avea cum să le acopere. Deghizîndu-se cît mai subtil, încerca să fie cît se poate de retras. Trezit dintr-un somn agitat de un servitor, miercuri la ora patru dimineaţa, îşi reluase călătoria înainte spre Oxford, ajungînd în oraş după treisprezece ore.

Acum, la Hanul Ursului, Newton se simţea deodată epuizat şi avea nevoie să doarmă, dar agitaţia prin care trecea îl ţinea treaz. Înghiţi puţină supă şi începu să citească în lumina serii, privi cu indiferenţă cum un şobolan traversează podeaua din lemn a camerei şi, la ora zece fix, aşa cum fusese stabilit, îl auzi pe prietenul său apropiindu-se pe coridor şi bătînd încetişor la uşa dormitorului său. Se îndreptă spre uşă şi, deschizînd-o, îl văzu pe Nicolas Fatio de Duillier. Cu cîrlionţii săi lungi şi negri, părea mai tînăr şi mai chipeş decît şi-l amintea, deşi se văzuseră cu doar trei săptămîni în urmă. Îi făcu semn să intre, şi tînărul păşi în cameră cu un zîmbet larg, iar cei doi se îmbrăţişară.

– Ce-i cu faţa dumitale? îl întrebă Fatio, îngrijorat.

– Nu-i nimic, replică Newton, nerăbdător, întorcîndu-se.

– Pari supărat, prietene. S-a întîmplat ceva?

– Un incident minor, în Cambridge. Nimic care să merite să-ţi faci griji, bunul meu Fatio. Spune-mi, te-ai pregătit?

– Am făcut tot ceea ce-am putut, domnule. Nu mi-ai cerut un lucru uşor. Din munca de rutină ies roade puţine, dar cred că m-am descurcat la fel de bine ca oricine altcineva. Eu şi cu Landsdown sîntem aici de două săptămîni şi am adunat tot ceea ce ne trebuie. Verific zilnic cutiile şi, deşi nu putem pierde nici o secundă, am încredere în faptul că totul va fi bine.

Newton îi studie chipul tînăr şi plăcut.
– Astea sînt veşti bune!
– Comoara e în siguranţă?
– Bineînţeles că este. Acum, să mai trecem încă o dată prin procedură!
După treizeci de minute plecară împreună de la han.
Era o distanţă mică de parcurs pînă la colegiu şi merseră în linişte. Acolo fură întîmpinaţi de un al treilea bărbat, cel pe care, întotdeauna cînd vorbeau despre el, îl numeau domnul Landsdown. Era chiar mai înalt decît Fatio du Duillier, dar mai degrabă musculos decît subţirel. Părul începuse să-i încărunţească la tîmple. Se salutară reciproc, înclinîndu-se uşor.
– Mă bucur să vă văd, zise Landsdown. Aveţi tot ceea ce ne trebuie?
Newton îşi lovi uşor haina, chiar sub umărul stîng.
– Totul e în regulă.
– Atunci, ar trebui să începem. Urmaţi-mă!
Landsdown îi conduse de-a lungul curţii interioare şi apoi intrară într-un coridor lung şi îngust, cu multe uşi la dreapta şi la stînga.
Cei trei bărbaţi se opriră la cea de-a patra uşă pe stînga. Landsdown scoase o cheie din buzunarul pantalonilor şi o răsuci în broască. Apăsă clanţa şi împinse încet.
Chiar în faţa lor se afla încă o uşă, deschisă, prin care se vedea o scară de piatră, abruptă şi îngustă, ducînd spre întuneric. La capătul scărilor, prinsă într-un suport de pe perete, era o torţă. Landsdown o ridică şi păşi înainte prin pasaj.
După ce coborîră cîteva trepte, ajunseră într-o cameră plină de etajere şi rafturi pe care se aflau mai multe sute de sticle de vin, coniac şi vin de Porto: era crama colegiului. Landsdown îi duse în celălalt capăt al camerei şi se opri în dreptul peretelui. Era rece şi umed la atingere. Landsdown

pipăi încet peretele, ţinîndu-şi torţa aproape, dar ghidîndu-se mai degrabă după simţul tactil decît după cel vizual. După o clipă, găsi un inel de metal închis la culoare, mic cît o monedă de o guinee. Trase cu hotărîre de inel şi auziră un zgomot, ca şi cînd ceva greu s-ar fi prăbuşit. În perete se deschise, foarte încet, o poartă, lată doar cît să încapă o singură persoană. Landsdown se întoarse spre însoţitorii săi.

– Ei bine, domnilor, vom începe opera din această seară. Sînteţi pregătiţi?

Capitolul 18

La ora cinci dimineaţa, casa lui Philip părea de o frumuseţe aparte, o frumuseţe care lipsise din viaţa Laurei timp de mai bine de douăzeci de ani. În Greenwich Village, ora cinci dimineaţa nu se deosebea cu nimic de oricare altă oră. Din apartamentul ei auzea zi şi noapte traficul, sirenele şi amestecul de claxoane. Era un fundal pe care nu-l conştientizase decît după ce dispăruse. Aici, în acest sat adormit din Oxfordshire, în preajma zorilor, maşinile de pe Fifth Avenue i se păreau la fel de reale ca şi Pinocchio.

Era înfăşurată într-o pătură din lînă şi încerca să se încălzească lîngă aragaz, cît timp ibricul fierbea pe foc. Apoi, cu o cană de cafea tare şi fierbinte, trecu prin hol şi intră în sufrageria principală, cu tavanul ei din bîrne joase şi ferestrele arcuite prin care pătrundea lumina. Podeaua scîrţîia şi, pentru că Philip şi Jo dormeau la etaj, închise uşa în urma ei. Aprinzînd două lămpi, se duse lîngă şemineu. Rămăsese puţină căldură din noaptea precedentă, de atunci cînd venise Tom şi cînd aflaseră atîtea despre datele crimelor, atît despre cele deja comise, cît şi despre cele care, era sigură, urmau să fie înfăptuite. Într-adevăr, dacă descoperirile ei erau corecte, nu departe de acolo, o altă tînără era probabil să zacă fără viaţă, probabil încă nedescoperită.

Sorbind din cana cu cafea, începu să se plimbe prin cameră, privind absentă tablourile de pe pereţii lui Philip. Avea trei tablouri pictate de mama lui, înfăţişînd blocuri fantastice de culoare, cu nişte figuri mici, fusiforme, în prim-plan; figuri care părea copleşite de ceva oribil, fără nume. Tablourile acestea n-ar fi părut nepotrivite într-un

duplex din Manhattan sau într-un studio din Milano şi poate, se gîndi ea, cîteva chiar se aflau acolo.

Atunci cînd venea vorba despre artă, Philip avea gusturi amestecate. Lîngă picturile moderne ale mamei sale, atîrnase picturi în ulei din epoca victoriană şi chiar vreo două peisaje de la începutul anilor 1940. Lîngă acestea, pe acelaşi perete, erau cîteva din fotografiile lui preferate, majoritatea figuri abstracte de la mijlocul anilor 1980. Şi, colac peste pupăză, atîrnase lîngă ele nişte portrete vechi ale membrilor familiei, personaje din secolul al XIX-lea, stră-stră-străbunici cu bonete şi cu gulere înalte.

Tom zisese ceva în treacăt noaptea trecută, un lucru căruia ea nu-i dăduse prea multă importanţă, dar care acum îi atrăgea atenţia. Se aşeză, privind fix cenuşa şi tăciunii din şemineu. Apoi îşi dădu seama. Tom zisese ceva despre conjuncţia a cinci corpuri.,,E atît de rară, zisese el, încît a avut loc doar de vreo zece ori în ultimul mileniu sau cam aşa ceva.

– Sigur că da! zise ea cu voce tare. Sigur că da. De zece ori în ultimul mileniu sau cam aşa ceva. Ceea ce înseamnă că a avut loc de cîteva ori şi în trecutul nu prea îndepărtat.

Sărind în picioare, merse la calculator. Deschizînd Netscape, alese „Istorie” şi derulă pagina în jos, căutînd pagina de deschidere a site-ului almanac.com. Tom îi lăsase parola lui, pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de ea, şi, amintindu-şi de modul în care procedase el în seara precedentă, introduse informaţiile cerute şi apăsă tasta „enter”. Sorbind o gură de cafea, privi ecranul pînă cînd acesta se schimbă şi înfăţişă o nouă pagină. Într-o casetă din partea de jos a ecranului, intitulată „Conjuncţie de cinci corpuri 1500-2000 AD”, era o listă cu trei ani: 1564, 1690, 1851.

Laura zîmbi şi bătu darabana cu degetele pe birou. Apoi, întorcîndu-se la tastatură, închise site-ul, deschise motorul Google şi tastă: „1851 + Oxford + crime”.

Rezultatele o dezamăgiră. În felul său inimitabil, motorul de căutare găsise un amestec de linkuri nefolositoare legate de cele trei cuvinte. În capătul listei era un material despre Marea Expoziţie din 1851. Apoi găsi informaţii despre uciderea, în acel an, a unui poliţist din sudul Londrei. Alte pagini făceau referiri la definiţia cuvîntului „crimă” din dicţionarul Oxford, la cărţi publicate în 1851 avînd cuvîntul „crime” în titlu şi mai era un link în partea stîngă, făcînd legătura spre opera unui duet de muzică pop acustică din America, numit Crimă în Oxford.

Google găsise mai mult de două mii de site-uri pentru cele trei cuvinte şi Laura era hotărîtă să nu renunţe. Următoarele două pagini erau pline cu prostii, apoi erau multe linkuri către dicţionare Oxford, şi multe altele despre Marea Expoziţie. Gata să încerce o altă combinaţie de cuvinte, Laura derulă pagina în jos spre linkurile 60-80, cînd ceva îi atrase atenţia. La jumătatea ecranului era un link: „Psihopat victorian? Aşa crede Fratele Norman”. Mută cursorul deasupra acelui link şi dădu clic.

Era un site ţipător, al unui amator, iar cea mai mare parte din materialul prezentat părea să fie o înşelătorie. Citind în „Arhiva conspiraţiilor Fratelui Norman” i se păru că Norman, presupusul creator, era obsedat de temele obişnuite: Roswell, asasinarea lui Kennedy, moartea prinţesei Diana la Paris, complotul CIA pentru învinovăţirea unui Bin Laden nevinovat pentru ceea ce se întîmplase pe 11 septembrie. Mai văzuse aşa ceva şi ignoră titlurile atrăgătoare din marginea din stînga, care anunţau „Noi revelaţii care-ţi vor cutremura lumea din temelii”. Derulînd pagina cu nerăbdare, nimeri peste un titlu oarecum promiţător: „Măcelul din Oxford: un Charles Manson victorian?”

Spre dezamăgirea ei, n-avea decît trei paragrafe. Într-o proză dezlînată, Fratele Norman descria puţinele date cunoscute de teoreticienii conspiraţiilor. Fuseseră comise trei crime în Oxford, în Anglia, în vara lui 1851. Trei femei omorîte şi mutilate. Să fi fost vorba despre un Jack Spintecătorul tînăr, cu aproape patru decenii înainte să apară din nou în East London? Să fi fost o conspiraţie orchestrată de Parlamentul britanic? Sau să fi existat anumite conotaţii sataniste?

Simţindu-se deodată obosită, Laura îşi frecă ochii şi bău ultima gură de cafea. Oare cît din toate acestea era adevărat? Dac-ar fi existat o serie de crime în Oxford în 1851, n-ar fi auzit de ele? Privi spre ecran fără să-l vadă cu adevărat, lăsîndu-şi gîndurile să i se învălmăşească în minte.

„1851, se gîndi ea. Destul de mult timp în urmă. Poate că aceste crime fuseseră uitate. Pe vremea aia exista, oare, poliţie? se întrebă ea. Se cunoşteau toate amănuntele crimelor? Existau măcar ziare în Oxford, cu un secol şi jumătate în urmă?”

Erau atît de multe întrebări şi atît de puţine răspunsuri. Ba, mai rău, ori de cîte ori credea că a elucidat o mică parte a misterului, apăreau şi mai multe necunoscute. Avea numai frînturi de întîmplări, lucruri stranii care nu se potriveau. Într-adevăr, erau frînturi care păreau să provină din întîmplări diferite, şi nu găsea decît noi frînturi care păreau să nu aibă nici o legătură cu celelalte. Se gîndi să caute şi alte site-uri despre conspiraţii, dar renunţă.

Acum era convinsă că asasinul din prezent urma un straniu plan astrologic şi că, dacă era să-l creadă pe Fratele Norman, ceva asemănător se întîmplase şi în timpul ultimei conjuncţii şi, probabil, şi în timpul penultimei şi al celei dinainte. Iar legătura dintre ele era astrologia, ocultul, anumite lucruri ciudate referitoare la alchimie. Experienţa

acumulată de-a lungul anilor, în care-i urmărise pe detectivii din New York, nu-i era de nici un ajutor. Dar, în timp ce privea fix spre ecranul albastru, fără să se mai gîndească la cuvintele Fratelui Norman, Laura ştiu cu precizie care trebuia să fie următoarea ei mişcare.

După două ore, era în trenul spre Londra, privind pe un geam murdar la cîmpurile acoperite de rouă. Nu-l trezise pe Philip, ci îi lăsase un bilet, spunîndu-i pur şi simplu că-şi va petrece ziua în Londra, urmînd o pistă şi că, dacă are veşti de orice fel, s-o sune imediat pe telefonul mobil.

Acum, ideea de a-l vizita pe Charlie Tucker i se părea evidentă. În studenţie îi fusese unul dintre cei mai buni prieteni şi o vreme păstraseră legătura după terminarea facultăţii. Era unul dintre oamenii cei mai impresionanţi şi mai activi pe care-i cunoscuse. Familia sa, provenind din clasa muncitoare din Essex, îi conferea un trecut pitoresc. Tatăl său avea o tarabă într-o piaţă de fructe din South End, iar mama sa, fostă dansatoare de striptease, murise de cancer la vîrsta de treizeci şi nouă de ani. Intrase la Oxford cu cele mai mari note din ţară din acel an, dar ura aproape tot ceea ce ţinea de acel oraş şi de universitate. Fusese activist socialist, gata să fie exmatriculat de trei ori şi, înainte să împlinească 21 de ani, fusese cercetat de M16 pentru implicarea într-o grupare de extremă stînga. În anul trei de facultate, pierduse atîta timp cu sabotaje, demonstraţii şi activităţi anarhiste sub acoperire, încît era să piardă un examen extrem de important. Cel mai uimitor lucru însă era faptul că reuşise să absolve cu Magna cum Laudae Facultatea de Matematică.

Pe Laura n-o interesase cîtuşi de puţin politica şi probabil că lucrul acesta îi apropiase cel mai mult. Fiind americancă, nu era interesată de politica britanică modernă, deşi politica secolelor trecute o fascinase şi o ajutase în studiul

artei renascentiste. Îl plăcea pe Charlie pentru energia, isteţimea şi inteligenţa lui. El o plăcea, credea ea, pentru că nu-i păsa de viziunile lui, pentru că era ca o foaie goală pe care el putea să scrie orice slogan politic voia.

În timp ce Laura părăsea Oxfordul, Charlie îşi începea doctoratul în teoria codificării, un subiect, îi spunea el în scrisori, cît se poate de diferit faţă de fleacurile obişnuite. Părea să fie mulţumit, pînă în momentul în care, aparent fără nici un motiv, renunţase şi dispăruse. În ultima scrisoare pe care Charlie i-o trimisese din Oxford îi spusese că pleacă, fără explicaţii şi fără detalii.

Dar, după un an, Laura primise o vedere în apartamentul său din Greenwich. Era de la Charlie şi purta o adresă din Londra. Urma să viziteze Statele Unite şi o întreba dacă voia să se întîlnească în New York.

Bineînţeles, dispreţuise acel oraş, chiar dacă ea putuse să observe în privirea lui o admiraţie imposibil de stăpînit pentru toată strălucirea aceea de necontestat. Merseră la un restaurant de pe West 34th Street şi Laura îl ascultă cum batjocoreşte deşertăciunea Manhattanului, dar nu-şi putuse ascunde faţă de ea, întru totul, un sentiment pe care Laura îl interpretă ca fiind o conştientizare, adînc ascunsă, a faptului că oraşul acela era cu adevărat uimitor.

Charlie avea patruzeci şi ceva de ani şi recunoştea că se săturase, se săturase de radicalism, se săturase să vadă că eforturile sale au un rezultat atît de neînsemnat, se săturase de viaţă. Era pe punctul de a renunţa, îi spusese. Cu vreo zece ani în urmă începuse să scrie o carte despre cercul matematicienilor din secolul al XIII-lea, care devenise cunoscut sub numele de „Calculatorii din Oxford”: William Heytesbury, Richard Swineshead, John Dumbleton şi, cel mai impresionant dintre toţi, Thomas Bradwardine. Dar n-o terminase niciodată. În schimb, documentîndu-se, începuse

o anchetă care-l condusese la filosoful eretic Roger Bacon şi la întreaga lume a ocultismului medieval.

Urmarea, îi povestise el, fusese aceea că, în urmă cu cîţiva ani, îşi înlocuise aspiraţiile politice cu o fascinaţie pentru stilurile de viaţă alternative. Pătrunsese adînc în misticism, în ocultism şi în ceea ce el numea „bogatul pîntec al intelectualităţii”. Chiar îşi deschisese un mic magazin lîngă Muzeul Britanic din Bloomsbury, numit Cerbul Alb, specializat în ezoterism şi în literatură alternativă. Se putea spune că îşi cîştiga existenţa de pe urma acestui magazin, care-i dădea timpul şi resursele pentru continuarea propriilor cercetări.

Laura fusese puţin surprinsă de toate aceste întorsături din viaţa lui Charlie. Ea nu fusese niciodată interesată cîtuşi de puţin de ocultism. Dar, după o vreme, ascultîndu-l cum vorbeşte, i se părea logic ca, pînă la urmă, Charlie să ajungă absorbit de astfel de idei. Şi, indirect, vizita lui Charlie îi dăduse ideea să scrie un thriller despre Thomas Bradwardine şi despre un complot pentru uciderea regelui Edward al II-lea. Acum, în timp ce se îndrepta spre Londra, sperînd să-l găsească pe Charlie stînd liniştit în micul său magazin, avea mustrări de conştiinţă din cauza faptului că nu luase legătura cu el în cele trei săptămîni petrecute în Anglia şi că nici măcar nu-i spusese că o să vină în ţară.

Ajungînd la gara Paddington la cîteva minute după 8.30, luă metroul spre Warren Street. Ieşind în traficul aglomerat al dimineţii, îşi dădu seama de faptul că ar fi fost prea devreme pentru Charlie. Ca să-şi omoare timpul, se opri pentru o cafea şi un croasant la Starbucks, după care se îndreptă spre sud, pe Tottenham Court Road. Se opri la un internet-cafe să-şi verifice mesajele de pe e-mail, îşi cumpără un ziar şi mai bău o cană de cafea înainte de a se îndrepta spre est, pe lîngă Centre Point şi de-a lungul New Oxford Street. Apoi găsi aleea care dădea în Museum

Street, unde ştia că se află Cerbul Alb. Pe drum, îl sună pe Philip pe mobil, dar nu-i răspunse decît mesageria vocală.

În timp ce cotea spre o alee nu mai lată de patru metri, de unde se vedea Muzeul Britanic, Laura descoperi micuţul magazin a cărui faţadă era plină pînă sus de cărţi. Deasupra uşii era o reclamă pictată într-un stil foarte demodat, înfăţişînd un superb cerb alb.

De afară, magazinul părea întunecat, liniştit şi închis, dar uşa se deschise imediat cum o împinse. Simţi mirosul de hîrtie veche şi de fum greu de ţigară. Un singur bec atîrna din tavanul crăpat; scîndurile goale ale podelei erau tocite şi zgîriate. Fiecare centimetru al pereţilor era acoperit cu rafturi pline cu cărţi de toate formele, culorile şi mărimile. Era un aspect ponosit, dar ciudat de liniştitor.

În capătul cel mai îndepărtat al încăperii era un birou vechi. Avea picioarele urît cioplite şi tăblia era înţesată de hîrtii. Într-o parte stătea un calculator vechi, iar în cealaltă parte era o scrumieră plină ochi. Lîngă birou se afla un coş pentru gunoi, de asemenea plin pînă la refuz cu hîrtii mototolite şi alte resturi. În spatele biroului, se vedea uşa deschisă a unei cămări. O lumină slabă, portocalie, venea dinăuntru, iar Laura auzi şuieratul unui ceainic. După cîteva clipe, în pragul uşii apăru un bărbat, care se îndreptă apoi spre birou. Părea să nu-i fi remarcat prezenţa. Avea o ţigară în gură şi în mînă ţinea o cană mare, murdară. Laura tuşi încet.

– Dumnezeule! exclamă Charlie, punînd cana pe birou cu atîta neîndemînare, încît vărsă ceaiul cu lapte peste un teanc de hîrtii de lîngă ea.

Stingîndu-şi ţigara în scrumieră, ocoli biroul cu braţele întinse în semn de bun-venit.

– Laura, iubito! exclamă el, în timp ce-o strîngea în braţe.

Ea chicoti şi-l îmbrăţişă.

Charlie o îndepărtă pînă la o lungime de braţ, privind-o.

– Ai slăbit, fată, şi ai părul prea scurt. Îşi păstrase accentul de Essex, neschimbat de Oxford, de literatura ezoterică sau de o jumătate de deceniu petrecut în Bloomsbury. Vrei o cană?

– Nu, mulţumesc, Charlie! Am băut atîta cofeină, cît să-mi ajungă pentru un an. Dar, băiete, mă bucur să te văd!

Charlie aduse un scaun vechi şi uzat şi-l şterse cu mîna. Apoi se îndreptă spre uşă, o încuie pe dinăuntru şi întoarse plăcuţa pe care scria „Deschis”.

– Nu ştii niciodată, cu aglomeraţia de aici. Începu să rîdă şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului.

Charlie nu fusese niciodată întruchiparea sănătăţii, ci întotdeauna fusese slab şi palid, dar acum arăta de-a dreptul tras la faţă şi mult mai bătrîn decît ar fi trebuit, la cei patruzeci şi patru de ani ai lui. Ultima data îl văzuse cu doar un an în urmă, dar de atunci îşi pierduse din păr, din greutate şi chiar şi din culoarea din obraji. I se părea că arată foarte rău, ca şi cînd ar fi suferit de o boală cronică în stadiul terminal, trase ea concluzia.

– Charlie, îmi pare rău să spun asta, dar arăţi îngrozitor.

El ridică din umeri.

– Muncesc din greu, Laura. Cu toate astea, mă simt minunat. Doar că mi-a căzut păru', zise el, trăgînd de şuviţele castanii, subţiri şi unsuroase, care-i atîrnau peste urechi. Oricum, nu-ţi face griji pentru mine!

Luă un pachet de ţigări de lîngă un teanc de hîrtii de pe birou, pescui una şi o aprinse cu o brichetă demodată.

– Ce te aduce prin zonă, la urma urmei?

– De fapt, tu...

– Hai, zi-o p-a dreaptă!

– Am început un roman nou, o carte despre Thomas Bradwardine. Îţi aminteşti că am vorbit despre el, în noaptea aia, în New York? După ce-ai plecat am început să ţes o mică poveste.

– Ai zis că ai început: timpul trecut. Ce s-a întîmplat, te-ai blocat? Laura privi împrejur, spre miile de cărţi care acopereau pereţii din tavan şi pînă-n podea. Deodată, se simţi foarte măruntă.

– Nu, doar că mi-a venit o idee mai bună.

– Continuă!

– Ai văzut ştirile despre crimele din Oxford?

– Da, răspunse el, ironic.

– Ei bine, pot să am încredere în tine? Ca într-un vechi prieten?

– Bineînţeles, zise el, părînd surprins şi puţin jignit. Ştii că eu...

– Mda, e-n regulă. Doar că... Ei bine, poliţiştii n-au făcut public tot ceea ce ştiu. Dar, oricum, ei nu vor să recunoască de fapt ce s-a întîmplat... sau, cel puţin, aşa era ultima dată cînd am vorbit cu ei.

– Vorbeşti în şarade, Laura.

– Chestia *e că* toate aceste crime urmează un anumit ritual. Nu, mai mult decît atît: asasinul urmăreşte un orar, un orar astrologic.

Ochii lui Charlie se îngustară. Trase prelung din ţigară.

– Zici că asasinul urmăreşte un orar, ceea ce înseamnă că tu crezi că încă n-a terminat.

– Este exact ceea ce cred. Mă tem că abia a început.

– OK, răspunse Charlie rar, lăsîndu-se pe spate în scaunul lui, continuînd să tragă din ţigară. O cercetă atent pe Laura cu privirea prin fumul care se ridica între ei. Vrei să povesteşti de la început? Trebuie să înţeleg despre ce e vorba.

Laura îi povesti atît de mult cît îndrăznea. Terminînd, observă alarmată că Charlie devenise şi mai palid decît era în mod obişnuit.

– Ştii ceva despre toate astea, nu-i aşa, Charlie?

Trase pentru o ultimă dată din ţigară şi scoase încă una din pachet, aprinzînd-o cu capătul înroşit al primei.

– De ce spui asta?

– Te cunosc. Îţi aminteşti?

Laura observă ce unghii murdare avea şi că arătătorul şi mijlociul între care ţinea ţigara erau portocalii.

– Uite ce e, tot ceea ce-am auzit îs numai zvonuri. Aşa funcţionează ocultismu' în zilele noastre. Totu-i pe camere de chat de pe internet, dar trebuie să fim discreţi. Dacă ştii limba, poţi să vorbeşti cum se vorbeşte, cum se zice.

– Şi tu ce ai înţeles, Charlie?

În timp ce trăgea cu sete din ţigară, faţa îi deveni ca o mască scheletică.

– Se întîmplă ceva mare, ceva mare şi foarte nasol.

– Ce vrei să spui?

– Un grup, un grup mic, persoane total necunoscute, mă-nţelegi, joacă nişte jocuri periculoase.

– În Oxford?

– În Oxford.

– Ce fel de jocuri?

– Asta, draga mea, nu pot să-ţi spun, pen' că nu ştiu.

– Nu ştii...? Nu poţi să rişti o părere?

– Oamenii-s prea nervoşi ca să vorbească despre asta.

– OK, zise ea, fără să-şi mai poată ascunde exasperarea. Înţeleg că e ceva delicat, dar las-o baltă cu detaliile, spune-mi în mare ce se întîmplă.

Charlie trase din nou din ţigară, umplînd aerul din încăpere cu şi mai mult fum cenuşiu. În cele din urmă, zise:

– Umblă vorba că-s amestecate mîini tare bătrîne. Nu ştiu ce fac şi, ca să fiu sincer, nici nu vreau să ştiu. Dar am auzit - şi făcu o pauză de zece secunde - am auzit că există un manuscris.

– Un manuscris?

Charlie stinse ţigara, luă o gură de ceai şi apoi luă bricheta. O aprinse, apoi închise capacul. Laura încercă să-l ignore, dar după ce el repetă aceste mişcări de patru ori, se repezi deodată şi-i smulse bricheta din mină.

– Charlie... Ce manuscris?

– Laura, păpuşă, ţi-aş spune dac-aş şti, dar vezi tu, asta-i tot. Ştii tot ceea ce ştiu şi eu. Oricine-ar fi în spatele chestiei ăsteia e cineva barosan, dar nu doar barosan în comunitate. E cineva foarte puternic.

Capitolul 19

După ce plecă de la Cerbul Alb, Laura îl sună din nou pe Philip, dar din nou îi răspunse mesageria vocală. Frustrată, închise telefonul cu o mişcare bruscă. O parte din ea era aproape gata să creadă că Monroe avea dreptate pînă la urmă şi că toată povestea asta legată de astrologie nu era altceva decît o prostie.

După cinci minute, îi sună telefonul. Era Philip.

– N-am veşti, îi zise el, imediat. Am două apeluri ratate de la tine. Scuze, mi s-a descărcat bateria. Cînd te întorci?

Laura se uită la ceas.

– Dacă tot sînt aici, o să profit şi o să-mi petrec ziua în Londra. Cred că o să iau un tren pe la cinci. E vreo şansă să vii să mă iei?

– Nici o problemă. Sună-mă de la Paddington.

Luă trenul de la 17.29, ceea ce se dovedi o alegere proastă, fiindcă era plin cu navetişti. Din fericire, ajunsese la gara Paddington mai devreme şi găsise loc. Chiar şi-aşa, stătu înghesuită aproape tot drumul şi majoritatea pasagerilor cobora la Oxford. Ajungînd în gară, îi lăsă pe toţi să treacă pe lîngă ea şi coborî printre ultimii din vagon. Trecînd de barieră, arătă biletul controlorului şi-l văzu pe Philip aşteptînd-o la ieşirea spre stradă.

– S-a întîmplat ceva, nu-i aşa? întrebă ea, înfundîndu-şi mîinile în buzunare.

Privi în jos, spre picioare, apoi trase adînc aer în piept înainte să-i întîlnească ochii. Philip o cuprinse pe după umeri şi porniră spre maşina lui, parcată la cîţiva metri distanţă. Respiraţia lor se vedea ca un abur alb în aerul rece. Era o seară senină, cu stele, iar temperatura scăzuse dintr-odată.

Se cuibări pe *bancheta* micuţului şi bătrînului MGB, iar Philip fixă firavul radiator pe maximum de căldură.

– Ei, spune-mi! ceru ea, în cele din urmă, oftînd. Şi nu ocoli detaliile morbide.

Philip porni motorul şi băgă maşina în viteză. Ieşind cu spatele din parcare, se alăturară coloanei de autoturisme de pe Botley Road.

– Te-aş fi sunat, începu el. Dar am fost anunţat abia acum o oră, cînd tu erai în tren, şi m-am gîndit c-ar fi mai bine dac-aş...

– Bine, Philip, nu-i nimic, zise ea, zîmbind slab. Nu sînt supărată pe tine. Sînt doar... al dracului de supărată, punct. Ei, şi ce s-a întîmplat?

– După cum spun medicii legişti, crima a avut loc aseară, între opt şi zece. De data asta a fost un cuplu; în rest, exact acelaşi mod de operare.

– Un cuplu?

– Doi tineri îndrăgostiţi. Prinşi „în flagrant”.

– Şi, nu-mi spune... fetei i-au fost scoşi rinichii?

– Da, zise el, privind-o puţin surprins.

– Am citit un pic în tren, *Astrologie antică*, de Evaline Tarintara. Prostii, bineînţeles, dar are şi unele indicii folositoare, dacă vrei să urmăreşti gîndurile cuiva care crede în aşa ceva. Venus, planeta care a intrat în semnul Berbecului aseară, e legată de rinichi. Îmi imaginez că asasinul a mai lăsat o monedă, din cupru de data asta?

Philip încuviinţă.

– Ai avut dreptate. Şi, cum se potrivesc planetele, datele şi metalele?

– Din cîte a aflat Tom, se pare că mai sînt două planete care vor intra în conjuncţie, Marte şi Jupiter, şi încă două crime plănuite. După cartea doamnei Tarintara, Marte e legată de fier şi de vezica biliară, iar Jupiter e asociat cu bronzul şi cu ficatul.

Philip făcu un semn de aprobare din cap, dar nu zise nimic.

– Prin urmare, această ultimă crimă? întrebă Laura, pe un ton firesc.

– Studenţi amîndoi, stăteau într-o casă din East Oxford. Făceau sex atunci cînd i-a surprins criminalul. Ambele victime aveau gîturile tăiate. Băiatul... Se opri pentru o clipă. Simon... Simon Welding, a rămas neatins după ce a murit. Fata, Samantha Thurow, o frumoasă...

În timp ce intrau pe şoseaua principală, Laura îi observă încordarea din muşchii maxilarelor.

– Rinichii i-au fost scoşi cu precizie de chirurg. În urma analizelor de laborator la locul crimei, nu s-a găsit nici o amprentă şi nici un fragment de ADN al criminalului... exact ca la primele două crime. Izbi deodată volanul cu palma desfăcută, făcînd-o pe Laura să tresară.

Laura privi pe fereastra din dreptul ei, urmărind cum clădirile treceau în fugă pe lîngă ei. Înaintea lor, se aprinse lumina roşie a semaforului, iar Philip încetini şi opri.

– Cadavrele n-au fost descoperite pînă-n seara asta, ceva mai devreme. Cei doi mai locuiau cu cineva. Ceilalţi doi studenţi au venit cu prietenii lor cam pe la miezul nopţii. S-au dus direct la culcare şi azi-dimineaţă au plecat la facultate. Abia după ce s-au întors de la cursuri, cineva a observat urme de paşi pline de sînge pe covor, ducînd spre camera celor doi. Nu mai ştiau nimic despre Simon şi Samantha şi, pe la cinci fără un sfert, au spart uşa dormitorului. Poliţia a ajuns acolo imediat după cinci şi pe mine m-au sunat la cinci şi jumătate.

– Tinerii au zis cînd i-au văzut ultima dată pe cei doi?

– Au plecat pe la şapte.

– Asta nu ne ajută să stabilim exact momentul crimei, dar sigur Monroe mă crede acum, nu?

– Cred că da, zise Philip. Vrea să mergem să vorbim cu el... la el acasă.

Apartamentul cu un singur dormitor al lui Monroe se afla într-o casă mare din North Oxford. Era exact opusul biroului său mic şi neîngrijit de la secţie. Mobilat cu gust şi decorat cu stil, îi dezvăluia o latură complet diferită a personalităţii.

Sufrageria avea un tavan înalt, şemineu şi buşteni adevăraţi arzînd. Deasupra şemineului era o imensă pictură abstractă modernă. Pereţii erau de un verde pal şi două canapele din velur crem făceau camera să pară mai primitoare. Lumina era slabă şi, din două boxe care păreau să fi fost destul de scumpe, se auzeau acordurile suave ale unui album de Brian Eno.

– Staţi jos! zise el, arătînd spre una dintre canapele. Ştiu că dumneavoastră credeţi că vă datorez scuze, doamnă Niven, începu el. Dar eu nu cred că este aşa. Oricum, vreau să vă mulţumesc pentru informaţiile pe care ni le-aţi dat.

– Vreţi să-mi mulţumiţi? Doar atît?

– Păi, ce...?

– Mi se pare că n-aveaţi nici o pistă în cazul ăsta, domnule inspector-şef. Poate că tot ceea ce v-am spus eu şi Philip nu v-a condus la criminal... încă, dar meritătăm mai mult decît un simplu „mulţumesc”.

Acum, era rîndul lui Monroe să fie nedumerit.

– Îmi pare rău, dar nu prea...

– Nu prea înţelegeţi? Păi, mai întîi, nu-mi mai spuneţi doamnă Niven! Numele meu este Laura, şi, în al doilea rînd, cred că mi-am cîştigat locul în ancheta asta.

Monroe se holbă la ea, cu ochii negri strălucind şi mai intens ca de obicei.

– De ce-aş face asta? întrebă el.

– Cred că Laura vrea să spună, cu farmecu-i caracteristic, interveni Philip, că ne poate ajuta. Şi, ca fapt divers, trebuie să spun că sînt de acord cu ea.
– Şi mai am cîteva informaţii care vă pot fi de ajutor, continuă Laura, cu răceală.
– Ce fel de informaţii? întrebă Monroe, fără să-şi ascundă iritarea crescîndă.
– De ce v-aş spune? replică Laura.
– Deoarece, doamnă Niven, dacă nu-mi spuneţi, pot să vă arestez pentru tăinuire de informaţii care ar putea ajuta în anchetarea unor crime, de-aia.
– Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Philip. E ridicol. Vă comportaţi amîndoi ca nişte copii.
Monroe se ridică încet.
– Îmi cer scuze! zise el. Sînt foarte nepoliticos. Doriţi ceva de băut?
Laura scutură din cap.
– Nu, mulţumesc, răspunse Philip.
Monroe se îndreptă spre un dulap din lemn de nuc, scoase o sticlă de scotch şi un pahar din cristal şi turnă puţin.
– Am toată încrederea în oamenii mei, zise el, şi în metodele mele. Acum, vreau să-mi aduceţi la cunoştinţă aceste noi informaţii şi tot ceea ce aţi descoperit legat de caz. Şi o să fiu bucuros să uit că m-aţi ameninţat cu ascunderea informaţiilor.
Laura respiră adînc şi-l privi în ochi.
– Bine, domnule inspector-şef. Sînt nevoită să colaborez, dar în acelaşi timp, nu puteţi să mă împiedicaţi să desfăşor propria anchetă legată de crimele acestea.
– Aveţi dreptate, nu pot. Dar în acelaşi timp, pot să vă arestez dacă refuzaţi să comunicaţi informaţii importante sau dacă îngreunaţi în vreun fel treaba echipei mele.
– Bineînţeles că puteţi, dar asta nu se va întîmpla.

– Şi spuneţi că prietenul acesta al dumneavoastră pretinde că nu ştie nimic despre conţinutul manuscrisului? zise Monroe, în clipa în care Laura termină de povestit.
– Se pare că nu.
– Şi asta e tot ceea ce ştiţi?
– Da.
Pentru o clipă fugitivă, Laura observă o umbră de suspiciune străbătînd chipul lui Monroe, dar apoi aceasta dispăru.
– Vă mulţumesc pentru informaţii, zise el, golindu-şi paharul. Dacă sînteţi amabili să mă scuzaţi, am o grămadă de rapoarte de întocmit.
Philip o apucă pe Laura de braţ şi clătină aproape imperceptibil din cap, făcîndu-i semn să nu protesteze. Era timpul să plece.
Philip urcă în maşină şi descuie pe dinăuntru uşa din dreapta. Laura se aplecă şi urcă la rîndul ei. Philip introduse cheile în contact, dar nu porni motorul.
– Nu i-ai zis tot lui Monroe, nu-i aşa? o întrebă el.
Ea rînji şi-şi ridică sprîncenele.
– Mă cunoşti prea bine, dragul meu.
– Ce mai e?
Îi povesti despre teoriile conspiraţiilor şi despre crimele din 1851.
– Bine că n-ai pomenit nimic din toate astea. O să creadă că ai înnebunit pînă la urmă.
– Da, probabil că ai dreptate.
– Şi ce ai de gînd să faci acum, Holmes?
– Ce vrei să spui?
– După ce te-a pus Monroe la punct?
– O, la asta te referi? replică Laura, pe un ton sfidător. Asta numeşti tu că m-a pus la punct? Oamenii ca Monroe mă determină să fiu şi mai hotărîtă.

John Monroe privi pe fereastra sufrageriei sale maşina lui Philip ieşind de pe aleea casei, apoi îşi umplu din nou paharul şi se aşeză pe una dintre canapele.

Asta-i fusese norocul, se gîndi el, să dea peste americanca asta insistentă, care să dezgroape o ladă întreagă de amintiri dureroase. Dar oricum, trebuia să recunoască, descoperirile ei erau fascinante. Doar că erau nişte subiecte pe care şi le scosese din minte.

Cîţi ani trecuseră de la acel incident? Încercă să-şi amintească. Trebuie să fi fost în 1989. Era ofiţer de abia doi ani, în vremea aceea. Da, se întîmplase la sfîrşitul lui 1989, anul în care se căsătorise cu Janey. Cecilia Moore era femeia care aproape îi distrusese cariera înainte să înceapă aşa cum se cuvine. Era clarvăzătoare sau cel puţin aşa pretindeau ea şi adepţii ei. Fusese chemată să ajute la găsirea unei fetiţe de opt ani, Caroline Marsden, care dispăruse de trei săptămîni. Era tînăr, naiv şi optimist şi-i cam plăcea de Cecilia. Avusese prea multă încredere în ea şi în puterile ei şi irosise mult din timpul şi resursele poliţiei, după ce-i convinsese pe superiorii săi că o asemenea clarvăzătoare îi putea conduce la fetiţa dispărută.

Cecilia făcuse un mare spectacol din „depistarea” lui Caroline Marsden, folosind ceea ce numea „viziune din trecut”, oferind indicii poliţiei despre locul în care ar fi urmat să fie găsită.

Monroe era conştient acum că i se dăduse prea multă libertate, dar asta tot nu era o scuză. Crezînd în descrierile făcute de Cecilia Moore în privinţa locului în care era ţinută Caroline, închisă într-un subsol din Ealing, pătrunsese cu forţa, ca să descopere că acolo nu locuia decît un cuplu de pensionari din Bangalore. Caroline fusese găsită după două săptămîni într-o groapă de gunoi din Hammersmith Flyover sau, cel puţin, suficient din ea, încît legiştii să facă o identificare pozitivă.

Fusese promovat abia după cinci ani, cu o întîrziere dureroasă, iar el nu reuşise să supravieţuiască decît prin încăpăţînare şi hotărîre. Eforturile lui duseseră la distrugerea relaţiei cu Janey. S-au despărţit în 1993, fără să aibă copii şi după doar patru ani de căsnicie.

Sorbi din Famous Grouse şi contemplă focul. Putea să se lase atras din nou de ocultism? Aproape toţi detectivii şi poliţiştii, care atunci rîdeau de el pe ascuns, fie se pensionaseră, fie lucrau în alte oraşe. Unul sau doi dintre cei care-şi aminteau de Cecilia Moore n-ar fi îndrăznit să zică nimic, de data asta. Dar nu asta era problema, era vorba despre un principiu. Ştia că nu era nevoie ca şi el să creadă în prostia asta cu astrologia, pentru ca ea să fie adevărata motivaţie a criminalului, şi, de asemenea, ştia că Laura Niven şi Philip Bainbridge nu erau nebuni. De fapt, trebuia să recunoască, erau amîndoi oameni inteligenţi şi binevoitori, pe care i-ar fi plăcut dacă i-ar fi cunoscut în alte împrejurări.

Şi, bineînţeles, mai era un aspect, ceva despre care nu vorbise nici cu echipa lui. Ştia totul despre trecutul poliţiei din oraş, fusese una dintre pasiunile lui din adolescenţă. Aceste crime se asemănau uimitor de mult cu un caz de mult uitat, uciderea a trei tinere şi a unui student al Universităţii din Oxford, cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă, în 1851.

Lăsă paharul jos şi se îndreptă spre noul său Mac[23], pe care şi-l cumpărase cu doar o săptămînă în urmă. Împinse puţin mouse-ul şi calculatorul ieşi din stand-by. Deschizînd un motor de căutare, se opri timp de cîteva secunde, încercînd să-şi amintească întîlnirea cu Laura şi Philip de la secţie, din noaptea precedentă. Cum spusese Laura că se

[23] Computer de tip Macintosh, Mac fiind prescurtarea uzuală (n.tr.)

numeşte acel site? Amintindu-şi, tastă cu două degete almanac.com.

Capitolul 20

Stăteau într-o încăpere alăturată Camerei Interioare. Era mică, un mic spaţiu de aer încastrat în piatră, la vreo optsprezece metri dedesubtul Bibliotecii Bodleian. Pereţii erau netezi, iar podeaua era lustruită şi avea un covor Khotan[24] mare în centru. Pe acesta se afla o masă din lemn de mahon, acoperită cu o cuvertură din mătase, care se revărsa peste margini. Încăperea era luminată de două duzini de lumînări dintr-un candelabru metalic, suspendat de mijlocul tavanului curbat. Doi bărbaţi stăteau unul în faţa celuilalt.

– Sînt foarte dezamăgit de tine, zise Maestrul, cu un glas lipsit de emoţie.

Acolitul, îmbrăcat într-un costum Armani crem, din în, cu o cămaşă albă cu guler larg şi o cravată Louis Vuitton din mătase, cu dungi verzi şi roşii, strînsă într-un nod Windsor, aproape de mărul lui Adam, stătea pe un scaun identic. Privea fix dincolo de masa care-l despărţea de Maestru, simţind cum i se scurge sîngele din obraji.

– Eram pe cale să vă explic.

– Mă bucur.

– Am fost întrerupt acolo, în casă. Era cineva înăuntru.

Maestrul ridică o sprînceană.

– N-a fost o acţiune uşoară, Maestre. Nu voiam să fac vreo greşeală şi eram presat de timp.

– Ai fost bine instruit, nu?

– Am auzit un zgomot de la parter. Am crezut că părinţii fetei s-au întors mai devreme. M-am înşelat, în mod evident.

---

[24] Oraş din vestul Chinei, unul dintre cele mai importante puncte de pe Drumul Mătăsii (n.tr.)

– Da, aşa e.
– Nu terminasem extracţia. Am dus corpul în grădină, dar nu era un loc potrivit. Apoi am văzut dana de acostare a bărcii familiei. Mi s-a părut potrivit.
– Atunci, de ce-ai mutat barca de-a lungul malului?
Acolitul respiră adînc.
– Am aşezat-o pe femeie în barcă. Îi scosesem creierul, în clipa în care legătura s-a slăbit şi barca a început să se mişte din locul în care fusese amarată. Am încercat s-o opresc, dar mi-am dat seama de faptul că, dacă m-aş fi tîrît de-a lungul malului sau aş fi căzut în apă, aş fi deranjat prea mult locul. Nu puteam să fac altceva decît s-o las să plutească. Se poate să se fi împotmolit de mal, la mică depărtare de casă.
Acolitul îşi lăsă privirea în jos, examinîndu-şi unghiile cu o manichiură perfectă.
Maestrul îi cercetă chipul frumos. Se gîndi cît de tînăr părea, în comparaţie cu vîrsta reală. Avusese noroc cu astfel de gene: avea pometii ridicaţi, buze bine conturate şi nişte ochi atît de albaştri, încît părea că poartă lentile de contact.
– N-ai aflat, nu-i aşa?
– Ce să aflu, Maestre?
– Greşeala ta s-ar putea să aibă consecinţe grave. Medicii legişti din Thames Valley au găsit probe în apropierea casei de pe malul rîului.
– E imposibil. Am...
– Au o amprentă parţială, urme de piele şi de plastic.
Acolitul scutură din cap. Ochii îi ardeau de indignare.
– Ţi-ai verificat costumul înainte de a-l arunca?
Acolitul închise ochii şi lăsă să-i scape un uşor oftat.
– Ei bine?
– Nu.
– Nu e imposibil, atunci.

Capitolul 21

Casa lui James Lightman era una dintre cele mai frumoase din Oxford. Provenea dintr-o familie oarecum obişnuită: tatăl său, de profesie avocat, şi mama sa, profesoară, aveau o bogată bază intelectuală, dar nu fuseseră niciodată înstăriţi, iar soţia sa decedată, Susanna Gatting, era singurul copil al unuia dintre cei mai puternici şi importanţi oameni din Anglia, Lordul Gatting. Fost într-o vreme cancelar al Trezoreriei, Neville Gatting putea să-şi urmărească rădăcinile arborelui genealogic, la fel ca şi ale marii sale averi, pînă în epoca regelui George I.

Socrul lui Lightman se dusese cu aproape douăzeci de ani în urmă, iar mama Susannei murise de cancer cu doi ani înainte ca fiica ei să fie omorîtă şi, ca urmare, Lightman moştenise miliardele familiei Gatting. Casa cu patru etaje în stil georgian din North Oxford îi servea ca reşedinţă de oraş, iar moşia Gatting din Brill, situată la graniţa dintre comitatele Oxford şi Buckingham, era administrată de doisprezece angajaţi.

– Trei vizite într-o singură săptămînă, Laura? O să înceapă lumea să vorbească, zise Lightman.

Laura rîse şi se apropie de el, sărutîndu-l uşor pe obraz.

– Mă tem că vin doar cu treburi, James.

– Ce dezamăgire... în orice caz, vino în birou, fată dragă!

Laura se aşeză pe unul din cele două fotolii vechi din piele lîngă şemineul în care ardea un foc plăcut. Avu neplăcuta surpriză să fie întîmpinată de Malcolm Bridges, asistentul pe care-l cunoscuse la bibliotecă, în urmă cu cîteva zile. Acesta o invită într-un mod destul de politicos să intre, dar părea că venirea ei nu-i făcuse prea multă plăcere. Apoi, James ieşi din camera lui, plin de zîmbete şi de glume.

Bridges îi luă haina şi se duse repede în bucătărie, să facă ceai.

– Credeam că asistentul tău lucrează doar la bibliotecă, zise Laura.

– Nu-ţi place de el, nu-i aşa, Laura?

– N-am spus asta. Doar că m-a surprins să-l văd aici.

– Nu-i nimic rău în asta, draga mea. Mă ajută pe-aici, ca să cîştige nişte bani în plus. Malcolm şi-a luat doctoratul şi este asistent de cercetare la Catedra de psihologie; are o prietenă şi dorinţa de a ajuta, se pare.

Împinse buştenii cu un vătrai vechi, sculptat, înainte de a se aşeza pe celălalt fotoliu, la mică distanţă de Laura.

– În orice caz, vreau să te cert pentru ceva.

– Da?

– N-ai fost întru totul sinceră cu mine zilele trecute, nu-i aşa?

– La ce te referi?

– La intriga romanului tău.

– Da, îmi pare rău! zise Laura. Însă nu te-am minţit. Vreau să scriu un roman, dar crimele acestea recente m-au inspirat. Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine. Ştiam că aveai să afli, mai devreme sau mai tîrziu.

– Să fiu sincer, nu prea dau multă atenţie ştirilor. Am aflat pentru că Malcolm a amintit de ele în dimineaţa asta.

– Asta-i bine, deoarece am din nou nevoie de ajutorul tău.

– Ha! rîse el. Ti-am admirat întotdeauna îndrăzneala.

– M-am gîndit că, dacă bibliotecarul-şef de la Bodleian şi o autoritate de renume mondial în literatura antică nu mă poate ajuta, cine altcineva ar fi putut?

– Întotdeauna spui ceea ce trebuie, Laura. Îndrăzneală şi farmec, o combinaţie mortală. Aşadar, despre ce e vorba?

– În roman vreau să construiesc o parte a intrigii în jurul unui document misterios, un manuscris antic, poate un text grecesc sau latin, care are de-a face cu aceste crime.

– Şi te bazezi pe ceva real?

Tăcu pentru o clipă, privind flăcările din jurul buştenilor.

– Ei bine, asta e ceea ce voiam de fapt să te întreb. Se poate ca aşa ceva să se întîmple?

Lightman se pregătea să răspundă, cînd Malcolm Bridges apăru cu o tavă şi veni spre şemineu.

– Sper că vă convine ceaiul, îi zise el Laurei.

– E perfect, răspunse ea, iar Bridges puse tava pe masă.

Turnă ceai şi lapte în două ceşti, pe una întinzîndu-i-o Laurei.

– Zahăr?

– Nu, mulţumesc.

Bridges voia să plece, cînd Lightman zise:

– Malcolm, se poate ca un manuscris antic să ajungă în lumea modernă? Care ar fi probabilitatea?

Laura se întoarse spre Lightman cu surprindere şi iritare, dar acesta nu privea spre ea. Îşi dădu seama imediat de faptul că bătrînul său mentor făcuse acest lucru doar ca s-o enerveze şi nu zise nimic.

– Manuscris? Ce fel de manuscris? zise Bridges, părînd puţin speriat de întrebare.

– Nu ştiu. Un zîmbet scurt, sarcastic, îi apăru pe buze. Laura urma să-mi explice. Stai jos, dragă băiete!

Bridges se aşeză lîngă birou.

– Laura scrie un nou roman şi vrea să folosească ideea unui document sau text antic, care să fie descoperit în secolul al XXI-lea. Lightman se întoarse spre Laura. Te-ai gîndit la ce tip de manuscris antic ar urma să fie găsit?

– Păi, speram să te gîndeşti tu, James. Dar dacă...

– Au existat nişte descoperiri uimitoare în ultimele decenii, zise Lightman. Bineînţeles, cea mai cunoscută este descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, de acum cincizeci de ani, din Wadi-Qumran. Prin urmare, se mai

întîmplă. Cu toate astea, n-am auzit să se fi găsit ceva nou de mult timp. Dar tu, Malcolm?

– Nimic recent, răspunse Bridges. Sigur, a fost materialul lui Elias Ashmole, găsit la Colegiul Keble, dar asta s-a întîmplat aproape acum treizeci de ani.

– Şi nu uita de *Codexul Madrid*, caietele lui Leonardo. Au fost găsite în cîteva cutii aruncate dintr-o bibliotecă din Spania, în anii 1960. O, şi manuscrisul descoperit de Wainwright, atribuit lui Herodot, dar a fost găsit, cînd? În 1954, 1955?

– OK, zise Laura, distrată. Aşadar, cel puţin nu e o fantezie prostească.

– Nu, nu, în nici un caz, răspunse Lightman. Doar că, ei bine, se întîmplă foarte rar, din păcate. Luă o gură de ceai şi se pregătea să mai spună ceva, cînd se auzi soneria.

– Trebuie să fie profesorul Turner, zise Bridges. Aveţi întîlnire cu el la 9.45.

– Ei, drace! exclamă Lightman. Am uitat cu totul de el. Uite ce e, îmi pare rău, Laura, trebuie să vorbesc cu Turner, l-am amînat deja de două ori. Vrea să discutăm despre o nouă aripă a bibliotecii, ceva foarte plictisitor, dar extrem de folositor.

Deşi sperase să afle mai multe, Laura îşi ascunse dezamăgirea.

– Nu-i nici o problemă, James, zise ea. Sînt mai liniştită.

Se îndreptară împreună spre uşa biroului.

– Mai am o întrebare scurtă. Îmi mai acorzi o secundă?

Lightman făcu un semn de aprobare din cap.

– Ai auzit de vreun criminal în serie în Oxford, în 1851?

Lightman ezită o clipă, apoi zise:

– Să ştii că-mi amintesc să fi auzit de ceva semănător. Era în anul Marii Expoziţii. Două tinere. Dar asta nu prea înseamnă că era vorba despre un criminal în serie, nu-i

aşa? Îmi pare rău, Laura. Vai de mine, nu te-am ajutat prea mult azi, nu-i aşa?

Capitolul 22

După ce-l sună pe Philip de două ori fără rezultat, Laura îşi aminti că-i zisese că se duce la Londra să discute un posibil contract legat de o serie de fotografii pentru o carte despre Tasmania şi că urma să rămînă acolo peste noapte.

Întorcîndu-se în Woodstock, căută prin biblioteca lui Philip ceva legat de crimele din 1851, dar nu găsi nimic. O căutare pe internet se dovedi la fel de ineficientă. Petrecu acea seară împreună cu Jo, privind la televizor pe canapea şi mîncînd ciocolată.

A doua zi, de dimineaţă, se întorcea de la o plimbare lungă prin pădurea din apropierea casei, cînd văzu o maşină intrînd pe strada lui Philip. Închiriase o maşină cu o seară înainte şi era surprinsă văzînd că o primea la ora stabilită. După jumătate de oră, era pe drum spre Oxford, sunîndu-l pe Philip pe mobil.

– Unde eşti? îl întrebă ea, nerăbdătoare.

– Sînt pe Autostrada 40, vin spre Oxford, de ce?

– Trebuie să te văd cît mai repede posibil.

– Păi, trebuie să las vreo două CD-uri la secţie, deja am întîrziat. Voiam să vin direct acasă, dar vrei să ne vedem la o cafea?

– Mi-ar plăcea. Unde?

– Ce zici de cafeneaua Isabella, pe Ship Street, lîngă Cornmarket?

– În regulă. Cît de repede ajungi?

– Păi, într-o jumătate de oră... Nu, în patruzeci şi cinci de minute.

Laura îşi privi ceasul. Era aproape nouă fără un sfert.

– OK, ne vedem la nouă şi jumătate, zise ea, închizînd telefonul.

Cafeneaua Isabella era micuţă şi deloc pretenţioasă, situată pe una dintre străzile mai liniştite, care dădea în Cornmarket Street, intens circulată de pietoni şi aflată în centrul Oxfordului. Avea vreo zece mese şi decorul era şters, dar Philip o plăcea pe proprietară, Isabella Frascante, o văduvă italiancă de vîrstă mijlocie, întotdeauna amabilă şi primitoare, care făcea, credea el, cel mai bun espresso din Anglia.

Laura ajunsese de zece minute şi-l văzu pe Philip trecînd pe lîngă fereastră şi intrînd. Erau numai ei în cafenea şi, în timp ce Philip se aşeza, proprietara îl văzu şi-i zîmbi.

– Ca de obicei, te rog, Isabella! zise el, lăsîndu-se pe spătarul scaunului.

– Cum a fost? îl întrebă Laura.

– Ce să fie?

– Ai primit slujba?

– A, poate. Sper că da. O să-mi răspundă prin e-mail, în după-amiaza asta. Aşadar, ce-ai mai aflat?

– Am fost la James Lightman, dar, din păcate, nu mi-a fost de prea mare ajutor. Cred că trebuie să aflăm mai multe despre crimele din 1851. Dar unde putem să căutăm informaţii despre nişte crime care au avut loc în oraşul ăsta, cu mai mult de o sută cincizeci de ani în urmă? În ziarele de atunci?

– Cred că da, răspunse Philip. Isabella aduse cafeaua, iar Philip luă o gură. A naibii de bună! Trebuie s-o conving să-mi dezvăluie secretul într-o zi, şopti el, în timp ce Isabella se îndepărta.

– Ha! Secretul e că ea e din Italia, Philip. Un britanic palid şi fără nici un talent culinar ca tine n-o să se ridice la nivelul ei!

Philip rîse la auzul insultei. Luînd încă o gură, plescăi din buze.

– Aşadar, zise Laura. Ziare?
– Nu sînt sigur că existau ziare în Oxford, în 1851.
– Trebuie să fi fost, Philip. Oraşul a fost ridicat pe munţi de hîrtie.
– Da, cărţi, Laura, cărţi. Ziarele ar fi fost considerate vulgare.
– Poate de universitate, dar aici mai trăiau şi alţi oameni pe vremea aia, ca şi acum, zise ea, dîndu-şi ochii peste cap.
– Bine, răspunse Philip. Putem să aflăm de la bibliotecă. La secţiunea despre istoria locală. Dacă s-a scris ceva despre crime, trebuie să fie înregistrat acolo, probabil pe microfilm.
– Super, hai să mergem! zise ea, ridicîndu-se şi ignorînd protestele lui Philip. Fir-ar să fie! Ia-o la pachet! Nu poate să fie atît de specială. Şi şterge-te la gură, pentru numele lui Dumnezeu!

În anul 1851, în Oxford existau trei ziare: *Jackson's Oxford Journal*, cel mai popular şi mai vechi, fiind publicat încă din 1753. Celelalte două, *Oxford University Herald* şi *Oxford Chronicle and Berks and Bucks Gazette*, erau mai noi, în comparaţie cu primul.
– Se pare că te-ai înşelat, Philip; nu unul, ci trei ziare vulgare, observă Laura.
– Îmi recunosc greşeala.
– Cum putem să căutăm în arhive?
– Căutăm în catalogul bibliotecii, răspunse Philip, în timp ce-şi muta mouse-ul spre colecţia de fişiere. Biblioteca are toate datele arhivate după decenii. Trebuie să căutăm după ziare.
Deschizînd mai multe fişiere, ajunseră la cel referitor la anii 1850-1860. Apoi, pe ecran apăru catalogul ziarelor.
– Acum, trebuie să căutăm în funcţie de cuvintele cheie. N-ai nici un nume, nu-i aşa?
Laura clătină din cap.

– O să fie mai greu, dar putem să încercăm să scriem „crime”, să vedem ce se întîmplă.

Apărură 1 819 de înregistrări. Laura gemu.

– Nu mai fi atît de nerăbdătoare! Restrînge-ţi criteriul de căutare, zise Philip.

– Încearcă şi tu „criminal în serie”!

– Expresia asta nu exista pe-atunci.

Laura încercă să-şi amintească de ceea ce citise cu două dimineţi în urmă.

– Pe un site am găsit informaţii despre trei femei omorîte şi mutilate în vara lui 1851.

– OK, atunci să restrîngem căutarea la „tînără”.

Philip apăsă „enter” şi apăru un nou ecran.

– 342 de înregistrări conţinînd cuvintele „crimă” şi „tînără”. Mai bine, dar nu suficient.

– Bine, să mai restrîngem căutarea odată cu „mutilare”, asta sigur trebuie să le reducă numărul, sugeră Laura, trăgîndu-şi scaunul mai aproape de monitor.

Philip tastă cuvintele şi lista se schimbă. De data aceasta, apărură 17 înregistrări conţinînd cuvintele „crimă”, „tînără” şi „mutilare”.

– Aşa mai merge, zise Laura.

Înregistrările erau pe microfilm. Philip notă numerele din catalog şi se aşezară la rîndul din faţa bibliotecarei extrem de ocupate de la biroul principal. Avură nevoie de douăzeci de minute pînă să găsească filmele, să înveţe să folosească aparatul şi să introducă prima rolă de microfilm.

Prima înregistrare era din *Jackson's Oxford Journal*, din data de 16 iunie 1851. Oferea puţine amănunte.

A doua era din *Oxford Chronicle*, din 18 iunie. Prezenta aceeaşi întîmplare, dar puţin mai pe larg. În acest articol, scria că femeia fusese găsită „fără haine” într-un hambar din Headington şi murise din cauza unor răni provocate de un cuţit, corpul său fiind „oribil mutilat”.

Următoarele trei erau articole ale celor trei ziare, toate din aceeaşi zi, 24 iunie. Fusese comisă o a doua crimă, iar criminalul avusese un mod puţin diferit de operare. Doi tineri fuseseră descoperiţi morţi pe un cîmp, la nord de oraş. Erau dezbrăcaţi şi corpul femeii fusese „desfigurat cu cruzime”, potrivit *Oxford University Herald*.

Înainte să aibă loc cea de-a treia crimă, pe 9 iulie, aceasta devenise cea mai mare ştire din Oxford din ultimii ani. Articolele erau mai complexe şi detaşarea elegantă înnăscută a jurnaliştilor devenise ceea ce, pentru vremea aceea, era considerată o agitaţie indecentă. Într-un editorial din *Oxford Chronicle*, din 10 iulie, era scris:

> Cu cea mai recentă ştire, cea de ieri, despre o nouă crimă îngrozitoare, de data aceasta fiind vorba despre o tînără descoperită în apropiere de Forest Hill, pe drumul spre Londra, considerabila temere cum că forţele de poliţie se confruntă cu dificultăţi fără precedent în elucidarea misterelor din spatele acestor crime care ne-au invadat oraşul şi împrejurimile, începînd cu moartea unei tinere în data de 16 iunie, este din ce în ce mai mare. Lăudînd aptitudinile şi devotamentul poliţiştilor care conduc investigaţiile, credem că este de datoria noastră să subliniem temerile locuitorilor din Oxford. Poliţia a luat în consideraţie faptul că toate victimele sînt tinere, cea mai în vîrstă avînd doar douăzeci şi unu de ani; şi, într-unul dintre cazuri, caracterul obscen implică un cuplu neînsoţit, întîlnindu-se în mod necinstit. Se ştie, de asemenea, că, în cazul celui de-al doilea incident, tînărul era student, corpul lui fiind neatins după ce şi-a pierdut viaţa, dar că, din nefericire, tinerele au fost omorîte cu un cuţit, înainte de a fi mutilate într-un mod îngrozitor.
>
> Am aflat din anumite surse, pe care avem datoria şi obligaţia de a nu le face publice, că la locul ultimei atrocităţi a fost descoperit un suspect şi interogat în consecinţă. Aşadar, există speranţe şi ne rugăm cu toţii ca aceste

ultime descoperiri să ajute poliţia să ajungă mai repede la un rezultat în această serie de crime oribile, înlăturînd această frică fără măsură a tuturor celor care locuiesc între zidurile oraşului. În acest caz, Oxford Chronicle şi sînt sigur că şi majoritatea cititorilor noştri îi vor ajuta pe membrii forţelor poliţieneşti cu un sincer entuziasm.

– Tipic pentru un ziar de scandal, comentă Philip, după ce terminară de citit articolul.

Timp de o oră, citiră toate articolele găsite în catalog. Nici unul dintre ziare nu oferea amănunte, fie din teama de a nu-şi jigni cititorii, fie din cauza faptului că poliţia nu oferea niciodată detalii. Articolele erau pline de expresii ca „oribilă mutilare”, „desfigurare diavolească” şi „abuz de cruzime”. Dar Laura şi Philip erau cel mai mult interesaţi de suspectul arestat la locul crimei din Forest Hill.

Nathaniel Milliner era ceea ce jurnaliştii „incorecţi din punct de vedere politic” din acea vreme numeau un „idiot”. Avea cincisprezece ani, dar vorbea cu dificultate, şchiopăta şi avea spinarea deformată. Tatăl său, profesorul de medicină John Milliner, refuzase cu fermitate să-l interneze într-un azil. După ore de investigaţii, poliţia acceptase în cele din urmă declaraţia băiatului, că doar găsise cadavrele, în timp ce înălţa un zmeu în apropiere de Forest Hill. N-aveau nici o dovadă împotriva lui Nathaniel şi era evident faptul că profesorul Milliner, una dintre cele mai importante personalităţi ale vieţii academice, îşi protejase fiul pe parcursul anchetei, la fel cum îl apărase de prejudecăţile societăţii victoriene timp de cincisprezece ani.

Două dintre cele trei ziare din Oxford rămaseră sceptice şi era evident, din aproape toate articolele din *Oxford Chronicle* şi din *Oxford University Herald*, că jurnaliştii voiau să-l vadă pe Nathaniel spînzurat. Numai *Jackson's Oxford Journal* relata întîmplările într-o manieră echilibrată, refuzînd să aducă acuzaţii băiatului. Apoi, ritmul

evenimentelor se schimbase brusc. La o săptămînă după crima de la Forest Hill, poliţia îl arestase pe Patrick Fitzgerald, un muncitor irlandez care lucra la construirea unui nou canal în Oxford. Doi martori spuneau că-l văzuseră la locul comiterii primelor două crime, chiar înainte ca victimele să fie descoperite. Un alt martor, unul dintre colegi, le spusese poliţiştilor că Fitzgerald fusese văzut „beat mort” într-un bar numit Copoiul şi Vulpea, din apropiere de şantierul canalului, precum şi că, tîrziu în noaptea dublei crime, ar fi afirmat, conform unui articol din *Oxford Chronicle*: „Am mîinile pătate de sînge, atîta sînge!”

Procesul lui Fitzgerald începuse pe 9 august. După doar două înfăţişări, juriul îl găsise vinovat în unanimitate, iar el fusese spînzurat pe data de 12.

– Frustrant, zise Laura. Crimele par identice cu cele de acum, dar nu găsim amănunte; fără amănunte, totul poate să fie o simplă coincidenţă.

– Dar trebuie să fie important faptul că n-au mai existat alte crime, după ce poliţia l-a prins pe acest Fitzgerald.

– Da, dar ce dovezi au avut? Ce crezi despre Nathaniel? întrebă Laura.

– Ar putea să fie complet nevinovat. Poliţia aşa a crezut şi l-a spînzurat pe muncitor. Dar totul mi se pare puţin cam simplu.

– De ce?

– Martorii au apărut deodată, spunînd că l-au văzut pe Fitzgerald la locul crimelor chiar înainte de găsirea cadavrelor? Probabil că victimele muriseră cu cîteva ore înainte să fie descoperite; asta nu dovedeşte nimic.

– Da, dar individul a fost prezent în ambele locuri, nu-i aşa?

– Aşa zic ei.

Laura clătină din cap.

– Şi colegul ăsta... Oamenii pot să spună o mulţime de ciudăţenii, atunci cînd sînt beţi. Nu înseamnă nimic.
– În zilele noastre, e nevoie de dovezi mai clare, ca să se ajungă la o condamnare, zise Philip.
– Ai observat? îl întrebă Laura. Articolele astea nu spun aproape nimic despre crime. Nu e nici un detaliu. Nu miroase a bine, nu ţi se pare?
Philip se încruntă şi încuviinţă din cap.
– Dumnezeule, chiar e frustrant, Philip. Trebuie să existe mai multe informaţii despre crimele astea.
– Poate, dar mă îndoiesc că o să găseşti mai multe amănunte decît aici.
Tăcură pentru o clipă, şi Laura privi ecranul, pe care încă se afla ultimul articol. Apoi zise, deodată:
– Dar arhivele poliţiei? Sigur trebuie să existe un raport oficial despre crimele astea.
– Din 1851?
– De ce nu?
– Cred că e posibil. Dar n-ar fi păstrate în Oxford. Secţia a fost reconstruită în anii 1950 şi, cu cîte hîrtii strînge în fiecare an, nu cred că păstrează rapoarte mai vechi de zece ani, cel mult.
– Dar înregistrările trebuie să fie păstrate undeva.
– Da, aşa e, răspunse Philip. În Biroul Arhivelor Publice din Kew.
– Sînt pe calculator?
– Mă îndoiesc.
Laura se pregătea să-i răspundă, cînd telefonul ei emise un semnal. Privind ecranul, observă că primise un mesaj.
– E de la Charlie, zise ea. Zice că are ceva informaţii noi despre manuscris. Vrea să ne vedem la magazinul lui, azi, la ora patru.

Capitolul 23

Chiar în clipa în care ieşeau din bibliotecă, se produse o rupere de nori. Alergară spre parcarea supraetajată, în care Laura îşi lăsase mai devreme maşina, dar cînd ajunseră, erau uzi leoarcă.

– Lasă-ţi maşina la secţia de poliţie, pînă cînd ne întoarcem de la Londra! îi propuse Laura. Mergem cu asta, e mai cald, e mai rapidă... şi mult mai uscată.

Philip ridică din umeri. Ştia că, orice ar fi zis, n-ar fi convins-o pe Laura să aprecieze frumuseţea maşinilor sport vechi, aşa cum era iubita lui MGB, o maşină construită prima dată într-un atelier micuţ de pe Longwall Street, la mai puţin de un kilometru depărtare de locul în care se aflau.

Străzile spre Woodstock abia se mai vedeau prin ploaia deasă. Nu era încă amiază, dar cerul era aproape întunecat şi se aprinseseră luminile de pe stradă. Farurile maşinilor se îndreptau cu viteză spre ei prin perdeaua de ploaie şi, spre enervarea celor din spate, Laura conducea extrem de încet. Fiind forţată, aşa cum spunea ea, să conducă pe partea greşită a drumului[25], nu voia să rişte. Ajungînd acasă, în Woodstock, se simţea epuizată de atîta concentrare asupra drumului. Vedea pete albe.

Opri maşina cît putu de aproape de uşa din spate şi se adăposti repede sub verandă, în timp ce Philip căută cheia, o vîrî în broască, dar uşa era deja descuiată. Intrară amîndoi în bucătărie.

– E cineva acasă? strigă Philip.

---

[25] În Anglia, sensurile de circulaţie sînt inversate faţă de majoritatea celorlalte ţări, circulîndu-se pe partea stîngă a drumului. (n.tr.)

– Sînt aici!

Era vocea lui Jo.

Focul ardea în şemineul din camera de zi şi o melodie a lui Django Reinhardt se auzea din boxele conectate la iPod-ul lui Philip. Jo stătea pe canapea lîngă o tînără. Philip o recunoştea vag. Fata plîngea şi Jo încerca s-o liniştească.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Laura. Jo?

– Ea e Marianne, sîntem la acelaşi curs de topologie.

Tînăra părea jenată şi-şi şterse lacrimile.

– Nu vreau să vă... începu ea. Avea o voce foarte ascuţită, ca a unei fetiţe.

– Nici vorbă! răspunse Jo. Mamă, uite ce a găsit Marianne în dulăpiorul ei de la facultate! zise ea, întinzîndu-i mamei sale o foaie de hîrtie.

Era o imagine modificată pe calculator, înfăţişînd capul Mariannei ataşat unei fotografii pornografice, un model dezbrăcat, lungit pe un pat. Mîinile şi picioarele îi fuseseră legate de colţurile patului cu o funie groasă. Cu ajutorul unui program complicat, cineva făcuse să pară că femeia avea o tăietură uriaşă de-a lungul abdomenului, din care ieşeau intestinele. Deasupra imaginii era scris cu roşu aprins: „Asta mi-ar plăcea să-ţi fac”.

– Aveţi idee cine ar fi putut să facă asta? întrebă Philip.

– Nu, nu prea.

– Nu prea?

– E un tip ciudat la noi în an.

– E un obsedat, e obsedat de-a binelea, adăugă Jo. Russell, Russell Cunningham. E student la psihologie, dar vine la unele dintre cursurile noastre de statistică. Arată bine, seamănă cu Ricky Martin, dar e foarte ciudat. Se uită mereu la mine ca şi cînd m-ar dezbrăca în gînd. Nu-i prea plăcut.

– Individul ăsta a încercat ceva vreodată? o întrebă Laura pe Marianne.

– Nu cred că are curaj să facă într-adevăr ceva, răspunse Marianne.

– Poate că ai dreptate, interveni Philip. Dar nu cred că poţi să acuzi pe oricine. Oricum, trebuie să declari la poliţie toate astea, Marianne. Nu vreau să te sperii, adăugă el, cu grijă, dar s-ar putea să aibă legătură cu investigarea crimelor recente.

Marianne deveni palidă.

– M-am gîndit şi eu la asta, dar n-am vrut să spun, zise Jo. N-am mai fost la facultate de la accident şi a început vacanţa de Paşte, dar toţi care au rămas sînt foarte speriaţi de ceea ce s-a întîmplat.

– Cunosc cel puţin două fete care au plecat acasă la părinţi, să rămînă acolo pînă cînd se termină toată povestea asta. În mod normal, ar fi rămas în Oxford, să lucreze pe timpul vacanţei, adăugă Marianne.

– Nu pot să spun că mă mir, zise Laura, oftînd şi aşezîndu-se pe un fotoliu aflat de partea cealaltă a canapelei. Cred că trebuie să aveţi mare grijă.

– În New York parcă te obişnuieşti cu astfel de lucruri, remarcă Jo. Dar, nu ştiu, am crezut că în Oxford o să fie...

– Oxfordul e un loc foarte frumos, fără îndoială, zise Philip. Dar oamenii sînt la fel ca cei din Bronx - sau din Timbuktu, la drept vorbind.

– Prin urmare, credeţi c-ar trebui să mă duc cu fotografia asta oribilă la poliţie?

– Cred că aşa trebuie, zise Philip, cu hotărîre. Probabil că nu e decît o glumă a unui bolnav, dar trebuie s-o examineze legiştii, pentru orice eventualitate.

Capitolul 24

Biroul Arhivelor Publice e o clădire modernă, de cărămidă, înconjurată de grădini cu vegetaţie bogată, frumos amenajate, în selectul district Kew, pe malul Tamisei, la vest de centrul Londrei. Aici, o casă de mărime medie valorează cît o întreagă stradă de căsuţe cu terase din Sheffield, iar procentul demografic înclină spre categoriile A şi B, aşa cum sînt definite de nivelul venitului net şi de statutul profesional. Cel puţin după standardele londoneze, străzile cu trei benzi sînt curate şi sigure, cafenelele şi magazinele sînt intens frecventate de familii cu copii îmbrăcaţi de la Gap şi Kenzo Kids, cu educaţie particulară şi îngrijiţi de bone din America şi din Suedia.

Fondat printr-un act al Parlamentului în 1838, Biroul Arhivelor Publice găzduieşte unele dintre cele mai reprezentative documente scrise vreodată. Printre acestea, se numără Registrul Cadastral din 1086, rezultatele alegerilor parlamentare din 1275, un inventar al bijuteriilor reginei Elisabeta I, testamentul lui William Shakespeare, mărturisirea lui Guy Fawkes şi procesul-verbal al întrunirii Consiliului de Război condus de Churchill, din timpul Bătăliei pentru Britania[26]. De asemenea, este şi un depozit pentru multele dosare de investigaţii de crimă, datînd din primii ani ai existenţei forţelor poliţieneşti.

Philip şi Laura descoperiră, spre surprinderea lor, că existau într-adevăr arhive electronice, care puteau fi accesate de la cîteva terminale instalate în sala de lectură.

---

[26] Nume sub care au fost grupate înfruntările dintre flotilele aeriene ale Germaniei (Luftwaffe) şi cele ale Marii Britanii (Royal Air Force - RAF), în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, între iulie 1940 şi mai 1941. (n.tr.)

Sistemul era asemănător celui de la biblioteca din Oxford şi se descurcară destul de uşor.

Philip accesă fişierul corespunzător anului 1851 şi începu o căutare pentru „investigaţii de crimă la Oxford”. Apărură treizeci şi şapte de documente, aranjate cronologic, datînd din ziua începerii oficiale a anchetei. Tastă „iunie”. În acea lună începuseră două anchete. Prima era un fişier de doar 22 K, iar celălalt avea 231 K. Philip îl deschise pe cel de-al doilea, gîndindu-se că ancheta începută în luna aceea, referitoare la crimele în serie, ar fi fost una dintre cele mai voluminoase anchete desfăşurate în Oxford în mulţi ani.

Dosarul se deschise şi citiră titlul: „Anchetă privind legătura dintre uciderea lui Molly Wetherspoon, Cynthia Page, Edward Makepeace şi Lucinda Gabling, din Oxford, dintre datele de 15 iunie şi 9 iulie 1851”. Avea o sută douăzeci de pagini.

– Mă duc să iau ceva cafea, zise Laura.

Philip o apucă de braţ şi-i arătă un semn de pe perete, pe care scria: ÎN SALA DE LECTURĂ NU SE INTRĂ CU MÎNCARE ŞI BĂUTURĂ.

– Ah, oftă ea. Atunci, ar trebui să începem mai repede.

Philip derulă pagina şi textul apărut pe ecran le atrase imediat atenţia. Era intitulat: REZUMATUL CAZULUI, iar sub titlu scria: CONFIDENŢIAL. A NU SE COPIA. INTERZIS PUBLICULUI.

Laura simţi fiori pe şira spinării şi, deodată, orice gînd legat de cafea dispăru ca prin farmec din mintea ei.

Rezumatul începea astfel:

„Investigaţia noastră a început pe data de 15 iunie, în Anul Domnului 1851, şi a fost încheiată pe 12 august, în acelaşi anu. În continuare, apăreau liste cu nume, adrese şi detalii personale ale victimelor, precum şi unele date referitoare la Patrick Fitzgerald. Urmau apoi trei pagini cu descrierea crimelor, înregistrate în ordine cronologică.

– Dumnezeule! exclamă Laura. Aşa ceva nu se poate să fie adevărat!

Dacă ignorai stilul limbajului, schimbai locaţiile şi nu dădeai atenţie cîtorva anacronisme, erai tentat să crezi că descrierile pe care le citeau Philip şi Laura ar fi putut fi scrise şi cu o săptămînă în urmă. În fiecare caz, victima murise în urma unor plăgi înjunghiate sau cu beregata tăiată. În cazul în care fuseseră victime un bărbat şi o femeie, bărbatul fusese omorît şi abandonat, pe cînd femeia fusese mutilată cu o precizie de chirurg. În cazul primei crime, lui Molly Wetherspoon îi fuseseră prelevaţi rinichii. În cel de-al doilea caz, femeii, Cynthia Page, îi fusese scos creierul din cutia craniană, iar în al treilea caz de crimă, victimei, Lucinda Gabling, îi fusese extras ficatul.

Iată detaliile care nu ajunseseră în presa vremii. În cazul fiecărei crime, la faţa locului fusese găsită cîte o monedă. Prima era din alamă, cea de-a doua de argint şi cea de-a treia din bronz. Laura simţea cum o trec fiori de gheaţă pe şira spinării.

Raportul ofiţerului comandant spunea:

> După conducerea unei investigaţii detaliate şi atente a seriei de crime petrecute în acest oraş între 15 iunie şi 9 iulie 1851, am ajuns la concluzia că aceste crime au fost săvîrşite de domnul Patrick Fitzgerald din Dublin, muncitor, în vîrstă de 31 de ani. Această concluzie oficială se bazează pe declaraţiile a trei martori, confirmate ulterior într-o mărturisire scrisă obţinută de la domnul Fitzgerald, pe data de 16 iulie.
>
> Totuşi, aş vrea să adaug o adnotare personală la dosarul secret oficial, legat de evenimentele descrise mai sus. Convingerea mea (şi simt nevoia să reiterez faptul că este vorba doar despre exprimarea unei convingeri personale) este că domnul Fitzgerald nu era vinovat de crimele care au făcut obiectul investigaţiei.

Pînă la arestarea domnului Fitzgerald, presa şi-a luat asupra ei rolul de a exacerba sentimentele publicului faţă de acest caz, sentimente care au fost atît intense, cît şi schimbătoare. A dus la îndeplinire acest lucru creînd un ţap ispăşitor în persoana demnă de milă a unui tînăr numit Nathaniel Milliner, care a fost acuzat de uciderea tuturor victimelor.

Totuşi, eu sînt de părere că aceasta este o idee complet greşită. Sînt convins că tînărul în discuţie n-ar fi putut comite niciodată aceste fapte îngrozitoare. În fiecare caz, femeilor care căzuseră victime li se scoseseră organele interne cu o precizie de expert şi fiecare dintre cele patru crime avea nuanţe oculte clare, dar de nepătruns. Nathaniel Milliner este un idiot care de-abia se pricepe să ţină în mînă cuţitul şi furculiţa la masă. Într-adevăr, suspiciunile mele foarte puternice se îndreptau în altă direcţie şi cred că toate crimele au fost comise de o persoană foarte bine pregătită şi foarte îndemînatică, probabil un medic sau un chirurg.

După cea de-a patra crimă, atunci cînd tînărul Nathaniel Milliner a fost observat la faţa locului, la Forest Hill mai era prezentă încă o persoană, care a fost rugată să ne însoţească, pe mine şi pe colegii mei, la secţia de poliţie din Oxford, pentru mai multe investigaţii.

Persoana respectivă este un membru de marcă al comunităţii academice de aici, din Oxford, aşa că toate investigaţiile trebuiau să fie făcute cu cea mai mare probitate şi atenţie. Persoana ne-a fost de ajutor în ceea ce priveşte cercetările, însă eu mi-am asumat sarcina de a transcrie notiţe detaliate în legătură cu întrevederea imediat după ce persoanei i s-a permis să plece de la noi. În cadrul acestor notiţe, am comentat următoarele fapte de necontestat:

1. Pe jacheta şi cămaşa sa au fost găsite pete care semănau foarte mult cu sîngele.

2. Atunci cînd a fost găsit în apropierea locului crimei, domnul în chestiune părea să fie într-o stare de mare

agitaţie şi nelinişte şi era în mod evident tulburat de prezenţa noastră acolo.

3. Mai tîrziu, atunci cînd a fost interogat la secţie, ne-a spus că se dusese la Forest Hill plecînd chiar de pe un teren de vînătoare de pe pămînturile Lordului Willerby (un prieten apropiat), a cărui moşie se află, într-adevăr, în apropiere de Forest Hill.

4. Lordul Willerby i-a confirmat ulterior spusele în întregime.

Mie mi se părea evident că domnul despre care vorbim se comporta ciudat. Chiar şi aşa, din moment ce a promis că se va întoarce în ziua următoare pentru un interogatoriu ulterior, domnului i s-a permis să plece. Persoana nu s-a mai întors niciodată şi nici n-a mai fost chemată vreodată. În loc de asta, pe data de 10 iulie, a doua zi după comiterea celei de-a patra crime, am fost chemat la o întîlnire în particular cu un ofiţer superior mie în grad, care m-a informat că trebuie să încetez imediat orice investigaţie legată de faptele domnului mai sus-menţionat şi că trebuie să-l las în pace pe respectivul domn. Am fost informat, de asemenea, că şi Nathaniel Milliner trebuia lăsat în pace din acel moment. Cinci zile mai tîrziu, ofiţerii mei l-au arestat pe domnul Fitzgerald şi l-au adus la secţia de poliţie pentru interogatoriu.

Aici ia sfîrşit adnotarea mea.

Semnat: Detectiv-şef Jeffrey Howard

– Uau! exclamă Laura.

– Uau, într-adevăr...

– Prin urmare, Patrick Fitzgerald nu era altceva decît un ţap ispăşitor. Şi poliţia ştia?

– Se pare că da.

– Mi se pare uluitor.

– N-ar trebui. Laura, aminteşte-ţi că în 1851 poliţia fusese înfiinţată de-abia de... de cît timp? De douăzeci de ani? Pot

să te asigur că au existat foarte multe muşamalizări din astea mult mai recent.

– Şi a naibii muşamalizare a mai fost, remarcă Laura. Nici Nathaniel Milliner, băiatul, nici Patrick Fitzgerald, muncitorul, n-au avut nimic de-a face cu crimele. Vinovatul era acest „domn”, acea „persoană” al cărei nume nu poate fi menţionat.

– Ceea ce mi se pare mie uimitor este că acest detectiv-şef, Jeffrey Howard, a putut include şi un asemenea raport, spuse Philip.

– E un exemplu clasic despre cum poţi să-ţi asiguri spatele, răspunse Laura.

– Da, dar cum de i s-a permis unui ofiţer de investigaţii relativ tînăr să arate cu degetul, indiferent de cît de subtil a făcut-o?

– Probabil că şi-a adăugat adnotarea la mult timp după eveniment. Uite, spuse ea, răsfoind din nou paginile. Este datată ianuarie 1854. Poate că Howard era pe punctul de a părăsi poliţia sau dosarele fuseseră mutate şi ştia că nimeni nu se va mai uita prin ele, pînă cînd, poate, într-o zi...

– Asta trebuie să fie, răspunse Philip. Howard nu şi-ar fi putut exprima sentimentele în momentul acela... ar fi fost dat afară... în cel mai bun caz.

– Tipul găsit la faţa locului în Forest Hill, era, fără îndoială, cineva important, cineva cu nişte relaţii uimitoare.

– Mie mi se pare destul de evident cine era.

– Tatăl lui Nathaniel?

– Eminentul nostru profesor de medicină, John Milliner.

– Parcă şi Howard spune asta în ultimele rînduri, nu? răspunse Laura. Ce a scris? Şi răsfoi iar paginile textului. Am găsit: „trebuie să-l las în pace pe respectivul domn. Am fost informat, de asemenea, că şi Nathaniel Milliner trebuia lăsat în pace din acel moment”.

– Prin urmare, ce-avem noi aici? replică Philip. Crimele astea au fost aproape identice cu cele recente: mutilări similare, monede similare şi totul a fost muşamalizat, uciderile au fost comise, aproape cu certitudine, de Milliner, un membru important al universităţii, o persoană cu prieteni foarte sus-puşi. Mai trebuie să ţinem cont şi de faptul că, în 1851, universitatea deţinea puterea în Oxford. Autorităţile ar fi făcut tot posibilul să ascundă adevărul. Ar fi strîns rîndurile şi ar fi oferit pe cineva pe care-l considerau un gunoi fără importanţă. Aşa că i-au înscenat totul unui lucrător irlandez fără un ban în buzunar. Bietul de el! Bineînţeles, adevărata dovadă hotărîtoare am obţine-o dacă am introduce datele exacte ale crimelor ăstora în almanac.com, ca să vedem dacă se potrivesc cu organele prelevate şi cu monedele găsite la locul în care s-a petrecut fiecare dintre ele.

– Ar fi, dar n-avem parolele pe care ni le-a dat Tom, aşa că va trebui să aşteptăm pînă cînd o să ne întoarcem la Oxford, răspunse Laura. Acum, hai să mergem să vedem ce are de spus Charlie.

Capitolul 25

Traficul era infernal în apropiere de Kew. Mamele aflate la volanul automobilelor de teren, grăbindu-se spre şcoală, n-aveau remuşcări atunci cînd venea vorba să le taie drumul altora, trecînd de pe-o bandă de circulaţie pe alta, iar reprezentanţii comerciali, care se grăbeau spre centrele lor administrative, să ponteze de plecare, îşi adăugau şi ei păcatele.

Philip trecuse la volan.

– Parcă joci afurisitul ăla de Space Invaders, atunci cînd treci pe aici, se plînse el în clipa în care o tînără într-un jeep Grand Cherokee ieşi brusc de pe o străduţă laterală. Dumnezeule, nu-i o chestie tipică?! ţipă el, plesnind claxonul cu palma. Şi uită-te la afurisitul ei de geam: Copil la bord!

După ce ajunseră pe Westway, începură să circule bine, însă cînd trecură de intersecţia cu Baker Street fură din nou înghiţiţi de puhoi. Era aproape ora patru şi jumătate în clipa în care cotiră pe Museum Street.

Philip semnalizase dreapta şi tocmai intra pe aleea îngustă, cînd de acolo ieşi o ambulanţă şi le blocă trecerea. Philip trase repede maşina înapoi şi ambulanţa porni în goană spre Tottenham Court Road. Cînd intrară iar pe aleea îngustă, primul lucru pe care-l văzură fură luminiţele albastre pîlpîitoare.

Laura sărise din maşină chiar înainte ca Philip să fi apucat să tragă frîna de mînă. O maşină de poliţie staţiona chiar lîngă Cerbul

Alb, iar lîngă ea se afla o dubă mică, albastră. Un bărbat îmbrăcat într-un costum alb din plastic tocmai se urca pe scaunul şoferului, în dubă, iar altul se afla deja înăuntru. Un

poliţist în uniformă stătea în uşa magazinului şi, în clipa în care Laura veni în fugă spre el, mai ieşiră încă doi poliţişti îmbrăcaţi în civil.

– Ce s-a întîmplat aici? strigă Laura. Ajungînd în dreptul uşii, văzu o baltă de sînge în interiorul magazinului.

– Şi dumneavoastră cine sînteţi? întrebă unul dintre poliţişti. Celălalt îl privi pe Philip în timp ce acesta se apropia.

– Sînt Laura Niven. Sînt o veche prietenă de-a proprietarului, Charlie Tucker.

– Philip Bainbridge. Am primit un apel de la Charlie, mai devreme.

Duba albastră se îndepărta de bordură.

– Sanders, zise poliţistul, întorcîndu-se spre colegul său. Spune-le medicilor legişti de la sediu să mai aştepte cinci minute. Aş vrea să-mi dea măcar o declaraţie verbală, înainte s-o şteargă.

Avea vocea aspră şi obosită. Întinse mîna, în semn de salut.

– Sînt detectivul Jones. Regret, doamnă Niven, domnule Bainbridge. Mă tem că trebuie să vă aduc la cunoştinţă faptul că prietenul dumneavoastră a decedat ceva mai devreme, în după-amiaza asta.

– Dar asta-i...

– Asta-i.?

– Păi, ne-a trimis un SMS, mi-a trimis un SMS la... nu ştiu. cît era ceasul, Philip? Chiar înainte de prînz?

Nu reuşea să-şi ascundă tremurul vocii.

Philip încuviinţă cu un semn din cap.

Jones ridică din umeri.

– Noi am ajuns aici cam cu o oră în urmă. Cadavrul a fost luat chiar acum, după ce şi-au terminat treaba medicii legişti, îi informă el, arătîndu-le spre intrarea dinspre Museum Street, unde aproape că se ciocniseră de

ambulanţă. E una dintre companiile astea noi, particulare, de ambulanţe. Au ajuns aici destul de repede, trebuie să recunosc. Apoi îl văzu pe medicul legist venind dinspre dubă. Vă rog să mă scuzaţi.

Laura simţi cum îi tremură genunchii din cauza şocului. Totul părea o nebunie. Cu coada ochiului încă mai zărea balta stacojie de pe podeaua librăriei. Deodată, se simţi cuprinsă de un val puternic de greaţă. Respiră adînc de cîteva ori.

– Te simţi bine? o întrebă Philip.

Părea la fel de şocat ca şi ea. Privea mereu în jur, de parc-ar fi încercat să interpreteze un vis deosebit de neplăcut şi de încîlcit.

– Cred că da, răspunse ea, pe un ton neconvingător. Dar e o nebunie!

Jones îşi luase colegul deoparte. Philip şi Laura de-abia îl văzură pe medicul legist întorcîndu-se la dubă, clătinînd din cap.

– Îmi cer scuze. Ştiu că este un moment greu pentru amîndoi, dar v-aş fi recunoscător dacă ne-aţi putea răspunde la cîteva întrebări.

– Întrebări? Doar nu.

– Doamnă Niven, nu sînteţi suspectă în clipa de faţă, dacă la asta vă referiţi. Domnul Tucker a murit în urma unei împuşcături cu un pistol de calibrul.22, trasă de aproape. Am vrea să ştim mai multe despre el. Era depresiv? Ne puteţi da ceva informaţii?

– Împuşcat? Eu nu.

Philip o apucă de braţ.

– Da, sigur că da, rosti el, fără intonaţie. Vă vom ajuta cu tot ceea ce putem.

Capitolul 26

Oxford, 12 august 1690, aproape de miezul nopţii

Erau cu toţii epuizaţi. La vîrsta de patruzeci şi opt de ani, Isaac Newton era mai bătrîn cu aproape douăzeci de ani decît ceilalţi. Landsdown avea abia treizeci de ani, iar Fatio, frumosul Fatio, ieşise doar de douăzeci şi cinci de ani din leagăn. Newton chiar se simţea bătrîn.

Bineînţeles, aveau toate codurile şi procedurile necesare, aşa că reuşiseră să treacă fără probleme prin cele „trei stagii ale împlinirii”, fiecare dintre ele conducînd inexorabil către următorul. Însă înţelepciunea anticilor, despre care majoritatea adepţilor credeau că a fost pierdută pentru totdeauna în incendiul din Alexandria, nu-i putea proteja cu nimic de căldura înăbuşitoare din coridorul lung de vreo trei sute de metri care ducea din pivniţa pentru vinuri a colegiului spre destinaţia lor: labirintul secret care se întindea dintr-un loc săpat adînc sub Biblioteca Bodleian, spre nord, pînă la fundaţia Teatrului Sheldonian, la vreo cincizeci de metri depărtare. Nările le erau înfundate de mirosul de pămînt vechi, în descompunere, şi de cel al mortăciunilor în putrefacţie.

Între testul al doilea şi cel de-al treilea, se odihniseră şi băuseră vin dintr-o sticlă. Vinul era bun, dar prea cald. După o oprire scurtă, îşi continuaseră drumul. În seara aceasta, n-aveau vreme de pierdut.

După ce terminară cel de-al treilea şi ultimul test, Landsdown îi înapoie manuscrisul lui Newton, care şi-l vîrî la loc pe sub cămaşă. Acesta şi sfera din rubin erau neînchipuit de valoroase. Newton trudise vreme de aproape optsprezece luni să traducă inscripţia încifrată pe care o

găsise în cartea lui George Ripley şi reprodusese desenul minuscul al labirintului, ca să poată fi citit mai uşor. Vor avea nevoie de acestea în curînd, însă, pînă atunci, voia să ţină hîrtiile preţioase, împreună cu sfera, la pieptul său.

Landsdown stătea pe-aproape. Torţa le era singura sursă de lumină. Însă, dintr-odată, pasajul se lărgi. Newton trecuse deja prin cîteva dintre aceste tuneluri în căutarea sferei, cu cîteva luni în urmă. Străbătuse harta şi în gînd, în intimitatea laboratorului său din Cambridge. Ruta era numită „Calea spre Iluminare”, un titlu scris în aramaică, o limbă aproape uitată, care-şi dezvăluise secretele pentru Newton după ce acesta petrecuse, tînăr fiind, mulţi ani studiind limbile vechi.

Ieşind într-un spaţiu mare şi circular, puteau vedea, în lumina slabă, tavanul boltit şi pereţii netezi, umezi. Domul din piatră de deasupra capetelor lor era cenuşiu şi brăzdat de feluritele depuneri care se strecuraseră în labirint. Conform hărţii, se aflau la aproape treizeci de metri sub Biblioteca Bodleian.

În vreme ce bărbaţii se plimbau încet prin încăpere, Newton îl auzea pe Landsdown numărînd paşii în şoaptă. Ajunse la treisprezece şi se opri. Întorcîndu-se cu faţa spre perete, repetă ceea ce făcuse în pivniţa cu vinuri a colegiului, pipăind pereţii la înălţimea taliei. După cîteva clipe găsi ceea ce căuta: încă un inel din metal, o copie a celui folosit pentru intrarea în primul pasaj.

Pe chipuri le jucau umbre ciudate şi ochii lui Landsdown i se păreau lui Newton nişte discuri negre, fără fund, ca nişte găuri de gloanţe de muschetă în carne moartă. Toţi trei transpirau abundent, iar gulerul lui Landsdown era umed şi gri.

– Maestre se opri o clipă, încercînd să-şi recapete răsuflarea în încăperea umedă şi rece. Trebuie să vă cer să vă pregătiţi pentru ceea ce veţi vedea dincolo de acest

perete. Eu şi cu Fatio am fost ocupaţi cu pregătirile pentru sosirea dumneavoastră şi ne-am obişnuit. Vă rog să vă ţineţi bine.

Spunînd acestea, trase de inel şi cu toţii priviră cum în faţa lor se deschidea încet o uşă în zid.

Landsdown îi conduse şi se întoarse să fixeze torţa pe un suport din perete. Newton fu nevoit să se aplece sub pragul din piatră al deschizăturii şi merse cu ochii în pămînt.

Această încăpere era o versiune mai mică a celei din care tocmai ieşiseră. Era luminată doar de cîteva lumînări, care aruncau licăriri palide din celălalt capăt al încăperii. Dar chiar şi această lumină părea intensă şi orbitoare după întunericul aproape total pe care-l suportaseră în ultimele două ore.

La început, lui Newton îi era greu să se concentreze, să înţeleagă exact ceea ce vedea. Teoretic, cel puţin, ştia la ce să se aştepte. Studiase textele vechi, urmărind cu atenţie diagramele şi instrucţiunile înţelepţilor, însă tot i se mai părea că aşa ceva nu putea fi adevărat.

În capătul îndepărtat al încăperii, fusese construit un cadru aurit, în formă de pentagramă. De fiecare parte a sa se aflau sfeşnice împodobite, înalte de peste un metru şi optzeci de centimetri; acestea ţineau lumînări uriaşe care arseseră, probabil, pe jumătate. Ceara se scursese în grămezi în jurul sfeşnicelor şi pe podeaua din piatră de dedesubt.

În vîrful cadrului auriu fusese aşezat un creier omenesc. În stînga, pe următorul vîrf, fusese prinsă o inimă. Coborîndu-şi privirea, Newton văzu doi rinichi aşezaţi pe vîrful din dreapta. Şi mai jos se afla un alt organ, despre care-şi dădu seama că era o vezică biliară, iar jos de tot se afla un ficat, umed şi scînteietor în lumina slabă. În nări îi ajunse un miros persistent. Era ulei de terebentină pe care,

în decursul lungilor ore, Fatio îl distilase din alburnul[27] arborelui de terebint.

Newton se întoarse şi privi spre Landsdown şi spre Fatio du Duillier. Respira greu şi transpira. Rănile de pe faţă i se deschiseseră, astfel încît sudoarea i se amesteca încet, încet cu sîngele şi-i curgea, în firişoare de un roşu-închis, de-a lungul obrajilor şi al gîtului. Ochii larg deschişi aveau o strălucire demonică, pe care nici unul dintre însoţitorii săi n-o mai văzuse pînă atunci. În clipa în care vorbi, vocea îi era răguşită de oboseală, dar plină de încredere.

– Sînt mulţumit, şuieră el, cu un zîmbet slab şi lipsit de orice urmă de umor pe buze. Sînt extrem de mulţumit.

[27] Strat lemnos care se găseşte între coaja unui copac şi miezul acestuia (n.tr.)

Capitolul 27

Oxford, seara zilei de 28 martie

Stînd singur în sala de şedinţe a poliţiei din Oxford, inspectorul-şef John Monroe privi cum ceasul digital de pe perete marchează trecerea unui minut, ajungînd la ora 10.04 p.m. Nu-i stătea în obicei să fie nemulţumit de cerinţele muncii sale, însă în acest moment asta simţea. Acum, în singura sa seară liberă din săptămînă, ar fi trebuit să se îndrepte spre casă, dinspre restaurantul Elisabetan, într-un taxi, alături de Imelda, fizioterapeuta inteligentă, atrăgătoare şi frumoasă, de treizeci şi ceva de ani, pe care o cunoscuse cu o lună în urmă. În loc de asta, iată-l aici, mîncînd rămăşiţele unui sendviş Marks and Spencer care văzuse şi zile mai bune şi aşteptînd sosirea a trei colegi la fel de neatrăgători.

Sorbindu-şi cafeaua fierbinte şi amară, aruncă un şerveţel mototolit pe o farfurie, lîngă o felie de pîine mîncată pe jumătate şi cîteva bucăţi de roşie, îşi împinse scaunul în spate şi se apropie de o tablă albă de pe peretele de lîngă el. Această tablă era împărţită în patru coloane mari. În partea superioară a fiecăreia fusese prinsă cîte o colecţie de fotografii şi fiecare coloană era umplută cu scrisuri de culori diferite. Prima coloană avea titlul: „Rachel Southgate”. A doua se intitula: „Jessica Fullerton”, a treia: „Samantha Thurow / Simon Welding”. În titlul celei de-a patra coloane, cuvîntul „Divers” fusese trecut cu litere roşii, groase. Citi cuvintele pe care le înscrisese acolo mai devreme, în decursul serii:

Astrologie / Alchimie?
1851 / Profesorul Milliner
Monede
Piele / Plastic

Auzi uşa deschizîndu-se în spatele lui. Medicul legist Mark Langham intră primul, urmat de un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în uniformă. Avea aproape şaizeci de ani, dar părea mai tînăr. Părul scurt şi alb, ochii de un albastru-deschis şi pometţii cizelaţi îi dădeau un aspect teutonic şi emana o autoritate nonşalantă care n-avea mare legătură cu benzile de material de pe pieptul său. Cu optsprezece ani în urmă, atunci cînd intrase în poliţie, inspectorul Piers Candicott - gradul pe care-l avea atunci - fusese primul şef al lui Monroe.

– Monroe, zise comandantul Candicott, în clipa în care intră în încăpere. Vocea îi era joasă şi surprinzător de caldă. Mă bucur că ai putut veni la ora asta imposibilă... mă tem că n-am putut modifica deloc programul.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

– Nici o problemă, domnule, răspunse Monroe.

– John, ţi-l prezint pe Bruce Holloway, ofiţerul însărcinat cu relaţiile cu presa... mă tem că-şi petrece tot timpul vorbind la telefon cu ticăloşii ăia de ziarişti, săracul băiat, dar îşi face bine treaba.

Holloway părea să aibă treizeci şi ceva de ani; era un bărbat micuţ şi îndesat, nu mai înalt de un metru şi şaizeci şi opt de centimetri, cu părul castaniu, rebel. Îi făcu lui Monroe un semn cu capul, cu faţa inexpresivă, şi murmură un salut în timp ce-i strîngea mîna inspectorului-şef.

După ce aruncă resturile mesei în coşul pentru gunoi, Monroe îşi alese scaunul care se afla cel mai aproape de tablă. Candicott se aşeză în capul mesei, iar Langham şi Holloway îşi ocupară locurile faţă-n faţă cu Monroe.

– Aşadar, cum stau lucrurile, domnule detectiv? întrebă Candicott.

– Echipa mea lucrează non-stop, îi răspunse Monroe, privindu-l, la rîndul său, foarte stăruitor pe Candicott. Am urmat o pistă pornind de la anumite indicii ale medicilor legişti, găsite la locul în care s-a petrecut cea de-a doua crimă. Îi aruncă o privire lui Langham. Pînă acum, nu ne-a dus nicăieri.

– Prin urmare, n-avem nimic concret?

– Cel care e responsabil pentru toate astea va face o greşeală în curînd. Aşa se întîmplă mereu.

– Să speram că se va întîmpla în curînd, John.

– Mai este ceva, domnule detectiv, adăugă Holloway. Presa devine agitată. Dacă va mai avea loc o crimă, cred că Wapping[28] se va muta pe Banbury Road.

Monroe încă nu cunoscuse un responsabil de relaţiile cu presa pe care să-l placă şi, deşi Holloway trebuia să fie în primul rînd poliţist şi abia în al doilea rînd ofiţer de legătură, faţă de inspectorul-şef se comporta la fel ca faţă de jurnaliştii şi îngrozitorii responsabili de PR pe care-i cunoscuse de-a lungul carierei sale.

– Bine, mulţumesc pentru atenţionare, îi răspunse Monroe, fără să poată ascunde tonul acid al replicii. O să ţin minte. Întorcîndu-se spre comandantul Candicott, adăugă: Domnule, în prezent am douăzeci şi doi de poliţişti şi patruzeci şi trei de angajaţi civili care se ocupă de acest caz. Cercetăm cu atenţie fiecare indiciu, urmărim fiecare pistă şi formulăm ipoteze despre tot ceea ce ar putea avea vreo legătură cu crimele acestea. După patru crime în două zile, cea din urmă a fost acum şapte zile. Acest lucru ne-a

---

[28] Aluzie la sediul corporaţiei News International, a magnatului Rupert Murdoch, aflat în orăşelul Wapping, de lîngă Londra, care a fost efectiv asediat de numeroşii muncitori concediaţi, căpătînd astfel porecla de „fortăreaţa Wapping”. (n.tr.)

dat un răgaz dar, în ciuda a ceea ce am spus mai devreme, ne confruntăm cu un criminal foarte meticulos. profesionist.

Candicott doar încuviinţă cu un semn din cap, obosit.

– Domnule, dacă-mi permiteţi. Langham i se adresă lui Monroe de parc-ar fi fost singurul din încăpere. Am primit ceva nou de la laborator.

Îi înmînă o foaie lui Monroe.

– Un om din echipa mea a descoperit o urmă de sînge în camera de la etaj a casei de lîngă rîu, locul în care s-a petrecut cea de-a doua crimă. Nu-i aparţine victimei sau altcuiva din familie.

Monroe examină rezultatul analizei de ADN.

– Din păcate, ADN-ul nu se potriveşte cu nimic din ceea ce avem în baza noastră de date, adăugă Langham.

– Păi, asta e ceva, nu? Ochii reci ai lui Candicott străluceau. Bănuiesc că echipa ta s-a întors la faţa locului şi cercetează fiecare centimetru din nou, aşa-i?

– Sigur că da, domnule, confirmă Langham.

– Astea-s veşti bune, Mark. Monroe îşi ridică privirea de pe foaie. Dar nu se potriveşte cu nimic, ceea ce înseamnă că n-a trecut prin sistem, n-a lucrat niciodată pentru un corp guvernamental, n-a făcut armata. Nu cred că trebuie să-ţi aduc eu aminte de faptul că avem nevoie de tot ceea ce poate găsi echipa ta…

Deodată, se auzi un ciocănit în uşă. Înainte ca Monroe să apuce să spună ceva, un tînăr poliţist intră în încăpere.

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, domnule, spuse poliţistul, ignorînd pe toată lumea în afară de Monroe. Am considerat că acest lucru este foarte important şi nu poate aştepta.

– Atunci zi, Greene. Ce nu poate aştepta?

– Asta, domnule. Am căutat prin bazele de date în ultimele două zile şi. cei de la universitate mi-au dat permisiunea să le accesez sistemul. N-a fost uşor, dar cred că a meritat.

Îi înmînă lui Monroe două pagini scrise mărunt.
– E de la Catedra de psihologie, adăugă Greene. O listă cu patruzeci şi şapte de studente care au luat parte la ceea ce membrii catedrei numesc „Ziua Judecăţii”; se pare că este un set de teste psihologice şi fizice, care s-au dat cu o săptămînă înainte de începerea anului universitar, la sfîrşitul lunii septembrie, anul trecut. Toate cele trei fete moarte sînt pe listă.

În timp ce se apropia de ieşire, Monroe trecu pe lîngă biroul unuia dintre cei mai buni subordonaţi ai săi, inspectorul Joshua Rogers. Acesta stătea în cadrul uşii, alături de o femeie tînără.
– Vă mulţumim, domnişoară Ingram, îl auzi pe Roger. Păstrăm legătura. Vă va conduce un om din echipa mea. Aveţi cu ce să vă întoarceţi, nu?
Fata încuviinţă din cap şi deschise uşile duble care dădeau spre scări.
Monroe îşi ridică sprîncenele.
– Era Marianne Ingham, explică Rogers. Studentă la St John. A primit această splendidă operă de artă în cutia de scrisori de la colegiu.
Monroe făcu o grimasă la vederea fotografiei.
– Ştie cine a făcut-o?
– Nu e sigură. E şi foarte speriată. I-a luat o săptămînă pînă să vină la noi. Dar bănuieşte pe cineva de la ea din an, pe un anume Russell Cunningham.
– Bine. Cercetează-l şi anunţă-mă imediat despre ceea ce afli. Eu mă duc spre casă.

Telefonul mobil al lui Monroe începu să sune chiar în clipa în care acesta intra cu maşina pe aleea din faţa apartamentului său.

– M-am gîndit că aţi vrea să vedeţi asta imediat, îi spuse Rogers.

Monroe opri motorul şi-şi ridică telefonul din suportul său. Pe ecran apăru fotografia unui tînăr. Era surprinzător de frumos, cu părul blond lung şi ondulat, sprîncenele fine, gura delicată.

– Arată bine, domnule.

Fotografia fu înlocuită de desfăşurarea unei pagini scrise.

– Băiat bogat. Tăticul deţine un lanţ de hoteluri. A fost exmatriculat de la Downside la şaisprezece ani. N-am reuşit să aflu de ce, cei din familie au reuşit să convingă şcoala să muşamalizeze totul. Probabil că tatăl şi-a ajutat fiul să intre la Oxford: Biblioteca Cunningham de la Magdalen a fost terminată anul trecut, cu şase luni înainte de sosirea băiatului. Şi asta nu e tot. Există două plîngeri pentru hărţuire sexuală din partea unor femei angajate la unul dintre hotelurile din Londra ale familiei, acolo unde Russell a lucrat o vreme. Prima e de cînd avea şaptesprezece ani, iar cealaltă, de acum un an. Nu s-au formulat acuzaţii, cazurile au fost închise. Fetele nu mai lucrează acolo.

Pe ecran erau date exacte, locuri, nume.

– Bună treabă, Josh, spuse Monroe. Candicott mai e acolo, cu clovnul ăla de la Biroul de Presă?

– Nu, au plecat imediat după dumneavoastră.

– Bine. Uite ce e, deocamdată ţine asta secret, iar mîine, la prima oră, vino să ne întîlnim la Catedra de psihologie de pe South Parks Road. Discută cu Greene, dacă mai e acolo. Zi-i să te pună la curent.

Capitolul 28

Oxford, 29 martie, 9 a.m.

Intrînd pe South Parks Road, John Monroe se gîndea la cît de urîtă este clădirea în care se află Catedra de psihologie.

Se trezise în zori, analizînd detaliile cazului. Pe computerul de acasă revăzuse, pentru probabil a suta oară, detaliile esenţiale ale cazului. Patru crime, aproape sigur acelaşi criminal, cineva care lucrează singur, aproape cu siguranţă un bărbat. Şi ce aveau? Un fragment de ADN, care nu i se potrivea nici unui suspect; de fapt, se pare că nu se potrivea cu absolut nimeni din bazele de date. Şi apoi, mai erau aspecte ritualice: monedele şi organele prelevate. Laura Niven şi Philip Bainbridge erau convinşi că există o legătură ocultă. Şi apoi, mai erau crimele din 1851. Trebuia să existe o legătură.

Ce ştia despre aceste crime? Cercetase din nou dosarele, petrecuse aproape tot weekendul trecut analizînd din nou totul. Trei studente şi un student fuseseră omoraţi în anul Marii Expoziţii. Fusese învinuit un lucrător irlandez, dar istoricii criminologi ştiau foarte bine că profesorul Milliner fusese implicat în acest caz, că avea legături cu ocultismul, că făcuse parte dintr-un grup de magie neagră, că autorităţile universitare îl susţinuseră. La un an după crime, Milliner acceptase un post la Torino şi familia Milliner dispăruse complet din Oxford. Iar acum, odată cu crimele contemporane, aflaseră că toate fetele se oferiseră voluntare pentru unele teste la Catedra de psihologie a universităţii, cu puţin timp înainte de începerea anului universitar.

Monroe intră în parcare. Îl văzu pe Rogers ieşind din maşină, aproape de intrarea în clădire. Însă, în clipa în care răsuci volanul, vrînd să se strecoare lîngă maşina inspectorului, se sperie de o maşină Morgan, model sport, care ieşea cu spatele din parcare, mult prea repede. Monroe îi aruncă o privire lungă şoferului, însă acesta părea să nu bage în seamă nimic, în afară de drumul din faţa sa. Tresărind, Monroe îşi dădu seama că-i recunoaşte chipul.

– I-am luat numărul, îl anunţă Rogers, în clipa în care Monroe ajunse lîngă el.

– Era Cunningham, sînt sigur de asta.

Rogers păru speriat.

– O să cer să se verifice numărul de înmatriculare.

– Aşa să faci, se răsti Monroe şi se îndreptă spre uşă.

În vacanţe, clădirea era relativ liniştită. Recepţia era formată din cîteva scaune aranjate în jurul unei mese. De-a lungul unui perete, se întindeau mai multe rînduri de dulapuri şi cutii de scrisori. Lîngă ele se afla un avizier mare, acoperit cu afişe pentru concerte şi manifestări sportive. Pe lîngă acestea, se mai afla şi o ediţie veche din *The Daily Information*, un ziar care ajungea în fiecare colţ al oraşului, anunţînd petrecerile, expoziţiile şi licitaţiile private. Monroe se îndreptă spre un birou la care stătea, studiind ecranul unui monitor, o femeie durdulie, îmbrăcată într-o rochie cu model floral. După ce aceasta îi ignoră timp de vreo douăzeci de secunde, Monroe bătu tare cu degetele în tejghea. Femeia îşi ridică privirea.

– Inspector-şef Monroe, de la poliţia din Thames Valley, se prezentă el, arătîndu-i legitimaţia. Am venit să ne întîlnim cu doctorul Rankin... dacă nu deranjăm prea mult.

Femeia păru complet neimpresionată.

– C4. Liftul e acolo. Nu cred c-a ajuns încă.

– Ba am ajuns, Margaret.

Monroe se întoarse şi văzu un bărbat înalt şi osos, cu un zîmbet vag pe faţă.

– Arthur Rankin, spuse el, strîngîndu-i mîna lui Monroe, apoi făcu un semn de salut cu capul spre Rogers. Vă rog s-o iertaţi pe Margaret, mai spuse, în timp ce-i conducea spre lift. După primii cinci ani, te obişnuieşti cu ea.

Liftul avea un miros ciudat, de pămînt reavăn, şi Monroe îşi dădu seama abia după cîteva clipe că mirosul venea dinspre profesor.

– Aveam de gînd să vin mai devreme, explică acesta, cînd liftul se opri la etajul patru. Dar n-am putut să-mi pornesc afurisita de maşină. Aşa că am venit pe jos, prin parc... a fost chiar frumos, de fapt, mai ales că de data asta n-a plouat.

Biroul lui Rankin era micuţ, un con tapetat în alb, maro şi gri. Singura fereastră îngustă dădea spre o curte asfaltată. Nu era un loc propice pentru visări. Rankin îşi scoase haina şi dădu la o parte vreo cîteva hîrtii şi cărţi de pe cele două scaune din faţa biroului său.

– Vă rog, staţi jos, îi invită el. Îmi cer scuze pentru dezordine, se pare că niciodată n-o să reuşesc să pun lucrurile la locul lor pe aici.

– Nu-i nici o problemă, domnule profesor. Nu e cazul să ne formalizăm. Avem doar cîteva întrebări rapide, răspunse Monroe, aşezîndu-se pe un scaun.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Ne interesează unele teste de psihologie făcute anul trecut, la sfîrşitul lunii septembrie, pe o grupă de patruzeci şi şapte studente. Ce ne puteţi spune despre acest lucru?

Preţ de un moment, Rankin păru nedumerit. Avea fruntea înaltă şi, atunci cînd se încrunta, parcă purta o bentiţă confecţionată din viermi. Apoi se lumină la faţă.

– A, vă referiţi la testele lui Julius Spenser.

Monroe nu spuse nimic.

Rankin tuşi scurt şi începu să caute ceva printre hîrtiile de pe biroul său. Apoi se ridică încet şi se îndreptă spre un perete acoperit de rafturi. Aplecîndu-se, ridică un teanc mare de dosare şi foi răzleţe şi le trînti pe birou. Umezindu-şi un deget, începu să caute prin teanc. Cîteva clipe mai tîrziu, se opri.

– Da, ştiam eu că e pe-aici pe undeva. Îi înmînă un dosar verde lui Monroe. Spenser era un tip inteligent, avea o mulţime de idei bune.

– Era? întrebă Rogers.

– Da, a plecat de la noi înainte de Crăciun. I s-a oferit o sumă destul de apetisantă în Boston. Cred că pe la MIT[29].

– Şi cu ce anume se ocupă?

– Teste de inteligenţă, asta era specializarea lui, rosti profesorul, aruncîndu-şi privirea pe fereastră, spre orizontul cenuşiu. Mă tem că nu mă prea pricep la asta, e un subiect cam sec pentru gusturile mele.

– Şi ce implicau testele acestea? întrebă Monroe, aruncîndu-şi repede ochii pe paginile din faţa lui.

– Avea sistemul lui propriu, destul de neortodox: credea că IQ-ul era legat direct de conexiunea fizică dintre cele două emisfere ale creierului, *corpus callosum*. Cunoaşteţi teoria creierului împărţit în două?

Monroe încuviinţă din cap.

– Vag, doar ca profan.

– Prin anii 1960, au apărut cercetări care au arătat că cele două jumătăţi ale creierului sînt diferite. Partea stîngă este cea analitică, cea dreaptă, emisfera imaginativă, artistică. Roger Sperry a primit Premiul Nobel pentru această idee.

– Iar Julius Spenser dezvolta asemenea idei?

– Da, era un discipol de-al lui Sperry. I-a fost elev la Caltech, la sfîrşitul anilor 1980.

---

[29] Abreviere de la Massachussets Institute of Technology. (n.tr.)

– Şi ce anume făcea doctorul Spenser? întrebă Rogers. În ce constau testele lui?

– Păi, e totul scris acolo, răspunse Rankin, făcînd un semn cu capul spre hîrtiile pe care le ţineau pe genunchi. A avut un eşantion de circa cincizeci de persoane; cred că, pînă la urmă, au rămas patruzeci şi şapte. În această fază, era vorba numai despre femei tinere.

– În această fază?

– Da, cu o lună înainte făcuse un set asemănător de teste pe bărbaţi tineri. Fetele îşi petreceau o mare parte din zi rezolvînd teste de IQ scrise, apoi teste de manipulare fizică, analiza răspunsului şi a reflexelor, experimente legate de orientarea spaţială. Li s-au făcut, de asemenea, teste medicale complete şi encefalograme.

– Teste medicale? se încruntă Monroe.

– Da, era un element cheie în propunerea lui Spenser. El e de părere că IQ-ul este legat direct de parametrii fizici.

– Şi despre ce fel de teste medicale era vorba?

– Păi, asta nu ştiu. Eu n-am fost de faţă. De fapt, în acea zi nici măcar n-am fost în Oxford, dar sînt sigur că Spenser şi-a depus programul de cercetare cu o lună sau două înainte, ca să fie aprobat. Ia să vedem.

Monroe îi înapoie dosarul.

– Da, da, iată-l, anunţă el, după cîteva clipe. În principal ecografii, pentru tot corpul. Fetele au făcut analizele fizice aici şi apoi s-au dus la John Radcliffe. Teste scumpe, dar Spenser era bun la obţinut sponsorizări.

Monroe se uita în tăcere pe material şi i-l înmîna, pagină cu pagină, lui Rogers.

– Prin urmare, Spenser nu lucra pe cont propriu?

– Nu, nu. Bineînţeles, era mereu de faţă; e un bun supraveghetor, cu abilităţi excelente de manager. A avut trei asistenţi pentru teste şi alte trei tinere de la

postdoctorat pentru. analize. Zîmbi strîmb spre poliţist. Analiza rezultatelor a fost făcută de tînărul Bridges.

– Bridges?

– Malcolm, Malcolm Bridges; va deveni un foarte bun psiholog, băiatul ăla.

– Şi Malcolm Bridges lucrează aici?

– Da, dar îşi petrece tot timpul liber la Biblioteca Bodleian, cu profesorul Lightman, bibliotecarul-şef. E un tînăr foarte studios. Sincer, nu ştiu cum de are timp pentru toate.

– Şi acum e aici?

– Cred că da. Să vedem, e vineri. Se uită la ceas. Staţi să-l sun. Luă telefonul şi tastă trei cifre. Nu, mă tem că încă n-a ajuns.

– Nici o problemă, spuse Monroe, ridicîndu-se. Îl căutăm noi. V-am fi recunoscători dacă am putea lua acest dosar cu noi, domnule doctor Rankin. O să avem grijă de el şi o să facem o copie.

– Da, da, sigur, răspunse Rankin, cu promptitudine. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– De fapt, da, ar mai fi ceva, domnule doctor Rankin. Aveţi vreo legătură cu un tînăr numit Russell Cunningham?

Rankin îi aruncă o privire inexpresivă.

– L-am văzut mai devreme plecînd din parcare, într-o maşină sport foarte rapidă.

– Cunningham? Da, da, sigur. N-aş putea spune că-l cunosc, e din anul întîi. Dar l-am văzut în maşină, cine nu l-a văzut? zise rîzînd.

– Probabil aţi auzit despre tatăl lui, interveni Rogers.

– Păi, da. faimosul filantrop, cu biblioteca. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că Bridges este îndrumătorul lui Russell. Dar ce legătură are el cu toate astea?

Monroe îi întinse mîna, ignorînd întrebarea.

– Vă mulţumim foarte mult pentru timpul acordat, domnule doctor Rankin. Şi pentru astea, adăugă el, arătînd spre dosarul pe care-l strîngea la piept.

Monroe şi Rogers ieşiră în lumina neaşteptat de strălucitoare a soarelui. Dincolo de parcare, se vedeau buturile unui teren de rugbi şi o echipă de jucători îmbrăcaţi în hanorace cu glugă, alergînd în jurul terenului.

– Vreau să-l văd pe Malcolm Bridges la secţie cît de curînd posibil, spuse Monroe. Întoarce-te la secţie şi adu-l pe Greene, întrerupe-l din orice face acum. Vreau să parcurgă lista de fete. Vreau să ştiu pe unde a fost fiecare dintre ele şi vreau ca toate să fie interogate. S-a înţeles?

Rogers încuviinţă din cap.

– Între timp, o să fac rost de un mandat. Cred că e timpul să-i facem o mică vizită domnului Russell Cunningham. Tu ce zici?

Capitolul 29

Oxford, 29 martie, 11.05 a.m.

În vremurile de aur descrise de Evelyn Waugh, cînd Sebastian Flyte şi Aloysius, ursuleţul său din pluş, au venit în Oxford, au ales să locuiască într-un apartament aflat la parterul de la Tom Quad, în Christchurch, unde Alteţa Sa a poruncit ca toţi pereţii să fie zugrăviţi în culoarea oului de raţă şi a agăţat pe ei minunate litografii chinezeşti. Cu aproape un secol mai tîrziu, cîţiva studenţi, care veneau dintr-un cu totul alt mediu social faţă de familia Flyte (dar care deţineau sume considerabile de bani de cheltuit) au preferat să aibă mai multă independenţă în raport cu universitatea. Prin urmare, şi-au pus părinţii să le cumpere apartamente care costau mai mult de un sfert de milion de lire, apartamente care dădeau spre Cherwell şi erau amplasate în apropiere de frumuseţile din centrul Oxfordului.

Astfel de cuibuşoare de yuppie[30] erau prevăzute cu tuburi vid (care să uşureze munca menajerelor) şi garaje subterane pentru trei maşini. Exact într-un astfel de loc se bucura Russell Cunningham de primul său an la Universitatea Oxford. Găsea că locul este perfect pentru distracţie şi că apartamentul se potriveşte minunat cu statutul fiului unuia dintre cei mai bogaţi antreprenori britanici, Nigel Cunningham, cunoscut în rîndurile snobilor din Oxford (care erau încîntaţi să-i accepte donaţiile de numeroase milioane de dolari) drept „Omul cu Biblioteca”. Acesta era un epitet care i se aplica întotdeauna cu foarte

[30] Denumire sub care sînt cunoscuţi tinerii cu o situaţie financiară excelentă, profesionişti ambiţioşi din marile centre urbane. (n.tr.)

mult sarcasm pentru că, în ciuda faptului că domnul Cunningham finanţase recent construirea şi dotarea celei mai mari biblioteci a universităţii, orice persoană care era cineva în Oxford presupunea că singurele cărţi care se găseau în casa lui Nigel Cunningham erau cele pentru colorat.

Monroe se îndrepta spre ieşirea din secţie, cînd Rogers îl sună din maşina pe care o parcase în faţa apartamentului lui Cunningham.

– Cred c-ar fi bine să veniţi pîn-aici, domnule. O să aveţi impresia că e ziua dumneavoastră de naştere şi totodată a venit şi Crăciunul.

Cinci minute mai tîrziu, Monroe parca în faţa unui bloc de apartamente foarte exclusiviste, chiar lîngă Thames Street şi vizavi de pubul Capătul Rîului. În clipa în care ieşi din maşină, fu întîmpinat de Rogers.

– Ia uitaţi-vă la locul ăsta, bombăni Rogers. Eu, cu salariul meu de inspector, nici nu m-aş putea apropia de aşa ceva. Şi un mucos de optsprezece ani îşi aduce prietena aici, în Morganul lui ultraechipat.

Monroe rînji.

– Nu te ştiam atît de invidios, Josh.

– Ei, asta-i... răspunse el, scuturînd din cap. Cred că putem să-i mai tăiem din nas ticălosului.

Monroe îl privi fix, cu ochii îngustaţi.

– Condu-mă, ordonă el, apoi îşi urmă subalternul spre intrarea în blocul de apartamente.

Doi poliţişti îmbrăcaţi în civil îi aşteptau pe holul din faţa apartamentului lui Cunningham. Monroe şi Rogers traversară podeaua lustruită din ciment şi intrară într-o cameră din care se auzea o melodie de Oscar Peterson, dintr-o pereche de boxe gigantice marca Bang and Olufsen. Peretele opus intrării era o suprafaţă vastă din sticlă care dădea spre Cherwell şi spre turlele placate cu gresie ale

Oxfordului. În prim-plan, cei doi detectivi puteau vedea turnurile scăldate în soare ale catedralei Christchurch. Din cine ştie ce cauză, în acel moment Monroe îşi aminti o poveste despre Oxford, pe care o auzise în vremea cînd fusese şi el student aici. Se pare că planoriştii şi cei care zburau în baloane adorau să planeze deasupra oraşului, nu numai datorită priveliştii, ci şi datorită curenţilor de aer cald. Acest lucru se explică în general prin faptul că aceşti curenţi erau produşi de aerul cald al turnurilor, dar de fapt adevăratul motiv era gresia omniprezentă, care reflecta căldura soarelui.

Cunningham stătea lîngă fereastră, într-un fotoliu George Nelson din piele neagră. Un poliţist stătea în apropierea lui. Era înalt, blond, frumos şi se bronzase în ceea ce Monroe a aflat mai tîrziu că fusese o vacanţă la schi, scurtă, dar plăcută, în Andorra, din care se întorsese cu două săptămîni mai devreme. Îmbrăcat în bluejeans de firmă şi un pulover negru cu anchior din caşmir, arăta exact ca fiul răsfăţat al unui milionar. În clipa în care intră Monroe, tînărul se ridică în picioare, însă inspectorul-şef nu-i acordă atenţie şi-l urmă pe Rogers, trecînd prin cameră, pînă în coridorul de dincolo.

Pe coridor se aflau trei uşi, iar una dintre ele era întredeschisă. Monroe îl urmă pe Rogers într-o cameră mică, fără ferestre, luminată de un singur bec roşu opac, atîrnînd din tavan. Rafturile erau pline cu carcase de CD-uri. În faţa peretelui din planul îndepărtat erau două monitoare cu ecran plat, iar în faţa lor, o consolă mică. Deasupra monitoarelor, peretele era acoperit cu imagini pornografice, un colaj sordid cu tinere legate, mutilate, desfigurate.

Monroe privi scena, fără ca faţa să-i trădeze vreo urmă de emoţie. Rogers se aplecă deasupra consolei.

– Băiatul nostru se cam distra pe-aici, spuse el, pe un ton ironic.

– Ce sînt toate astea, mai exact?

– O capodoperă de pornografie virtuală, răspunse Rogers. A instalat camere web peste tot: în camerele de cămin ale fetelor, în duşurile de la sălile de sport, în toaletele pentru femei, în căminele studenţeşti din Oxfordul de Est. Şi înregistrează totul cu grijă, adăugă el, făcînd un semn cu mîna spre teancurile de discuri de pe rafturi. Se pare că am găsit o comoară.

– Poate, replică Monroe. Să-l ducem la secţie. O să lăsăm astea aici şi trimitem nişte tipi de la departamentul tehnic să se uite prin ele, da?

Monroe se întoarse spre camera de zi, cu gîndurile învălmăşindu-i-se prin minte.

– Poate sînteţi în măsură să-mi explicaţi despre ce e vorba.

Tînărul avea un uşor accent meridional.

– Speram că veţi putea face dumneavoastră asta, domnule Cunningham.

Cunningham îşi lăsă ochii în podea pentru o clipă, apoi îl fixă pe Monroe cu o privire de superioritate.

– Domnul detectiv? Amiral...? întrebă el, fluturîndu-şi mîna prin aer.

– Doar inspector-şef, domnule, inspector-şef Monroe.

– Ei bine, domnule inspector-şef Monroe, sper că aveţi un mandat, nu? Celălalt tip.

– Inspectorul Rogers.

– Da, mi-a fluturat o bucăţică de hîrtie pe sub nas, înainte să dea buzna la mine în casă.

– Da, domnule Cunningham, avem mandat. Şi vă arestez. Taylor, se răsti Monroe, întorcîndu-se spre poliţistul care stătea lîngă Cunningham, ia-l.

În timp ce poliţistul se apleca, Monroe îi citi drepturile lui Russell Cunningham. Tînărul rîse neconvingător.

– Mare greşeală, inspector-şef Monroe. imensă. Presupun că ştiţi cine e tatăl meu, nu-i aşa?

– Sîntem perfect la curent cu toate, domnule Cunningham, nu vă bateţi capul cu asta. Vin şi eu în zece minute, Taylor, îi spuse Monroe poliţistului. Ai grijă ca domnul Cunningham să fie tratat aşa cum trebuie.

Şi se întoarse spre coridor.

Capitolul 30

Croydon, 29 martie, 2 p.m.

Înmormîntarea lui Charlie Tucker fusese o ceremonie mohorîtă şi ploioasă, învăluită într-o sărăcie suburbană. Slujba se oficiase într-o capelă din beton, construită pe la începutul anilor 1980, la cîţiva kilometri distanţă de Croydon, la sud de Londra. Fuseseră mai puţin de doisprezece participanţi. Aceştia se repeziseră din maşinile lor şi străbătuseră în grabă pavajul scînteietor al parcării, cu hainele trase peste cap şi cu umbrelele pe deasupra. În capelă, persista un miros de haine umede combinat cu cel de crini veştejiţi.

Pentru scurtă vreme, după ce fusese descoperit cadavrul lui Charlie, poliţia mersese pe ideea că se sinucisese, însă ulterior probele adunate de echipele de investigare de la faţa locului arătau clar că n-ar fi avut cum să se împuşte. Poliţiştii demaraseră atunci cercetările cu privire la crimă.

Laura şi Philip ajunseseră ultimii şi se aşezaseră unul lîngă celălalt în spate, ascultînd în tăcere muzica de orgă înregistrată pe bandă, fiecare fiind cufundat în propriile gînduri. Philip abia dacă-l cunoscuse pe Charlie. Pentru el, era doar o altă figură din Oxford, un prieten de-al Laurei. Se întîlniseră pe la petreceri şi se contraziseseră din cînd în cînd în legătură cu politica. Philip fusese susţinător al aripii de stînga, ceea ce era mai mult sau mai puţin o modă printre studenţi în anii 1980, însă Charlie, îşi amintea el, fusese un marxist înverşunat.

Laura ajunsese să se obişnuiască pînă la urmă cu faptul că prietenul ei, Charlie, murise. Cu aproape o săptămînă în urmă, atunci cînd vestea picase cu atîta brutalitate, fusese

şocată pînă în adîncul fiinţei. Acest lucru nu se datora faptului că ar fi fost extrem de apropiată de Charlie. Doar că el însemnase o parte a tinereţii ei. Poate, fiindcă de-abia se mai văzuseră în ultimii aproape douăzeci de ani, încă-l mai asocia cu vremurile bune, cu colegiul, cu libertatea, o perioadă care venise imediat după sfîrşitul copilăriei, o perioadă cînd, cel puţin în amintiri, lumea părea să fie un loc mai pur. Acum, că murise, se simţea de parcă şi o parte din ea dispăruse.

Abia mai tîrziu apăruse sentimentul îngrozitor de frică pe care-l resimţea acum. Cercul de morţi, de măceluri şi de violenţă începuse să se închidă în jurul ei. Acum nu-şi mai putea scoate din cap ideea că moartea lui Charlie ar fi avut o legătură cu ancheta ei.

De cînd se întorseseră în Oxford, ea şi Philip făcuseră mici progrese valoroase. Confirmaseră faptul că toate crimele din 1851 fuseseră comise exact în nopţile în care corpurile cereşti relevante intraseră în semnul Racului şi că o conjuncţie de cinci planete urma să aibă loc în anul acela, pe data de 20 iulie. Singura diferenţă dintre acele crime şi cele recente era că ucigaşii nu-şi începuseră seria de crime cu prilejul echinocţiului de primăvară, deoarece conjuncţia planetelor avusese loc într-un moment diferit al anului. Toate acestea erau importante, ea ştia asta, şi plasau teoria dincolo de orice îndoială rezonabilă, dar aveau încă impresia că-şi pierduseră elanul necesar căutării indiciilor cu privire la identitatea criminalului contemporan, iar următoarea crimă era programată pentru seara următoare, pe 30 martie.

Slujba de înmormîntare fusese deprimantă, sunetul unui cor sintetizat revărsîndu-se cu blîndeţe din difuzoarele de pe tavan, purtînd cu el cele două marşuri funebre, iar cei din congregaţie de-abia dacă scoteau, în cel mai bun caz, un murmur cu greu audibil. Pe ultimele acorduri ale celui

de-al doilea marş, sicriul care adăpostea corpul lui Charlie fusese ridicat cu grijă de gropari şi dus spre un dric care aştepta afară. Participanţii se ridicaseră uşor de pe scaune şi se îndreptaseră spre uşi. Afară, dricul pornise şi grupul îl urmase, traversînd cimitirul, de-a lungul unei alei şerpuitoare, pînă în dreptul unei zone cu mai puţine morminte, unde pămîntul fusese proaspăt săpat.

Întorcîndu-se de la capelă, Laura şi Philip aproape că ajunseseră la maşină cînd auziră că se apropie cineva în fugă de ei, din spate. Întorcîndu-se, văzură o tînără îmbrăcată într-o rochie albă, lungă. Tînăra se opri în dreptul lor. Părea să aibă cam douăzeci şi cinci de ani, era scundă, suplă, cu părul castaniu-închis căzîndu-i liber pînă în dreptul taliei. Avea ochii albaştri, imenşi, un chip de zînă, sprîncene subţiri şi un nas bine conturat. Laura îşi dădu seama că plînsese; nu era machiată, dar avea ochii injectaţi de sînge, iar pielea de sub ei părea iritată.

– Sînteţi Laura şi Philip, nu? întrebă ea.

Laura făcu un semn de încuviinţare din cap.

– Eu. am fost... ăăă... prietena lui Charlie. Mă cheamă Sabrina.

În timp ce le întindea mîna, privi în jur, de parc-ar fi vrut să verifice dacă nu-i urmăreşte cineva. Un cuplu de vîrstă mijlocie care participase la slujbă trecu pe lîngă ei şi Sabrina aşteptă pînă cînd cei doi se îndepărtară îndeajuns de mult încît să nu-i mai audă.

– Mi s-a cerut să vă dau asta, spuse ea, strecurîndu-i Laurei în mînă un obiect mic şi rece din metal.

Era o cheie.

– Puneţi-o în buzunar, o sfătui Sabrina încet, dar cu hotărîre.

– Cine?

– Charlie, bineînţeles. Ştia că a dat de necaz. Vă rog să mă ascultaţi doar, şopti Sabrina. Charlie ţinea foarte mult la o biografie a lui Newton. O veţi găsi în apartamentul lui. Chepstow Street, nr. 2, în New Cross. Trebuie să vă duceţi acolo chiar astăzi. Fratele lui o să-i facă ordine printre lucruri şi o să-i anuleze contractul de închiriere mîine-dimineaţă. Cheia are un număr pe ea. Acum, *trebuie* să *plec*. *Succes*! *Şi*, *spunînd acestea*, se *răsuci pe călcîie şi* se *îndepărtă în* grabă.

Împietriţi de uimire, Laura şi Philip o lăsară pur şi simplu să plece. Apoi, smulgîndu-se din nemişcarea ei, Laura vru să plece după fată, însă Philip o opri.

– Cred c-ar trebui s-o lăsăm în pace.

Charlie locuise într-un apartament micuţ de două camere de pe o străduţă îngustă, dînd în principala arteră de circulaţie a aglomeratului New Cross, din South London. Era unul dintre cele şase apartamente care alcătuiau ceea ce probabil că fusese odată o casă destul de impozantă. Laura şi Philip se duseseră acolo direct de la înmormîntare şi parcaseră pe Cheepstow Street, la cîteva uşi depărtare de casa lui Charlie. Ajunseră la apartamentul de la etajul doi urcînd o scară şerpuitoare şi slab luminată.

Apartamentul nu arăta chiar atît de rău cît se aşteptase Laura. Charlie îşi dăduse toată silinţa să ascundă tencuiala cojită şi degradarea locului cu un strat de vopsea şi cîteva imagini înrămate, cu gust. Mobila era ieftină şi veche. Probabil că se găsea în apartament dinainte ca el să se mute, dar chiriaşul investise în cîteva mochete şi perne, ceea ce fusese de folos într-o oarecare măsură. În timp ce se plimba prin sufragerie, Laura se gîndi că era evidentă influenţa unei mîini de femeie: Sabrina pusese lucrurile la punct. Într-un capăt se afla o bucătărie rudimentară, iar în celălalt erau un televizor şi cîteva rafturi cu cărţi. Laura

aruncă o privire printr-un mic dormitor care ducea spre o baie minusculă. În întregul apartament plutea un miros puternic de ţigări şi alcool.

– Doamne, mă simt de parcă am încălca o proprietate, spuse Laura încet.

– Păi, cred că asta şi facem, zîmbi Philip.

– Îmi dă fiori.

– Ei, haide. Sabrina a fost foarte clară: Charlie voia ca noi să venim aici. Nu te simţi vinovată. Avea încredere în tine.

– Mda, şi uite ce s-a întîmplat după ce m-am întîlnit cu el.

Laura se aşeză cu greutate pe un balansoar aflat în faţa micului birou. Pe birou se afla un calculator, iar lîngă el, un teanc dezordonat de hîrtii şi o scrumieră plină cu mucuri de ţigară.

– Biografia lui Newton. Laura făcu semn cu capul spre biblioteca de lîngă televizor. Vrei să încerci tu acolo? Mai este una în dormitor.

Philip o găsi aproape imediat. Se aşezară la o masă micuţă din lemn aflată în capătul dinspre sufragerie al bucătăriei, cu cartea deschisă între ei. Purta titlul *Isaac Newton*: *Biografia unui mag*, de Liam Ethwiche.

– Charlie ţinea în mod special la cartea asta, spuse Laura, amintindu-şi cuvintele pe care le folosise Sabrina. Apoi adăugă: Cheia are un număr pe ea: 112.

– Presupun că e un număr de pagină, adăugă Philip, răsfoind cartea pînă cînd ajunse la pagina 112.

În timp ce căutau prin primele două paragrafe, observară amîndoi ciudăţenia aproape în acelaşi timp. În mijlocul unui rînd, se pierdea brusc şirul. Ultima parte a propoziţiei spunea: „Gara Paddington, căsuţa paisprezece, petrecerea lui Geoff, sweet pea”.

Philip se ridică şi se duse la fereastră. Afară, clădirile cenuşii şi cerul cenuşiu păreau să se contopească. Era ora de vîrf şi traficul începea să se aglomereze pe New Cross

Road. În capătul străzii, patru rînduri de autovehicule stăteau pe loc, iar ţevile lor de eşapament umpleau cu fum aerul sfîrşitului de după-amiază. Nu observă Toyota neagră, strălucind de curăţenie, parcată de partea cealaltă a străzii.

– Tu înţelegi ceva? întrebă el.

– Mda, cam înţeleg, răspunse Laura. Hai să mergem. Luă cartea sub braţ. Vrei să conduci tu sau eu?

Gara Paddington se afla la doar zece kilometri depărtare de New Cross, în linie dreaptă, însă lor le luă aproape nouăzeci de minute să răzbată prin aglomeraţie, incluzînd aici şi o perioadă de douăzeci de minute în care, din cauza lucrărilor rutiere de lîngă Picadilly Circus, rămăseseră imobilizaţi pe Pall Mall. Soarele apusese deja de vreo patruzeci de minute în clipa în care se apropiară de Tamisa dinspre sud, iar cînd cotiră pe Praed Street, luminile slabe de neon, roşii şi galbene, accentuau şi mai mult impresia de tern oferită de clădirile dărăpănate, mînjite de poluare, de pe fiecare parte a străzii, clădiri care adăposteau magazine de jeans ieftini şi vitrine cu reclame pentru show-uri erotice.

Înăuntru, un val de oameni se agita prin holul principal al gării. Dulapurile personale şi căsuţele poştale erau poziţionate între un ghişeu de bilete şi un local numit Cafeneaua Navetiştilor. În faţa fiecărei căsuţe se afla cîte un panou mic cu o tastatură numerică.

– Şi ai de gînd să-mi spui în sfîrşit care e combinaţia şi ce înseamnă *sweet pea*, Laura? întrebă Philip.

Ea oftă.

– Am de ales?

– Nu prea.

Ea se aplecă spre căsuţe, trăgînd cu ochiul spre şuvoiul de navetişti care se scurgea pe lîngă ei. Întorcîndu-se iar spre căsuţa 14, murmură:

– E porecla mea. Mă rog, porecla pe care mi-o dăduse Charlie.

Philip pufni.

– Prima dată, ne-am întîlnit la o petrecere în Oxford, în 1982. Se ţinea într-o casă mare, în care locuiau mai mulţi colegi, pe Banbury Road, proprietatea părinţilor unui tip din anul nostru, Geoff... Geoff Townsend cred că-l chema. Mă rog, după noaptea aia, Charlie mi-a spus mereu *sweet pea*.

– *Sweet pea*?

– La petrecere am purtat o jachetă făcută din pene de păun[31].

Philip o privi neîncrezător pentru o clipă, apoi izbucni în rîs.

– Asta se întîmpla cu mult timp în urmă.

Expresia ei sinceră îl făcu să rîdă şi mai tare.

– Scuză-mă, reuşi Philip să spună, recăpătîndu-şi seriozitatea. Doar că imaginea ta într-o jachetă din pene de păun e.

– Dulce?

– Păi, da.

– Noii romantici erau în culmea gloriei. Îţi mai aduci aminte? Probabil că tu purtai cămăşi din mătase şi cizme de Motanul încălţat, nu?

– Niciodată n-am avut cizme de Motanul încălţat, se împotrivi Philip, indignat.

Acum era rîndul Laurei să rîdă.

– Şi prima dată cînd ne-am întîlnit aveai o codiţă oribilă.

– Ba era o coadă foarte frumoasă, de fapt, se strîmbă el. OK, care-i combinaţia?

Ea privi lung panoul şi începu să tasteze cîteva cifre. Philip o privi. 1…9…8…2. apoi apăsă butonul „enter”, apucă mînerul şi trase de el.

---

[31] Pea este folosit ca o prescurtare de la peacock, care înseamnă „păun, păunită”. în traducere, sweet pea - „dulce, iubită păuniţă”.(n.tr.)

În interiorul cutiei se afla o foaie de hîrtie făcută sul şi legată cu o panglică neagră din mătase. Lîngă ea se afla un CD, într-o carcasă din plastic transparentă.

Philip întinse mîna şi scoase cele două obiecte.

– E un DVD, presupun, spuse el. Desfăcu panglica de pe sulul de hîrtie. Şi ceea ce pare să fie. Făcu o pauză. Ei, asta-i interesant. Pînă şi eu ştiu destulă latină cît să traduc asta.

În partea de sus a primei pagini era scris: *Principia Chemicum* de *Isaacus Neuutonus*.

De-abia dacă schimbară două cuvinte în timp ce parcurgeau drumul spre ieşirea din Londra, îndreptîndu-se către vest, înapoi la Oxford. Traficul se mai liniştise puţin şi în douăzeci de minute ajunseseră deja pe Şoseaua 40, care urma să-i ducă spre autostradă şi, după 80 de kilometri, acasă. Fiecare era adîncit în propriile gînduri, fiecare încerca să se strecoare printre iţele a ceea ce descoperiseră, dar nici unul din ei nu era încă pregătit să vorbească despre asta. Philip conducea şi Laura studia documentul lui Newton. Acesta era acoperit cu o caligrafie măruntă, bine definită, cea mai mare parte a lui fiind scrisă într-o limbă ciudată, sau într-un cod complicat care nu părea să aibă vreo semnificaţie. Totul era amestecat cu rînduri scrise în latină, alături de desene, simboluri cu un aspect ciudat, tabele şi diagrame care păreau să fi fost împrăştiate la nimereală în cadrul paginii. Apoi, după ce lăsară în urma lor luminile oraşului şi pătrunseră în monotonia întunecată a autostrăzii şi în întinderea pustie a cîmpurilor aflate de ambele părţi ale drumului, se făcu prea întuneric şi Laura nu mai putu să citească.

– În mod evident, este o fotocopie, constată Laura. Dar despre ce naiba o fi vorba?

– Îmi pare rău că n-am fost mai atent la lecţiile de latină, în vremea cînd aveam treisprezece ani, spuse Philip.

– De fapt, eu ştiu latină destul de bine, dar asta e o amestecătură de limbi. Şi ce e cu simbolurile şi cu secţiunile astea codificate? Mie mi se par doar nişte cuvinte fără sens.

– Şi ce naiba făcea Charlie Tucker cu o copie a unui document scris de Isaac Newton? Nu e o lucrare de care să mai fi auzit pînă acum.

– Nici eu. Bineînţeles, a scris *Principia Mathematica*, dar. Întinzîndu-se spre bancheta din spate, Laura ridică biografia lui Newton pe care o luaseră din apartamentul lui Charlie. Aprinzînd becul din maşină, începu să răsfoiască paginile. *Biografia unui mag*, citi ea, încet. Îmi amintesc cînd a apărut cartea asta. A făcut ceva valuri în vremea aia, nu-i aşa?

Philip părea nedumerit.

– E o lucrare revizionistă, îl prezintă pe Newton ca pe un fel de vrăjitor nebun sau cam aşa ceva. Acum îmi aduc aminte, adăugă ea, ciocănind cu degetele pe cartea deschisă. Se baza pe ideea că Newton era un alchimist pasionat.

– Mda, replică Philip. Şi eu mi-aduc aminte. Cartea a apărut acum cîţiva ani. Am citit o recenzie în *The Times*.

– Newton nu era numai un alchimist, continuă Laura, ridicîndu-şi privirea din carte. Se pare că se ocupa în mod serios şi de magia neagră. Aici spune aşa: „Newton era un adept al artelor întunecate. Dovezi ale acestui fapt uimitor pot fi găsite în scrierile pe care le-a ţinut ascunse pînă la moartea sa. Acestea au fost păstrate în secret de discipolii săi, de teamă să nu-i întineze marelui om imensa reputaţie ştiinţifică. Abia în 1936, sub conducerea lui Maynard Keynes, economistul şi expertul în lucrările lui Newton, aceste documente au fost redescoperite: mai mult de un

milion de cuvinte despre subiecte oculte, mergînd de la divinaţie pînă la alchimie”.

– Prin urmare, şi-a publicat lucrările ştiinţifice, legale, dar şi-a ţinut materialele periculoase la adăpost de priviri indiscrete?

– Se pare că da. Nu putea permite ca interesul său faţă de ocultism să fie făcut public. Asta i-ar fi distrus cariera.

– Şi crezi că *Principia Chemicum* ar putea să fie una dintre operele alea secrete?

– Încă nu sînt sigură. Laura căută cuprinsul biografiei pe care-o avea în poală. Şi-a scris toate operele în latină, aşa era obiceiul în vremea aia. Dar e ciudat că şi-a folosit versiunea latinizată a numelui. Dar. aha! exclamă ea, după cîteva clipe. Ascultă: „Din păcate, faimoasa lucrare a lui Newton, *Principia Mathematica*, nu este completată de o *Principia Chemicum*, care ar fi fost o operă definitivă menită să descrie descoperirile sale în domeniul alchimiei. Newton ne lasă indicii şi sugestii, dar nu şi un manuscris care să ofere o relatare despre reuşita de a produce legendara Piatră Filosofală. Acest lucru se întîmplă deoarece, la fel ca multe sute de cercetători dinaintea sa, Newton, în ciuda talentelor sale extraordinare, nu şi-a atins niciodată scopul suprem. N-a făurit Piatra cu care să găsească metoda de a produce aur din metalele inferioare; nu i s-a oferit viaţa fără sfîrşit şi n-a putut niciodată să intre în comuniune cu Atotputernicul, cel puţin nu cît timp a fost în viaţă”.

Cîteva minute mai tîrziu, intrară pe scurtătura spre Chilterns şi începură coborîrea lungă şi abruptă peste graniţa dintre comitatele Buckingham şi Oxford. Prin întuneric, puteau zări prea puţin din panorama magnifică pe care o oferea lumina zilei, o cuvertură peticită de cîmpuri cultivate care se întindeau spre orizont.

Laura închise cartea, stinse lumina din maşină şi porni radioul.

– Ai chef de nişte muzică?

Apăsînd pe butonul programat cu numărul 1, nu recepţionară nimic. La fel se întîmplă şi la 2 şi la 3. La 4, maşina fu inundată de acorduri violente, o piesă Van Halen de la mijlocul anilor optzeci. Philip începu să scuture din cap.

– *Yeah, baby*...

Laura apăsă butonul 5 şi dădu sonorul mai încet. O cacofonie de sunete atonale se revărsă din difuzoare.

– Asta sigur e Radio 3, constată Philip. Vrea cineva să asculte „Concertul pentru trei chiuvete de bucătărie şi un vibrator”? glumi el. Pentru numele lui Dumnezeu, dă înapoi la Van Halen.

– Nu prea cred, rîse Laura.

Mai trecu de cîteva posturi franceze emise pe unde lungi, dădu de o melodie rap emisă de un post local independent şi apoi găsi Radio Oxford şi ceea ce părea să fie sfîrşitul ediţiei de ştiri.

„... Conducătorul delegaţiei estoniene, Dr. Vambola Kuusk, a declarat că întîlnirea a fost un mare succes şi că speră că autorităţile de la Comisia Europeană vor respecta recomandările făcute anterior.”

Urmă o pauză.

„Şi acum, cîteva ştiri locale. Poliţia devine din ce în ce mai preocupată de locul în care s-ar putea afla profesorul James Lightman, bibliotecar-şef la Biblioteca Bodleian. Maşina sa a fost găsită astăzi, în jurul orei zece dimineaţa, abandonată în Norham Gardens din North Oxford. Poliţia susţine că nu exista nici un semn de luptă şi că profesorul şi-a lăsat servieta pe scaunul din dreapta, iar cheile erau încă în contact. La sfîrşitul emisiunii, vom anunţa un număr de telefon la care poate suna oricine are informaţii folositoare pentru poliţia din Thames Valley.”

Capitolul 31

Oxford, 12 august 1690, aproape de miezul nopţii

Timp de cîteva secunde, John Wickins crezu că va leşina din cauza căldurii şi a durerii. În ciuda balsamului calmant al lui Robert Boyle şi a îngrijirilor atente, arsura de pe braţ era aproape la fel de dureroasă ca în dimineaţa aceea, iar durerea de cap pe care o avusese toată ziua era aproape la fel de supărătoare.

El, Boyle şi Hooke străbătuseră labirintul şi acum stăteau pe loc, respirînd greu, pe coridorul care dădea spre camera de dincolo. Îi zăriseră în treacăt pe cei trei bărbaţi din faţa lor doar o dată, atunci cînd intraseră în crama Colegiului Hertford: Newton, du Duillier şi încă o siluetă cu pelerină cu glugă, despre a cărei identitate nu erau siguri, pătrunseseră în tuneluri înaintea lor şi dispăruseră în labirint.

Acum, membrii cabalei care se formase în jurul lui Newton, împărtăşindu-i secretele întunecate, intraseră în cameră. O rază palidă de lumină ieşea prin deschizătura uşii.

Afară, cei trei Gardieni stăteau lipiţi de peretele murdar şi umed al coridorului, fiecare dintre ei încercînd să-şi ţină răsuflarea. Îşi stinseseră unica torţă şi se pregăteau să acţioneze. Din cameră, se auzea vocea unui bărbat, psalmodiind cuvinte abia inteligibile, monologuri lungi punctate periodic de fraze nedesluşite intonate pe trei voci. Un pîrîiaş de transpiraţie şerpui pe spatele lui Wickins, care-şi încordă palmele umede pe mînerul spadei. În dreapta lui se afla Hooke, înjurînd în barbă, cu faţa şi tunica îmbibate de transpiraţie. În stînga sa, Boyle îşi scosese spada din teacă. Aceasta reflectă raza subţire de lumină care venea din cameră şi Wickins zări profilul şters al

bătrînului. Privea în continuare fix spre uşă, cu toţi muşchii încordaţi. În vreme ce Wickins îl examina, Boyle se îndepărtă de zid şi făcu în linişte trei paşi mari şi iuţi spre cameră. Ajungînd în dreptul ei, le făcu un semn celorlalţi doi. Aceştia traversară repede spaţiul dintre ei; Boyle zvîrli uşa de perete, iar cei trei bărbaţi intrară în fugă în cameră, cu spadele pregătite pentru atac.

Mirosul de terebentină, de transpiraţie şi de carne de om, atmosfera umedă şi lipsită de oxigen şi murmurul incantaţiilor păgîne le asaltară simţurile. Cei trei membri ai cabalei, cu capetele acoperite de glugi şi îmbrăcaţi în mantii grele, din satin negru şi gri, stăteau în faţa pentagramei, în capătul îndepărtat al camerei. Silueta din mijloc ţinea ridicată o sferă mică, roşie.

Gardienii aveau de partea lor avantajul surprizei, şi Boyle era hotărît să nu-l lase să-i scape. Se avîntă spre bărbatul cu sfera, îl prinse de gît şi-l tîrî departe de pentagramă. Sfera din rubin căzu şi se rostogoli pe podeaua din piatră, pînă cînd se opri sub pentagramă. Ridicîndu-l pe Newton în picioare, Boyle îi apăsă spada de beregată. Celelalte două siluete îmbrăcate în mantii, luate prin surprindere, rămaseră nemişcate în timp ce Hooke şi Wickins fugiră spre ele şi se opriră cu vîrfurile spadelor la numai cîţiva centimetri distanţă de feţele lor acoperite.

Boyle slăbi strînsoarea asupra prizonierului şi-l făcu pe acesta să se învîrtă. Îl auzeau cu toţii cum mîrîie de sub glugă. Dar nu putea face nimic, Boyle stătea cu spada lipită de mărul lui Adam din gîtul lui.

– Lăsaţi-vă jos glugile, toţi trei, porunci Boyle.

Nu se mişcă nici unul dintre ei.

– Lăsaţi-vă jos glugile, repetă Boyle.

Nu ridicase vocea, dar acum avea o duritate veninoasă în glas.

Încet, Newton se supuse. Pletele sale lungi, cenuşii, îi erau lipite de faţa umedă. Sub vălurile de păr, ochii săi negri ardeau de furie şi de ură.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine credeţi că sînteţi? şuieră el. Ce autoritate aveţi aici?

Boyle nu se clinti, ci îi susţinu privirea lui Newton.

– Spre deosebire de dumneavoastră, domnule profesor Newton, replică el, noi avem toate drepturile să ne aflăm aici.

Newton îi aruncă un zîmbet superior, pielea feţei încreţindu-i-se în riduri umede. Semăna cu o caricatură a lui Mefisto.

– Nesăbuit băgăreţ ce eşti! şuieră el, cu vocea lui subţire tremurînd de ură ascunsă. Eu sînt Maestrul aici. Numai eu înţeleg cuvintele înţelepţilor. Eu sînt adevăratul moştenitor al Luminii, al Căii, al Drumului.

Cu un zîmbet vag, lipsit de orice urmă de umor, care arăta cît de puţin îi păsa de opiniile lui Newton, Boyle spuse:

– John, Robert, hai să vedem pe cine avem aici.

Fără să-şi îndepărteze vîrfurile spadelor de la gîturile celor două siluete în mantii, Hooke şi Wickins le înlăturară glugile şi se traseră în spate.

– James? James... fratele meu? Boyle se clătină pe picioare, făcînd un pas înapoi. Ce.?

Şocul îi transformase chipul bătrînului într-o mască rigidă. Părea pierdut, paralizat.

Aceasta era şansa de care avea nevoie Newton. Cu un răcnet, sări înainte, îl prinse pe Boyle de încheietură şi-l forţă să dea drumul spadei, care căzu zăngănind pe podea.

Newton era singurul care acţiona cu repeziciune; ceilalţi cinci bărbaţi păreau cufundaţi în gelatină; dar, după cîteva clipe, începură să-şi revină şi, deodată, camera se umplu de trupuri pregătite de luptă, de clinchetul oţelului şi de strigăte aspre.

Înşfăcîndu-i spada lui Boyle, Newton se întoarse şi se avîntă spre sfera din rubin. În timp ce făcea acest lucru, Wickins îl prinse de glezne şi cei doi bărbaţi se prăbuşiră pe podea. Într-o furie oarbă, Wickins îl apucă de păr pe Newton, făcîndu-l să ţipe.

– Mi-ai trădat prietenia, îi urlă el în ureche. Ajunsesem să am încredere în tine.

Însă, în ciuda mîniei sale, Wickins nu ştia sigur ce trebuie să facă mai departe. Isaac Newton se afla la mila lui. O singură mişcare a spadei sale, se gîndi Wickins, şi viaţa acestuia ar fi luat sfîrşit, sîngele lui ar fi acoperit podeaua. Dar nu pentru asta veniseră ei aici. În ciuda urii pe care o simţea Wickins faţă de profesorul lucasian, nu era un ucigaş. Exact în acea clipă observă sfera. O ridică de jos cu mîna stîngă şi şi-o îndesă în tunică. Apoi, îl ridică pe Newton în picioare, încă ţinîndu-i lama spadei în dreptul beregatei, apoi începu să păşească înapoi, spre ceilalţi. Însă, cum nu vedea pe unde merge, se împiedică de unul dintre sfeşnicele înalte şi masive, prăbuşindu-se.

Newton se aruncă după spada lui Wickins. Într-o clipă, o avea în mînă, răsucindu-se astfel încît să poată supraveghea întreaga încăpere. Ochii îi aruncau flăcări, toate simţurile-i erau ascuţite la maximum, instinctul de autoapărare îi dădea putere.

La cîţiva paşi mai încolo, Boyle îl prinsese pe fratele său de gît, împingîndu-l în zid. Cu vîrful spadei lui Hooke îndreptat spre el, Nicolas Fatio du Duillier stătea alături, răsuflînd greu de furie.

– James, James... cum ai putut? rostea Boyle, cu vocea tremurîndă.

– Robert, fratele meu mai mare, răspunse rînjind Boyle. Robert, care s-a considerat întotdeauna tatăl meu. scuteşte-mă de făţărnicia ta, aşa ceva nu-mi trebuie.

Boyle păru derutat şi-şi înclină uşor capul într-o parte.

– Dar de ce? şopti el. De ce?
– Nu ştii, Robert? Chiar aşa? Nu ştii?
Boyle scutură scurt din cap.
– Unde altundeva m-aş fi putut duce, dragul meu frate? Cum m-aş fi putut măsura cu tine? Cum aş fi putut ieşi din umbra ta?
Boyle tresări, simţind vîrful unei spade la gîtul său.
– Aruncă-ţi spada, şuieră Newton. Acum!
Boyle se supuse şi se întoarse. Du Duillier şi James Boyle se aflau în continuare în faţa spadei neclintite a lui Hooke, şi Wickins se ridica, greoi, în picioare. Acesta din urmă ţîşni în faţă şi smulse spada lui Boyle de pe podeaua din piatră.
– Încă un pas şi-l spintec, ţipă Newton.
Wickins se apropia în continuare.
– Vorbesc serios. Şi-şi înfipse spada în gîtul lui Boyle, făcîndu-l să sîngereze.
Wickins se opri.
– O să suferi chinurile iadului pentru asta.
– Nu, greşeşti, prietene, îi răspunse Newton, nepăsător. Pentru că Domnul ştie că motivele mele sînt sincere. Trase aer adînc în piept. Acum, dă-mi sfera.
Wickins rămase pe loc, ca şi cum ar fi prins rădăcini.
– Dă-mi sfera!
– Nu, John, nu face asta, icni Boyle.
– Nu-l băga în seamă pe bătrînul ăsta netrebnic. Dă-mi sfera! Acum! Fă-o, sau jur c-o să-l omor, strigă Newton.
Încetişor, Wickins îşi vîrî mîna în tunică şi palma sa cuprinse sfera din rubin.
– Nu! N-o face! îl imploră Boyle. Mai bine mor decît... Wickins scoase sfera din rubin. În timp ce făcea acest lucru,
Hooke, care-i păzise pe du Duillier şi pe James Boyle, îşi repezi brusc spada spre Newton. Acesta văzu mişcarea cu coada ochiului şi se feri. Era de-ajuns. Robert Boyle îşi

înfipse dinţii în mîna adversarului său. Newton urlă, dar reuşi să-şi păstreze spada în mînă.

Blestemînd, Newton se răsuci şi-i şfichiui umărul lui Hooke. Apoi dispăru, topindu-se în întunecimea coridorului. Wickins porni după el, însă Boyle îl reţinu.

– John, John, lasă-l să plece. N-o să-l găseşti niciodată în labirint. Trebuie să ducem într-un loc sigur ceea ce a rămas, sfera şi documentele.

Vocea îi suna obosită şi îngrozitor de tristă.

– Trebuie să descîlcesc urzeala asta oribilă, şi tu trebuie să te asiguri că toate vor fi în siguranţă pe viitor. Imediat cum ajungem la suprafaţă, porneşti călare cu toată viteza spre Cambridge. Să ajungi acolo înaintea lui Newton. şi să arzi totul.

Capitolul 32

Oxford, 29 martie, 9.05 p.m.

Întorşi acasă, Philip aprinse aragazul şi puse ceainicul pe foc, în timp ce Laura se dusese la etaj să-şi caute un pulover din lînă. Cîteva minute mai tîrziu, stăteau amîndoi în sufragerie, cu focul proaspăt aprins prinzînd viaţă în şemineu.

– Chestia e, spuse Philip sorbind din cana cu ceai fierbinte, că dispariţia lui Lightman mai mult ca sigur n-are nici o legătură cu crimele. E doar o coincidenţă.

Laura întoarse spre el o privire fără expresie.

– Nu prea văd cum ar putea fi legate una de alta, dar totul este atît de. de ciudat.

Philip ridică din umeri.

– Ţi s-a părut cumva că Lightman ar fi bolnav sau tulburat? Ar fi putut s-o ia razna?

Laura scutură din cap.

– Suferea de depresie?

– Nu ştiu. În ultimii ani l-am văzut doar de cîteva ori. Mie mi se părea perfect normal. De ce? Crezi că pur şi simplu şi-a lăsat maşina în drum şi a plecat?

– Se mai întîmplă.

– Sigur, dar lui Lightman?

– Ceea ce înseamnă că a fost răpit?

Laura îşi ridică privirea dinspre cana cu ceai.

– Dumnezeu ştie, Philip. Dar cine.?

– Presupun că vom afla asta destul de curînd. Poliţia nu va lăsa cazul ăsta să treacă atît de uşor. Lightman e foarte cunoscut în Oxford şi mai e şi unul dintre cei mai bogaţi

oameni din Anglia. Ridică DVD-ul pe care-l luase din căsuţa poştală nr. 14. Ne uităm?

Timp de cîteva secunde nu se văzu nimic, pînă cînd pe ecran apăru imaginea lui Charlie Tucker stînd pe un scaun, cu privirea aţintită direct spre camera de filmat. În spatele lui se vedeau rafturi cu cărţi, pe podea, lîngă scaunul lui, era o scrumieră, iar Charlie trăgea dintr-o ţigară. Părea că se filmează singur: unghiul nu era chiar cel mai potrivit şi lumina era slabă.

– Bună, Laura, dragă. Mă rog, măcar sper că tu eşti cea care priveşte asta. Zîmbi scurt şi forţat spre cameră. Atunci cînd vei primi asta, continuă el, eu voi fi ori mort, ori plecat pe undeva, prin străinătate.

Laura simţi un nod în stomac.

– Chestia e că viaţa mea e în pericol, continuă Charlie. Nu prea am mult timp pentru explicaţii şi sînt atîtea lucruri pe care-aş vrea să ţi le spun. Nu-mi place că te pun în pericol, dar alaltăieri, cînd ai venit să mă vezi... ei bine, am avut impresia că deja eşti implicată pînă peste cap, aşa că...

OK, de unde să încep? Bun, păi. evident că ai fost la căsuţa poştală 14 din Paddington şi ai textul lui Newton. Cred că te-ai întrebat cum naiba am reuşit eu să pun mîna pe aşa ceva. Adevărul este că o perioadă am făcut parte din grupul despre care ţi-am vorbit... ştii tu, ocultiştii.

Vorbesc la timpul trecut, pentru că sper să fi scăpat. Vezi tu, am fost atras spre el în mod implicit. Aveau anumite dovezi incriminatorii cu privire la activităţile mele politice din anii 1980 şi. mă rog, guvernul are memorie lungă, mai ales atunci cînd vine vorba despre genul de lucruri cu care mă ocupam eu. Zîmbi conspirativ.

Oricum, m-am cărat atunci cînd mi-am dat seama ce urmărea de fapt grupul. N-am vrut să iau parte la aşa ceva.

Ţigara arsese pînă la filtru şi Charlie făcu o pauză, ca să ia alta din pachetul pe care-l avea în buzunar. Aprinzînd-o de

la mucul celeilalte, trase adînc în piept şi apoi suflă un nor de fum.

– Uite, spuse el, schimbîndu-şi poziţia pe scaun. Probabil că nu înţelegi nimic. Hai s-o iau de la început.

A, îşi drese vocea.

– Hai să ne întoarcem cu o mie şase sute de ani în urmă, în Biblioteca din Alexandria. Un mare învăţat, care era în acelaşi timp şi bibliotecarul-şef, era o femeie pe nume Hypatia. Ei, Hypattia era o gagică pe cinste; nu numai că era una dintre cele mai educate persoane din acele timpuri, dar a şi provocat o mare controversă respingînd o mare parte a creştinismului incipient care începuse să se întindă în toată lumea. A fost considerată eretică şi, în cele din urmă, a fost jupuită de vie de un grup de creştini - vai! - atît de pioşi. Charlie făcu o grimasă.

Hypatia era adepta ocultismului. La un mileniu după vremea ei, ar fi fost considerată o vrăjitoare care lucrează cu magia albă. Căci ţinea spre păstrare unele dintre cele mai importante artefacte cunoscute de civilizaţie. În biblioteca ei, existau manuscrise rare care tratau aspecte ale ocultismului, atît în ceea ce priveşte magia albă, cît şi pe cea neagră, şi în posesia ei se aflau cele două mari comori ale alchimiei cunoscute de omenire: *Tăbliţa de smarald* şi sfera din rubin.

Bineînţeles, *Tăbliţa de smarald* e celebră. De-a lungul secolelor, a ajuns să fie recunoscută ca fiind pilonul central al legilor alchimiei. Ea le oferă alchimiştilor un fel de „manual de instrucţiuni” pentru munca lor. Mai puţin cunoscută este sfera din rubin. Zvonuri despre ea au circulat în lumea ezoterică încă din vremea în care trăia Hypatia, însă puţini au văzut-o şi încă şi mai puţini mai au habar despre ce puteri are.

În noaptea în care a fost distrusă Biblioteca din Alexandria, pe data de 13 martie 415 AD, Hypattia a aranjat astfel încît

Tăbliţa de smarald să fie luată din oraş şi transportată în Europa, unde a fost protejată de un şir de alchimişti care s-a întins de-a lungul secolelor. Între timp, a ascuns sfera din rubin într-un loc sigur, în temeliile bibliotecii. Un an mai tîrziu, tatăl ei, Theon, a recuperat preţiosul obiect şi l-a adus în Anglia. Acolo a fost întîmpinat de reprezentanţii unui mic grup de adepţi care-şi spuneau Gardienii, un grup ale cărui secrete veneau din Egiptul antic şi de la primii alchimişti, şi a cărui artă o învăţaseră şi Hypatia şi Theon.

Gardienii au ascuns sfera din rubin într-o criptă secretă, în care se putea ajunge numai printr-un labirint subteran. Au construit această criptă în apropierea locului lor de întîlnire şi s-au asigurat că singurele persoane care puteau trece prin labirint erau cele care posedau cunoştinţele secrete necesare pentru a rezolva o serie de teste. Aproape o mie de ani mai tîrziu, pe acest loc s-a dezvoltat oraşul Oxford.

Sfera din rubin a rămas în ascunzătoarea ei pînă în secolul al şaptesprezecelea, cînd Christopher Wren a fost delegat să construiască Teatrul Sheldonian. El a descoperit labirintul, dar n-a făcut nimic în privinţa lui. Totuşi, cîteva decenii mai tîrziu, Isaac Newton, poate cel mai mare alchimist al vremii sale sau chiar din toate timpurile, a dat peste indiciile vitale necesare găsirii sferei, într-un document care trecuse prin mîinile unui alt alchimist cu cîteva secole înaintea sa, un bărbat numit George Ripley.

Charlie se lăsă pe spătarul scaunului şi suflă fumul spre camera de filmat.

– Acest lucru a fost aproape un dezastru. Sfera poseda puteri într-adevăr extraordinare, iar Newton era un geniu, obsedat de elucidarea secretelor universului, indiferent cu ce preţ. Sfera îi oferea şansa de a-şi îndeplini visul.

Făcu o pauză şi-şi stinse ţigara.

– Presupun că te întrebi: de ce atîta tevatură? Ce are această sferă din rubin atît de deosebit? De ce e atît de

importantă, încît unii oameni şi-ar da viaţa ca s-o apere? De ce unii ar fi în stare să ucidă doar ca să pună mîna pe ea? Ei bine, sfera este cheia pentru descoperirea Pietrei Filosofale şi a Elixirului Vieţii, ţelul suprem al alchimiştilor. Nimeni nu ştie precis cine a făcut sfera. Este cel puţin la fel de veche ca prima civilizaţie antică egipteană şi unii au fost chiar de părere că nu provine din lumea noastră. Citind o incantaţie care este înscrisă într-o spirală continuă de-a lungul suprafeţei sferei, adeptul îl poate invoca pe diavol, cerîndu-i să transforme conţinutul lipsit de viaţă al creuzetului în acea legendară şi cea mai preţuită piatră.

Laura, nu te-aş învinovăţi dacă ai crede că toate astea înseamnă doar o adunătură de prostii. Dar, fie că tu crezi sau nu că sfera poate fi folosită pentru invocarea diavolului, există oameni care cred acest lucru, şi în prezent, în Oxford, există un grup de alchimişti foarte puternici care încearcă să dovedească treaba asta. Nu au sfera, dar cunosc unele dintre secretele de care au nevoie.

Şi-mi imaginez că încerci să-ţi dai seama care este legătura dintre Isaac Newton din secolul al XVII-lea şi acest grup din secolul al XXI-lea. Şi te întrebi de ce ţi-am dat o copie a lucrării secrete şi codificate a lui Newton. Cred că mai încerci să înţelegi şi ce legătură am cu toate astea şi de ce viaţa mea este în pericol.

Vezi tu, Newton este înaintaşul grupului din prezent. Şi-a denumit grupul cabalistic Ordinul Sfinxului Negru. Acesta a fost numele originar, folosit pentru prima oară de egiptenii care au folosit la început sfera. Newton a format ceea ce a fost numită Nesfînta Treime, alături de iubitul său, medicul Nicolas Fatio du Duillier, şi de cunoştinţa lor comună, James Boyle, fratele mai mic al marelui Robert Boyle. Legătura dintre Newton şi prietenii săi, pe de-o parte, şi actualul Ordin al Sfinxului Negru, pe de cealaltă, este conjuncţia planetelor. Newton a descoperit o cale de a obţine sfera din

rubin cu aproximativ optsprezece luni înaintea unei conjuncţii de cinci planete, în anul 1690. Atunci cînd s-a petrecut următoarea conjuncţie, profesorul Milliner dobîndise cîteva dintre cunoştinţele secrete ale ordinului şi-şi încercase norocul. În prezent, ordinul încearcă să repete experimentul lui Newton.

Şi în ce constă acest experiment? Presupun că ţi-ai dat deja seama. Sfera din rubin îi cere adeptului să adune cinci organe: fiecare trebuie să fie luat de la o tînără femeie, la un anumit moment dat. În locul fiecărui organ este lăsată o monedă metalică; un vechi Arkhanon egiptean întruchipează cinci femei: cele cinci victime. Aceste organe sînt păstrate şi folosite la o oră anume. Aşezate în vîrfurile unei pentagrame, ele sînt punctele centrale ale unei ceremonii care, dacă are succes, îl va invoca pe diavol şi-l va obliga să dezvăluie secretul obţinerii Pietrei Filosofale.

Newton şi prietenii lui au reuşit să obţină organele după ce au ucis cinci tinere din Oxford. Organele - o inimă, un creier, o pereche de rinichi, o vezică biliară şi un ficat - au fost păstrate în conformitate cu tehnicile transmise de-a lungul timpului de primii membri ai ordinului, alchimiştii egipteni instruiţi în arta mumificării. Aceasta era specialitatea lui du Duillier. El studiase în detaliu procesele şi-şi dăduse toată silinţa să repete tehnicile antice. Ritualul trebuia să aibă loc într-o cameră de sub Biblioteca Bodleian, care face parte din labirintul Gardienilor. Newton şi prietenii lui au ajuns în această cameră printr-o intrare secretă din crama Colegiului Hertford, din apropierea Bibliotecii Bodleian. Era neapărat necesar să treacă testele create de Gardienii din secolul al V-lea, însă au putut face acest lucru relativ uşor, pentru că Newton avea informaţiile pe care i le transmisese, sub forma unui manuscris, George Ripley. Newton a fost împiedicat numai graţie intervenţiei Gardienilor în momentul potrivit.

Din ceea ce am aflat eu despre ei, Gardienii constituie un ordin învăluit în mister - chiar mai mult decît Ordinul Sfinxului Negru - şi au înregistrat mai multe reuşite, cel puţin pînă acum. În vremea lui Newton, Gardienii erau conduşi de Robert Boyle. Da, e o ironie că James a fost o figură centrală în grupul lui Newton, nu crezi? Robert era ajutat de marele rival al lui Newton, Robert Hooke, precum şi de un bărbat numit John Wickins, care fusese cel mai apropiat prieten al lui Newton, colegul său de cameră, un bărbat care fusese trimis la Cambridge în studenţie, special ca să-l supravegheze pe Newton.

Charlie privi fix spre cameră.

– Ordinul Sfinxului Negru de astăzi se află în spatele uciderii tinerelor din Oxford. Grupul are ca membru un ucigaş profesionist, un bărbat cunoscut doar sub numele de Acolitul. Cei din ordin strîng şi conservă organe, dar de această dată beneficiază de tehnologia secolului al XXI-lea. Intenţiile lor sînt aceleaşi ca şi cele ale lui Newton şi Milliner: să oficieze un ritual ocult, în momentul în care Marte, Venus şi Jupiter se vor afla în conjuncţie cu Soarele şi Luna. Acest lucru se va întîmpla pe 31 martie, adică poimîine, la ora 1.34 a.m.

Şi ce legătură am avut eu cu toate astea?

Charlie se foi puţin în scaun înainte să răspundă la propria întrebare.

– Îţi mai aduci aminte de vizita mea la New York, Laura? M-am dus acolo ca reprezentant al ordinului. Vezi tu, ordinul din secolul al XXI-lea n-a avut niciodată în posesie sfera din rubin. În afară de Gardieni, de Isaac Newton şi de prietenii săi, nimeni n-a mai văzut sau atins sfera, încă din vremea în care trăia Hypatia. Iar atunci cînd grupul lor a fost dizolvat, în 1690, sfera a fost luată de Robert Boyle şi ascunsă. Mai mult decît atît, toate lucrările lui Newton despre acest subiect au fost distruse. De fapt, toate, în afară de un

document scurt, codificat, numit *Principia Chemicum*, a cărui copie o deţii tu în clipa de faţă.

Acesta este documentul pe care l-am primit de la ordinul din New York. Ei ştiau că mai mult ca sigur nu vor reuşi să pună mîna pe sfera din rubin înainte de conjuncţie şi, fără ea, eforturile lor ar fi fost în van. Totuşi, conducătorul ordinului, un bărbat pe care nu l-am întîlnit şi a cărui identitate a rămas secretă, a aflat de manuscrisul lui Newton şi de informaţiile pe care le conţinea acesta: printre altele, o copie liniară a inscripţiei de pe sferă.

Venise vremea pentru încă o ţigară.

– Dă-mi voie să-ţi explic. Am spus că pe sferă era o inscripţie. Consta într-un singur rînd de hieroglife egiptene, gravate pe rubin, un şir care înconjoară sfera de la un capăt la celălalt. Cei care au făurit sfera doreau să împiedice persoanele neiniţiate să aibă acces la cunoştinţele conţinute de inscripţie. Aşa că au folosit o formă dificilă de codificare, numită steganografie; cu alte cuvinte, un cod fizic. Ceea ce vreau să spun este că mesajul, incantaţia care trebuie rostită în ritual, trebuia citită de pe sferă privind simbolurile vertical, de sus în jos, nu de-a lungul spiralei. Este o tehnică străveche, numită scitală.

Acest lucru este uşor dacă ai sfera, dar numai Newton şi Gardienii au deţinut-o. Documentul pe care l-am găsit eu în New York, manuscrisul lui Newton, conţine o copie a inscripţiei, tradusă în latină, numai că a fost transcrisă în forma liniară, ceea ce o face mai mult sau mai puţin inutilă. Am studiat matematica, dacă-ţi mai aduci aminte. Şi m-am specializat în codificări. Conducătorul ordinului din prezent ştia asta. Mi s-a oferit un post pe care nu-l puteam refuza. Nu ştiam ce încercau ei să facă sau, cel puţin, nu pînă cînd am primit manuscrisul.

Mi-a luat cam un an să descifrez inscripţia liniară. Indiciul care lipsea era mărimea sferei. Dacă ştii asta, atunci poţi să

pui inscripţia din nou în formă de spirală şi poţi să citeşti rîndurile, unul cîte unul, pînă cînd refaci mesajul. Dar Newton n-a lăsat nici o informaţie cu privire la mărimea sferei, puteai să-ţi tot dai cu părerea întruna, fără să ajungi la nici o concluzie. Singurul mod în care se putea sparge codul era cu ajutorul celor mai avansate metode de decriptare şi al unui calculator foarte scump. Mi s-a dat echipamentul şi restul a fost aici, adăugă el, atingîndu-şi capul. Faptul că eşti un geniu poate fi folositor cîteodată.

În timpul în care încercam să sparg codul, am fost supus unor presiuni constante din partea reprezentanţilor ordinului. Dar eu îmi pusesem în gînd să aflu şi ce aveau de gînd să facă după aceea cu codul. Însă n-am reuşit niciodată să-mi dau seama cine sînt membrii sau cine-i conduce. Totul era făcut prin intermediul mesagerilor şi al e-mailurilor codificate. Cînd le-am descoperit intenţiile, am vrut să mă retrag.

Chiar acum două săptămîni am predat decodificarea. Numai că tot ceea ce a primit ordinul este aproape inutil. Ei încă n-au aflat asta şi încă mai comit omoruri. Dacă nu va fi oprit, încă două femei vor muri peste ceva mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Charlie trase un fum lung, contemplativ, din ţigară.

– Laura, acum depinde de tine. Sper că te vei putea baza şi pe ajutorul altora, în care să ai încredere. Tot ceea ce mai pot eu să fac este să-ţi spun ceea ce am aflat. Iată despre ce e vorba:

Deşi Newton nu deţinea tehnologia necesară pentru conservarea organelor necesare la ceremonie, avea cîteva avantaje în faţa membrilor de astăzi ai Ordinului Sfinxului Negru. Cel mai important dintre toate, avea sfera. De asemenea, atunci cînd ordinul a fost destrămat de Gardieni, în 1690, ei şi-au pierdut aproape toate însemnările, iar Boyle şi ceilalţi au avut grijă să zidească intrarea secretă în

labirint prin Colegiul Hertford. Gardienii au făcut un alt loc de intrare, pe care va trebui să-l găseşti cu ajutorul celorlalte indicii pe care ţi le voi da. Acesta duce, printr-un tunel lung, la labirintul iniţial de sub Biblioteca Bodleian.

Asta înseamnă că, în 1851, Milliner avea trei mari probleme. N-avea sfera, dar lucra pe o copie misterioasă a unei inscripţii liniare, probabil o copie pe care James, fratele lui Boyle, reuşise s-o salveze de Gardieni în anul 1690. De asemenea, nu ştia exact cum să conserve organele pe care începuse să şi le procure din Oxford şi nu ştia nici cum să intre în labirint, pentru că intrarea de la Hertford nu mai exista. Şi bineînţeles că nu era la curent cu secretele Gardienilor, aşa că n-ar fi avut de unde să afle de noua intrare făcută după vremea lui Newton. Ca să rezolve problema, a făcut ceva extraordinar. Ştia de ani de zile despre tunelurile care se întindeau sub Biblioteca Bodleian. Chiar şi în perioada victoriană, acestea erau foarte lungi. Datorită cunoştinţelor sale din domeniul ocultismului şi a legăturilor cu Ordinul Sfinxului Negru, ştia destul de bine unde se afla camera veche în care trebuia să se ţină ceremonia. Aşa că a finanţat o mică lucrare de construcţie - mai degrabă de dărîmare - care implica legarea celor mai apropiate tuneluri de cele care duceau la cameră. Aceste lucrări au fost realizate la sfîrşitul deceniului al patrulea al secolului al XIX-lea, iar bietul arhitect pe care-l angajase Milliner a fost găsit spînzurat la o lună după ce terminase lucrarea. Poliţia a fost de părere că s-a sinucis.

Charlie începu să tuşească şi nu se mai putea opri.

– Doamne, spuse el după o vreme, chiar trebuie să mă las de porcăriile astea. Am impresia, continuă el, că membrii de azi ai ordinului nu ştiu cum să ajungă în cameră prin labirintul Gardienilor, dar cunosc drumul pe care l-a creat Milliner, care ocoleşte în totalitate labirintul. Ar fi imposibil să ajungi în cameră de la suprafaţă sau să scapi din labirint

fără o hartă şi, din cîte ştiu eu, există o singură copie, care este păstrată cu mare grijă de ordin.

Ei bine, spuse Charlie, oftînd lung, aproape că am ajuns la sfîrşitul acestui monolog ciudat. Sper că ai înţeles mai multe decît am spus. Aş fi vrut să pot fi lîngă tine, să te ajut, dar. Oricum, îţi pot oferi nişte indicii. DVD-ul acesta conţine şi informaţii utile, care te pot ajuta. După ce se termină acest mesaj, bagă discul în calculator. Va trebui să descifrezi mesajul meu, unul scris personal pentru tine, Laura, ceea ce va împiedica pe oricine altcineva să-i spargă codul. După ce termini, vei avea informaţiile necesare pentru descifrarea manuscrisului lui Newton şi, cu ajutorul acestuia, vei găsi intrarea în labirint. Odată ajunsă acolo, eşti pe cont propriu. Nu ştiu care sînt mijloacele de protecţie ale Gardienilor sau cum poţi trece prin labirint rezolvînd cele trei teste ale înţelepţilor. Din păcate, deşi Newton însuşi a trecut fără probleme prin el, cu ajutorul manuscrisului lui Ripley, şi apoi mai tîrziu împreună cu du Duillier şi cu Boyle cel tînăr n-a lăsat nici un indiciu despre labirint în documentele sale.

La revedere, Laura. Sper că în clipa în care cînd tu vezi asta eu o să fiu încă în viaţă, stînd la soare pe o plajă exotică. Poate că, atunci cînd se vor termina toate astea, ne vom întîlni şi vom sta la taclale, ca atunci cînd am venit la New York. Cu bine, *sweet pea*.

Imaginea dispăru de pe ecran. Philip şi Laura erau amîndoi atît de cufundaţi în gînduri încît n-au auzit-o pe Jo deschizînd uşa de la intrare şi pătrunzînd în cameră.

Laura îşi ridică privirea.

– A, bună, scumpo, spuse ea, absentă.

– Vreun program interesant? întrebă ea, cu sprîncenele ridicate.

– E un mesaj de la Charlie.

Jo îşi privi mama cu o figură nelămurită.

– O înregistrare pe care a făcut-o chiar înainte să moară. Explică o mulţime de lucruri.
Laura apăsă pe telecomandă şi DVD-ul porni din nou.

– Păi, şi ce mai aşteptăm? întrebă Jo, în clipa în care se termină înregistrarea. Hai să încercăm la calculator.
Philip introduse discul şi ecranul se aprinse, afişînd un mesaj scurt:
„Apasă 1 şi răspunde”.
Philip apăsă tasta 1 şi apăru un nou rînd de text:

LAURA, ŢI-A PLĂCUT ÎN SEARA ACEEA

Philip se întoarse spre Laura, cu sprînceana ridicată.
– Ei bine?
– Ei bine, ce? Ce dracu' vrea să însemne asta?
– E indiciul personal despre care vorbea Charlie. Răspunsul ar trebui să fie ceva care să fie evident doar pentru tine. Tu şi cu Charlie aţi.? întrebă Philip.
– Ei, hai, te rog.
– Păi, eu doar.
– În mod sigur, se referea la New York, zise Laura. E singura dată cînd ne-am întîlnit seara, în decurs de douăzeci de ani. Ne-am dus la Harry's Grill, pe West 34th Street.
Se opri o clipă şi privi spre monitor fără să-l vadă de fapt, încercînd să-şi amintească seara.
– A fost ceva deosebit cu ocazia asta? întrebă Philip.
– Crema de zahăr ars a fost de-a dreptul uimitoare.
– Hai să încercăm, propuse Jo.
Philip tastă „cremă de zahăr ars” şi ecranul rămase gol pentru o clipă, apoi apăru un nou mesaj:

CĂLDUŢ, DAR ÎMI PARE RĂU,

MAI AI DOAR DOUĂ ÎNCERCĂRI

– Rahat! exclamă Philip.

– Ce e? Credeam că asta era, şuieră Laura, întorcîndu-se spre fiica ei.

Jo ridică din umeri.

– Era prea uşor, evident. Apoi, trăgîndu-şi un scaun, se aplecă spre Philip. OK, mai avem două încercări şi, cu asta, basta. Am face bine să avem mai multă grijă.

– Dar e imposibil, se împotrivi Laura. Ar putea fi orice.

– Mda, mamă, dar e un cod personal, o chestie pe care-ar trebui s-o ştii imediat.

– De-asta am sugerat crema de zahăr ars, Jo...

– OK, interveni Philip. Să ne gîndim. Indiciul lui Charlie este „ŢI-A PLĂCUT ÎN SEARA ACEEA”. La ce s-ar mai putea referi? Eşti sigură că se refera la seara aceea din New York?

– Eu de unde naiba să ştiu?

Laura simţea cum devine din ce în ce mai nervoasă.

– Cred că eşti pe drumul cel bun, interveni Jo. Şi Charlie a spus asta - „călduţ” - ceea ce înseamnă că ar trebui să fie vorba despre seara de la restaurant. Dar codul ar putea fi „cremă” sau „zahăr ars”, sau „cza”, sau. Orice.

Preţ de cîteva clipe, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Jo părea pierdută în gînduri. Laura îşi trecu degetele prin păr şi privi fix spre monitor.

– Cred că ai dreptate, spuse Philip, în cele din urmă. Ar putea fi orice, dar Charlie ţi-a dat un indiciu după prima încercare. Poate că avem nevoie de mai multe informaţii.

– Da, dar asta ne-ar mai lăsa doar o singură încercare.

– Stai puţin, spuse Laura deodată. Dacă greşim de trei ori, n-am putea să introducem discul din nou şi s-o luăm de la capăt?

– Mă îndoiesc. Sînt sigură că se va şterge de la sine, o contrazise Jo. Sau se va autodistruge, ca în *Misiune imposibilă*.

– A, grozav!

– Totuşi cred că tata are dreptate. Fără mai multe informaţii, am putea s-o ţinem numai în presupuneri toată noaptea. Hai să mai încercăm ceva şi să sperăm că iese bine.

– Asta nu sună ca o metodă prea ştiinţifică, comentă Philip.

– Ce-ar fi să scrii doar „ars”? sugeră Jo. Laura ridică din umeri.

– Hai să vedem.

Philip tastă cuvîntul. După o clipă, apăru un nou mesaj:

UIMEŞTE-MĂ, LAURA. ASTA AR FI TREBUIT SĂ FIE CEVA UŞOR PENTRU TINE! SÎNT DOAR CINCI LITERE, IUBITO.

– La naiba, exclamă Laura, expirînd printre dinţi. Apoi, deodată, pocni din palme. Nu, nu, sigur, asta e.

– Ce?

– Acum îmi amintesc. Tocmai voiam să mîncăm crema de zahăr ars, cînd a început să se audă în difuzoarele localului Rolling Stones, *Brown Sugar*. Charlie a făcut o glumă despre coincidenţă: cremă de zahăr ars - *brown sugar*[32]. Se aplecă peste umărul lui Philip şi tastă cinci litere.

– Stai puţin, Laura, exclamă Philip, întorcîndu-se s-o privească. Ce ai de gînd să scrii?

– Cinci litere, bineînţeles... aşa zice Charlie. Trebuie să fie STONE[33], nu? Şi, pînă la urmă, despre ce e vorba în toată

[32] „Zahăr brun”, în limba engleză; în argou, desemnează heroina. (n.tr.)

[33] Joc de cuvinte intraductibil, în engl. stone înseamnă „piatră", dar şi „a fi sub influenţa drogurilor". (n.tr.)

povestea asta? Ce urmăreşte Ordinul Sfinxului Negru? Ce încerca să obţină Newton? Se întoarse de la Philip spre Jo. Apoi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, arătă spre cele cinci litere şi apăsă „enter”. De data aceasta, ecranul se înnegri. Apoi, deodată, apăru cuvîntul „FELICITĂRI”.

Laura lăsă să-i scape un oftat adînc şi apăsă din nou tasta „enter”, iar ecranul se aprinse iar, afişînd un mesaj nou, mai complex, constînd dintr-un rînd de cuvinte, urmat de o serie de numere:

BLACK, WHITE, YELLOW, RED[34], NEW YORK

3,5; 12;
67498763258997
86746496688598
97684795900082
08736047437980
73849096006064
87474877345985
47932768480950

Sub aceste numere, se afla un bloc de text format din sute de litere, fără nici o pauză între ele.

– Asta e? întrebă Philip, derulînd în jos pagina, dar fără să găsească altceva.

– Ştii, spuse Jo, prietenul tău Charlie Tucker e un fel de legendă la Catedra de matematică.

Îi făcu semn lui Philip s-o lase pe scaunul lui.

Laura se întoarse spre ea.

– Păi, n-a greşit atunci cînd a zis pe DVD că e un geniu.

– Mie-mi spui? Profesorul Norrington, lectorul nostru de Teoria mulţimilor, şi-l aminteşte pe Charlie de cînd a predat

[34] Negru, alb, galben, roşu.

la Oxford pentru prima oară. Norrington a lucrat pentru CIA şi MI5[35] înainte să intre în lumea academică. A fost spărgător de coduri şi pretinde că Charlie e singurul matematician pe care l-a întîlnit care putea crea coduri pe care nici măcar el n-a fost în stare să le descifreze.

– Da, dar el vrea să obţinem informaţia asta, nu?

– Sigur, dar n-o poate da pe degeaba, chestia asta i-a intrat în sînge, răspunse Jo.

– Grozav, replică Laura, îndreptîndu-se canapea.

– Dar, din fericire, continuă Jo, voi mai cunoaşteţi un geniu. Şi materia mea preferată din anul întîi e Teoria mulţimilor... foarte importantă la spargerea codurilor. Îşi îndoi degetele şi privi ecranul. Şi, mai ales, ador în mod deosebit provocările.

[35] Serviciul de Informaţii Interne al guvernului Marii Britanii. (n.tr.)

Capitolul 33

Oxford, 30 martie, dimineaţa devreme

– Mamă... mamă, trezeşte-te.

Laura îşi deschise ochii şi văzu plutind deasupra ei chipul lui Jo. Se ridică repede, ducîndu-şi mîinile la tîmple. Oftînd, se sprijini din nou de pernele canapelei.

– Dumnezeule, cît e ceasul?

– 4.15.

– Unde e Philip?

– Aici.

Philip intră în sufragerie, aducînd o tavă.

– Cred că avem cu toţii nevoie de asta. Puse cafelele pe măsuţa joasă din faţa canapelei. Oricum, Jo are nevoie. Tu ai dormit cît a ţinut toată acţiunea.

Laura era încă pe jumătate adormită.

– Despre ce vorbeşti, Philip?

Philip zîmbi spre Jo.

– Fiica noastră a spart codul lui Charlie.

– Mă rog, am spart *o parte* din el, spuse ea.

Deodată, Laura se trezi de-a binelea. Înşfăcînd una dintre cafele, se aşeză din nou pe canapea.

– Ia-o de la început şi nu te grăbi, ceru ea.

Jo avea un teanc de hîrtii în mînă.

– La început, am încercat tot felul de lucruri, dar nu se întîmpla nimic. Trebuie să experimentezi. În orice caz, am început să mă gîndesc la ceea ce spusese Charlie despre sfera din rubin. A menţionat despre scitală şi dintr-odată mi-am dat seama că şi codul pe care-l folosise pe disc era o scitală. Alt indiciu mi-a venit de la numărul 3,5 pe care l-a scris pe listă, după înşiruirea de culori. Apoi, vine blocul de

numere, continuă ea. Şapte numere a cîte paisprezece cifre, aparent luate la întîmplare. Părea probabil să fie vorba despre o combinaţie de numere, despre o secvenţă care putea să fie relevantă. Aşa că m-am hotărît să scot numerele la imprimantă. Apoi, am făcut un tub din hîrtie, care să aibă exact 3,5 centimetri în diametru.

– Şi numerele se potriveau?

– Nu.

– Poftim?

– N-a fost chiar atît de simplu după cum îmi închipuisem. Eram uluită. Dar după aceea m-am uitat din nou la mesaj. După numărul 3,5 era scris 12, New York. Presupusesem că New York se referea în vreun fel la vizita lui Charlie şi că va fi relevant mai tîrziu.

– Şi atunci, interveni Philip, Jo a dat dovadă că e un adevărat geniu.

Jo zîmbi spre tatăl ei.

– Linguşeala te poate duce departe, tati. Dar acum, dacă stau să mă gîndesc mai bine, era evident. New York e un font. A trebuit să scot literele la imprimantă, folosind fontul New York, corpul de literă 12.

– Şi a mers?

– Ca un vis.

– Aşadar, iată încă o scitală.

– Totuşi, problema era că aveam aceleaşi 98 de cifre: cele şapte rînduri de cîte paisprezece. Am încercat să-mi dau seama dacă se evidenţiază vreun tipar anume - înţelegi tu - numere de la 1 la 7, sau ceva la fel de evident ca asta, dar n-a mers.

– Şi atunci, ce ai făcut? se interesă Laura.

– Am irosit o oră bună alergînd după cai verzi pe pereţi, analizînd relaţiile dintre numere, ca de exemplu să dublez primul număr: 3,5, 7, 14. Sînt sigură că Charlie a făcut asta intenţionat, ca să deruteze lumea. Dar, după ce mi-am dat

seama că n-ajungeam nicăieri în acest fel, am început să mă gîndesc la cealaltă parte a mesajului, cea cu culorile. Şi aici m-a ajutat tata.

– Sînt şi eu în stare să fac mai mult decît cafea, anunţă Philip.

– Mă bucur să aud asta, cafeaua are un gust oribil, replică Laura, strîmbîndu-se. Haide, glumeam, continuă.

– Tata era la calculator, încercînd să afle tot ceea ce se putea despre chestiile alea legate de alchimie pe care le-a descris Charlie, iar eu stăteam la masa de aici, folosind creionul şi hîrtia... lucrurile de bază.

– Printr-o fericită coincidenţă, chiar în clipa în care s-a blocat Jo, am găsit nişte informaţii despre *Tăbliţa de smarald* şi despre ceea ce au încercat alchimiştii să obţină folosind inscripţiile de pe ea. Pe internet nu scrie nimic despre sfera din rubin, dar cred că asta era de aşteptat.

– Ei, haideţi! Spuneţi-mi! Ce-aţi aflat? întrebă, nerăbdătoare, Laura.

– Mare parte din informaţii erau cam aiurea, răspunse Philip. Lucrările alchimiştilor nu se legau deloc între ele. Cu toţii erau obsedaţi de secretomanie. Îţi dai seama de ce era Charlie atras de chestiile de genul ăsta. Peste tot, era vorba despre coduri şi limbaje secrete, fiecare alchimist avea secrete faţă de ceilalţi. În mod clar, nu le plăcea să împartă cu alţii ceea ce ştiau şi fiecare-şi interpreta în mod diferit descoperirile. Foarte adesea, relatările pe care le-au lăsat despre descoperirile lor se contrazic între ele în totalitate. Totuşi, continuă el, respirînd adînc şi frecîndu-se la ochi, erau şi cîteva lucruri pe care le aveau în comun. În primul rînd, cu toţii îşi începeau experimentele cu un set de substanţe chimice simple, pe care le amestecau şi le încălzeau, ca să vadă ce se întîmplă. În al doilea rînd, aproape toţi alchimiştii foloseau *Tăbliţa de smarald* ca sursă de informaţii; şi, din aceasta, derivau un fel de „reţete”,

dacă vrei. În aproape toate relatările, vedeau că se întîmplă acelaşi lucru cînd îşi amestecau şi-şi încălzeau substanţele chimice. Vedeau că-şi schimbă culoarea. Tiparul era mereu acelaşi: amestecul era la început negru, apoi devenea alb, apoi galben şi după aceea roşu.

– Aha.

– Într-adevăr, aha, o îngînă Philip.

– Asta tot nu m-a dus nicăieri, continuă Jo, zîmbind larg. Doar că m-a făcut să mă concentrez asupra culorilor din mesajul lui Charlie şi să încerc să văd ce legătură ar putea avea cu numerele: era clar că Charlie le legase unele de altele; în criptanaliză, totul are un scop şi Charlie este. era un maestru în aşa ceva.

– OK, şi ce ai făcut?

– Nu prea multe, pur şi simplu m-am holbat la cilindrul cu numere, spuse Jo. Şi apoi, dintr-odată, am văzut.

– Ce-ai văzut?

– Numerele 5, 5, 6, 3, de pe una dintre coloanele scrise de-a lungul scitalei.

– Cuvîntul „black” - cinci litere, „white” - cinci litere etc.? sugeră Laura.

– Exact. Şi asta, mamă, se numeşte o cheie.

– Da, mulţumesc, Jo. Nu sînt chiar Homer Simpson.

– Blocul de text este un set de instrucţiuni, interveni Philip. Spune aşa:

ÎN PRIMUL RÎND. FOLOSEŞTE ACEEAŞI CHEIE CA SĂ DESCIFREZI DOCUMENTUL LUI NEWTON. INTERPRETEAZĂ INCANTAŢIILE: AR PUTEA SĂ TE INTERESEZE. DIAGRAMA ARATĂ LABIRINTUL DE SUB BIBLIOTECA BODLEIAN. INTRI PRIN PÎRÎUL TRILL MILL, UŞA E ÎN PERETE, LA ŞAIZECI ŞI TREI DE PAŞI ÎN INTERIOR DINSPRE INTRAREA VESTICĂ. LA FINALUL PAGINII ESTE UN CITAT ESENŢIAL: O SĂ AI NEVOIE DE EL MAI TÎRZIU. NOROC!

– Fantastic, Jo, exclamă Laura. OK, acum e rîndul meu. Sări de pe canapea. Philip, dă-mi documentul lui Newton, te rog, spuse ea. Şi cît mai *multă* din cafeaua aia a ta excelentă.

*

Laura întinse pagina deschisă pe măsuţa din sufragerie. Charlie folosise un fotocopiator cu o înaltă rezoluţie şi pe reproducere se vedea orice îndoitură şi orice cută a originalului. Avea o nuanţă închisă de ocru şi era tivită cu alb acolo unde Charlie fixase documentul pe un suport din carton. Scrisul era în diferite nuanţe de gri. Laura presupunea că Newton folosise cerneluri diferite şi făcuse adăugiri la text de-a lungul timpului. Pe marginile paginii erau schiţate diagrame şi imagini, simboluri şi formule. Laura se întrebă care putea fi semnificaţia unui cap de berbec, a unui soare şi a cîtorva litere greceşti.

În susul paginii, scria: „PRINCIPIA CHEMICUM de Isaacus Neuutonus”, iar dedesubt erau două rînduri scrise în latină.

– Subtitlul este cam singurul lucru care are cît de cît o logică evidentă, constată Laura, aşezîndu-se pe un scaun şi aplecîndu-se peste hîrtie, cu mîinile încrucişate peste masă. Atît am reuşit să citesc în maşină, în drumul dinspre Londra.

– Are? întrebară la unison Philip şi Jo.

– Doamne, dar voi unde aţi făcut şcoala? Aici scrie: „Din manuscrisul Adeptului Ripley, şi adăugit prin propriile cercetări şi explorări. Tradus din textul egiptean original”.

Restul paginii era împărţit aproape egal în două părţi. Prima secţiune era formată din rînduri cu scris, formate dintr-un grup de litere similar celor pe care le pusese Charlie pe disc. Sub acesta, era o diagramă abia schiţată: o reţea de linii care se întretăiau şi semănau cu un labirint complicat de coridoare. La baza diagramei, o serie de linii

îşi croiau drum pînă aproape de marginea de jos a foii. Lîngă aceasta, se afla un singur rînd scris în latina vulgară:

ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS (sic!)

– E din nou rîndul tău, mamă, remarcă Jo, istovită.

– Da, e o propoziţie cam ciudată. Cuvînt cu cuvînt, s-ar traduce prin: Elevule, iubeşte-ţi întotdeauna. ăăă, numai pe, am impresia... iubeşte-l... pe al tău. Dumnezeu. Ceea ce este o exprimare foarte neîndemînatică, aşa că presupun că s-ar traduce mai bine ca: „*Adeptule*...”, da, *adept* e o *traducere* mai *bună pentru* Alumnus... „*Adeptule*, *iubeşte-l întotdeauna pe Dumnezeul tău*.”

– „Adeptule, iubeşte-l întotdeauna pe Dumnezeul tău”? E ca un fel de încheiere? O semnătură la sfîrşitul documentului? se întrebă Philip.

– S-ar putea. Poate că e vreun fel de urare generală a alchimiştilor, ceva de genul „Să fii binecuvîntat” sau „Toate cele bune”. Laura ridică din umeri. Nu pare să ne ajute prea mult. Hai să ne apucăm de descifrarea primei secţiuni, folosind cheia.

– 5 5 6 3, preciză Jo. Asta înseamnă: a cincea literă, a zecea, a şaisprezecea şi a nouăsprezecea.

În vreme ce parcurgeau metodic tot textul, Philip scria fiecare literă pe o foaie goală de hîrtie. După cîteva minute, descifraseră deja nouă rînduri din el.

– E tot în latină, observă Laura. Pot să traduc primele cuvinte, dar nu există spaţii între ele.

După douăzeci de minute, reuşiseră să aranjeze şirul de litere sub forma unui paragraf scris în latină, pe care Laura îl traduse şi-l scrise pe o altă foaie.

Tu eşti Mercur, puternica floare,
Tu eşti cel mai demn de onoare;

Tu eşti al Soarelui, al Lunii şi-al lui Marte izvor,
Tu pe Saturn l-ai pus la locu-i, şi eşti al lui Venus născător,
Tu eşti împăratul, Prinţul şi cel mai regesc dintre Regi
Tu eşti Tatăl Oglinzii şi făuritor al Luminii eterne
Eşti cel mai mare, şi mai înalt, şi mai frumos la vedere.
Toţi te slăvesc
Toţi te slăvesc, Dătătorule de adevăr.
Te căutăm, te implorăm, cu drag noi te primim.

– Tîmpenii, pufni Philip.

– Poate, dar e clar că e un fel de incantaţie. Presupun că asta foloseau cei din Ordinul Sfinxului Negru, atunci cînd îl invocau pe Aghiuţă.

– Şi asta îi trebuie ordinului din prezent ca să-şi îndeplinească ritualul.

– Şi asta le-a dat Charlie, în forma modificată, completă Philip.

– De ce s-a mai chinuit să-l modifice, dacă sînt numai aberaţii? întrebă Jo.

– Pentru că el crede. N-am înţeles niciodată cum de cineva atît de inteligent poate să creadă în chestia asta, dar uite că se poate. Pentru Charlie, incantaţia asta era o modalitate validă de a-l invoca pe diavol şi la fel este şi pentru membrii ordinului. Şi Newton credea asta; totuşi, el a trăit într-o epocă total diferită, o epocă în care magia şi vrăjitoria erau acceptate aşa cum acceptăm noi astăzi principiile ştiinţifice.

– N-au decît să creadă şi în Monstrul din Loch Ness, mie nu-mi pasă, adăugă Philip. Dar trebuie să facem tot ce putem ca să-i oprim să mai comită şi alte crime. Şi mai avem doar un pic mai mult de douăsprezece ore pînă la următoarea.

Laura se concentră asupra diagramei.

– Ăsta trebuie să fie labirintul, anunţă ea.

– La care se ajunge... de unde? întrebă Jo.

– De la pîrîul Trill Mill.
– Asta ce Dumnezeu mai este?
Laura privi spre Philip şi amîndoi izbucniră în rîs.
– Stă aici doar de cîteva luni, draga de ea, spuse Philip.
Jo îşi dădu ochii peste cap.
– O, înţelepţilor, vă rog să-mi împărtăşiţi cunoştinţele voastre ancestrale.
– E destul de cunoscut, Jo. E un pîrîu care curge pe sub oraş, pornind de la Christ Church Meadow, are cam un kilometru şi jumătate lungime. Atunci cînd T.E. Lawrence era tînăr, obişnuia să vîslească de-a lungul lui; asta era înainte să devină cunoscut sub numele de Lawrence al Arabiei.
– Serios?
– Mda. Şi există o legendă, cum că prin anii 1920, cineva a găsit acolo o barcă în care se aflau două schelete îmbrăcate în haine din epoca victoriană; au fost prinşi acolo şi au murit.
– Groaznic, se cutremură Jo. Parc-ar fi un film de groază de mîna a treia.
– Dar mă tem că totul este îngrozitor de adevărat, confirmă Philip.
– Şi cred c-a venit vremea să mergem acolo şi să cercetăm, adăugă Laura.

Capitolul 34

Oxford, 30 martie, ora prînzului

În secţia de poliţie se lucra intens cînd inspectorul-şef John Monroe deschise larg uşile şi intră. În zona de la recepţie, doi poliţişti încercau să-l reţină pe un tînăr beat care purta un fular galben cu negru de microbist şi o pălărie cu pompon.

– Livrare de la Watford. Beat ca un porc, explică poliţistul Hornet, atunci cînd Monroe se apropie de birou.

Monroe nu spuse nimic, ci întinse nişte hîrtii peste tejghea spre ofiţerul de serviciu.

– Iar în camera trei este un anume domn Bridges. Stă acolo de o jumătate de oră, adăugă Hornet. De asemenea, a apărut un martor în cazul dispariţiei lui Lightman. O bătrînă crede că l-a văzut pe profesor cum era tîrît afară din maşină de doi bărbaţi, chiar în faţa casei ei de lîngă Norham Gardens. Iată raportul.

Monroe îi făcu un semn de mulţumire în tăcere şi porni pe coridorul care pornea din dreptul recepţiei. Aruncă o privire spre raport, dar se hotărî să-l lase pe mai tîrziu. Intrînd în camera de anchete numărul trei, îl văzu pe Malcolm Bridges stînd la o masă amplasată sub o fereastră, în capătul îndepărtat al camerei.

– Domnule Bridges, îmi cer scuze pentru întîrziere.

Tînărul vru să se ridice de pe scaun.

Monroe se aşeză cu greu de cealaltă parte a mesei. Se aplecă în faţă, cu coatele pe masă, şi se frecă la ochi.

– Îl cunoaşteţi bine... pe profesorul Lightman? întrebă el.

Bridges nu părea să se simtă în largul lui.

– Da, da. Eu. ăăă. Îl ajut la bibliotecă.

– Şi acasă?
– Da, plăteşte bine.
Bridges îşi permise un zîmbet scurt.
– Mda, spuse Monroe, fără ca expresia feţei să i se schimbe. Cînd l-aţi văzut ultima dată?
– Seara trecută, pe la ora şapte, la casa lui din.
– Ştiu unde locuieşte, domnule Bridges.
Bridges tuşi nervos.
– Aveţi ceva informaţii noi despre dispariţia lui?
Monroe îl studie pe tînărul care se afla de cealaltă parte a mesei. Era îmbrăcat cu grijă, într-un costum închis la culoare, însă părul său lung, dat pe spate cu gel, îi sublinia aspectul cadaveric. Era nesănătos de slab şi pielea îi era deosebit de palidă, de parc-ar fi petrecut mai mult timp decît era recomandabil în biblioteci şi în laboratoare.
– De cît timp îl cunoaşteţi pe profesorul Lightman?
– Cam de doi ani. L-am cunoscut în timp ce-mi pregăteam doctoratul în filosofie. Înainte de asta am fost la Cambridge.
– Înţeleg. Şi Russell Cunningham? Cît de bine îl cunoaşteţi?
– E în anul întîi la facultatea noastră, face parte din însărcinările mele pentru lucrările practice. Ca să fiu sincer, nu e un student deosebit de bun... îl distrag prea multe lucruri. Ce legătură are Cunningham cu toate astea?
– Cît de bine îl cunoaşteţi?
Bridges tăcu cîteva clipe.
– Nu prea bine. La fiecare două săptămîni ne întîlnim la mine în birou că să-i evaluez progresele. În afară de asta, îl mai văd cîteodată pe la catedră. N-aş putea spune că e genul meu preferat de student.
Monroe ridică o sprînceană.
– E ciudat că spuneţi asta.
– Ca să fiu sincer, cred că-şi iroseşte timpul la Oxford. Ar trebui să facă ceva în Londra. Cred că e aici graţie tăticului.

Oamenii ca Nigel Cunningham îşi trimit fiii la Oxford ca să-şi îmbunătăţească propria imagine. Russell este un fiu-trofeu.

– Prin urmare, nu prea vă place băiatul.

– N-am zis asta. Pur şi simplu, eu.

– Îi urîţi pe oamenii ca el.

– N-aş zice nici măcar că-i urăsc. Pe oamenii de genul lui Cunningham îi consider neinteresanţi.

– OK, spuse Monroe, oftînd. Puteţi să-mi spuneţi pe unde vă aflaţi în perioadele în care au fost comise crimele recente?

– Poftim?! Bridges părea extrem de şocat. Credeam că m-aţi chemat aici ca să ajut la găsirea profesorului Lightman.

– Aşa este. Dar cercetăm orice legături posibile. Russell Cunningham este suspect.

– Da?

-... Şi dumneavoastră lucraţi cu el. Lucraţi, de asemenea, cu profesorul Lightman. Puteţi să-mi spuneţi unde aţi fost pe 20/21 martie între orele 7.30 p.m. şi 3 a.m.?

Bridges începu să se joace cu lobul urechii.

– 20 a căzut într-o luni, nu? Toată ziua am fost în Londra. M-am dus la Societatea Regală a Psihologilor, la o întîlnire pe Pall Mall.

– Şi cînd v-aţi întors în Oxford?

– Cam pe la 10 sau 10.30, cred. La ora 7.30 p.m. eram într-o sală, alături de încă cel puţin alţi 50 de psihologi.

– Ce gînd înfiorător! Şi miercuri noaptea, pe 22? Atunci eraţi în Oxford?

Bridges privi în jos, spre masă.

– Miercurea supraveghez un cerc practic la ora 19.30, aşa că, mai mult ca sigur, am stat pînă tîrziu la Catedra de psihologie, probabil pînă la ora 20.45, poate chiar 21.

– Aţi avut curs miercurea, acum două săptămîni?

– Da.

– Şi cursul durează o oră?
Bridges făcu semn din cap că da.
– V-a mai văzut cineva acolo, după ora 20.30?
– Mai erau cîţiva oameni prin preajmă, după ce s-a încheiat cursul. Rankin a plecat mai devreme, cred că pe la ora opt. A trecut pe la laborator, să schimbăm cîteva cuvinte. Studenţii dispar de obicei imediat după ce se termină cursul, dar cîţiva dintre cei de la studii postdoctorale mai erau prin preajmă.
– Înţeleg. Aşadar, din punct de vedere teoretic, aţi fi putut să le omorîţi pe cea de-a doua şi pe cea de-a treia victimă.
Bridges se albi la faţă.
– De ce sugeraţi ceva atît de ridicol?
– Biroul dumneavoastră se află la cinci minute distanţă faţă de locul faptei.
– Dar e absurd! Multe locuri se află la o depărtare de cinci minute. De ce-aş fi omorît pe cineva? Ce motiv aş fi.
– Calmaţi-vă, domnule Bridges. N-am zis că aţi fi comis crimele. pur şi simplu, am remarcat că aţi fi putut să le comiteţi.
Bridges îl privea pe Monroe cu o ostilitate din ce în ce mai mare.
– Mai vreţi să mă întrebaţi ceva, domnule inspector-şef?
– Nu, vă mulţumesc, domnule Bridges. În momentul de faţă, nu. Mi-aţi fost de mare ajutor, spuse el, ridicîndu-se. Totuşi, mai este un lucru pe care l-aţi putea face pentru noi. Aţi fi atît de amabil încît să ne oferiţi o mostră de ADN?

Cînd Monroe ieşi din camera pentru anchete nr. 3, un tînăr ofiţer criminalist intră cu o trusă pentru testele de ADN şi se îndreptă spre locul în care Bridges îl aştepta, impasibil.
Acum era mai linişte pe coridor. Doi microbişti erau reţinuţi în celule, iar restul fuseseră trimişi înapoi în Watford, cu trei ore înainte să înceapă meciul în

Headington. În drum spre biroul său, Monroe se opri la recepţie.

– Hornet? îl strigă el pe tînărul poliţist care stătea în faţa unui monitor.

– Da, domnule?

– Cum merg interogatoriile cu studentele?

Hornet căută într-o agendă mare de pe tejghea.

– Greene, Matson şi Thompson le interoghează în paralel, în camerele 4, 5 şi 7. Pînă acum au venit..., spuse el, plimbîndu-şi degetul în josul paginii, staţi să văd. zece, unsprezece, paisprezece fete, incluzîndu-le pe cele trei care sînt acum înăuntru.

– În regulă, aprobă calm Monroe, ciocănind cu degetele în registru, de parcă s-ar fi gîndit la ceva.

Întors în biroul lui, Monroe se simţi fericit că poate închide uşa şi se poate separa de lumea din exterior. Nu se simţea în largul lui din cauza a ceea ce se întîmpla. Subordonaţii săi erau încîntaţi de ceea ce găsiseră în ziua precedentă în apartamentul lui Cunningham, dar parcă ceva nu era în regulă. Era clar că puştiul avea probleme, dar asta nu însemna că el era criminalul. Cel care le omorîse pe cele trei fete şi pe Simon Welding era un profesionist, nu un puştan bogat care n-avea ce face cu timpul său liber. Şi ce trebuia să creadă despre Bridges? Omul era nevricos rău, dar se pare că aşa era firea lui. Nu era deloc convins că Bridges ar ascunde ceva.

„Bridges ar fi putut comite ultimele crime, se gîndi Monroe. Dar asta n-ajută la nimic; toate crimele au fost comise de aceeaşi persoană. Dacă Bridges n-a comis-o pe prima, atunci nu e vinovat de nimic.”

Şi apoi, începu să se gîndească la ceea ce lăsaseră deoparte cei de la Criminalistică. O bucată de piele şi nişte plastic: nici una nu dusese nicăieri. Apoi, mai era urma de

sînge găsită la locul comiterii celei de-a doua crime, dar nu putea fi asociată cu nimic din baza de date a poliţiei.

Mutînd cîteva hîrtii de pe birou, încercă să găsească raportul de la laborator. Era sub un teanc de documente. Pagina a doua conţinea raportul analizei spectrale, amprenta ADN din mica picătură de sînge găsită în casa din apropierea locului în care fusese descoperit cadavrul tinerei Jessica Fullerton. Se uită la succesiunea de linii şi de pătrăţele colorate de pe pagină. Acesta era profilul cuiva, se gîndi el; semnătura unică a ADN-ului cuiva din această lume, a cuiva care probabil că nu se afla departe de locul în care stătea el; a cuiva care trăia în acest oraş. Însă, fără un dosar cu care să-l asocieze, îi era de prea puţin ajutor.

Aruncă hîrtia pe birou şi întinse mîna după telefon.

– Hornet, se răsti el. Prinde-l pe Howard Smales, de la MI5 şi fă-mi legătura la mine în birou. Urgent!

Luă analiza ADN din nou şi tocmai urmărea tiparul de linii unduitoare în clipa în care sună telefonul.

– Howard, spuse el cu căldură. Da, da, a trecut ceva timp.. Ei, ştii tu, aceleaşi lucruri. Da, am auzit. felicitări. Uite, Howard, voiam să-ţi cer o favoare. Fie vorba între noi, are legătură cu cri. Da, rîse el, forţat. Păi, da, am o mostră, dar nu se potriveşte cu nimic de la noi. Nu, ştiu. Păi, ai putea? Nu, nu, o pot trimite imediat. şi da, este destul de urgent. Ştiu, dar mă tem că aşa lucrează vechea echipă. Nici o atenţie din partea guvernului şi mă tem că nici prea mulţi bani. Nu. ar fi minunat. Mulţumesc, Howard, îţi rămîn dator.

Capitolul 35

În apropiere de Woodstock, 30 martie, 2 p.m.

Philip reuşi să doarmă doar cîteva ore înainte să fie chemat la secţia de poliţie din Oxford. Patru ore mai tîrziu, după ce luase un sendviş cu pui la pachet de la brutăria de lîngă Carfax, se întorcea spre Woodstock, cînd îi sună telefonul mobil.

– Cum merge?

Era Laura.

– O, ne-am trezit deja?

Ea oftă în receptor.

– De fapt, m-am trezit imediat după ce ai plecat tu. M-am dus acasă la James Lightman. Speram să-l prind pe Bridges, dar nu era acolo.

– Se pare că Monroe a mai găsit o legătură între victime, o informă Philip. Eu nu m-am întîlnit cu el şi toţi cei cu care am vorbit erau foarte rezervaţi; se pare că inspectorul-şef se concentrează foarte mult asupra acestui caz. Dar toate fetele omorîte luaseră parte la un fel de teste psihologice organizate de o echipă de cercetători la universitate, anul trecut.

– Serios? Laura părea foarte curioasă. Teste? Ce fel de teste?

– N-am putut obţine prea multe detalii. Se pare că a fost o acţiune pe bază de voluntariat, o zi de teste în schimbul unui cec pentru cărţi în valoare de cincizeci de lire... sau cam aşa ceva. Au participat vreo patruzeci de fete.

– Nu ştii numele?

– Doar Monroe şi cîţiva ofiţeri au lista. n-am reuşit să aflu nimic. Toţi tac mîlc. Apropo, tu unde eşti?

– Aproape de casa ta, tocmai intru în Woodstock.
– Nu sînt cu mult în spatele tău. Ne vedem acasă.
Cîteva minute mai tîrziu, Philip intra pe aleea din faţa casei lui. Fu surprins s-o vadă pe Laura stînd în pragul uşii de la bucătărie. Părea necăjită.
– Ce s-a întîmplat?
– Tocmai ţi-a fost spartă casa.
El o urmă repede înăuntru, trecînd prin sufragerie în camera de zi. Computerul era făcut bucăţi, pe podea. Peste tot erau risipite hîrtii, rafturile de cărţi fuseseră răsturnate, cîteva dintre tablourile mamei sale stăteau agăţate în cuie în unghiuri ciudate. Se aşeză pe speteaza canapelei, cu mîinile încrucişate şi se uită în tăcere la pagube, înainte să ofteze cu zgomot şi să înceapă să se enerveze.
– Îmi pare rău, Philip, spuse deodată Laura.
– De ce să-ţi pară rău?
– Eu te-am tîrît în toată chestia asta. Eu, cu ideile mele nebuneşti. Şi acum, tot ce ne-a lăsat Charlie s-a dus.
– Ce te face să crezi asta?
– Păi, uită-te şi tu, răspunse ea, arătînd cu mîna spre dezordinea din casă. Doar nu crezi că aici a fost mîna unor puşti sau a unui hoţ de ocazie, nu?
– Sînt sigur că ai dreptate, replică Philip, dar nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu chestiile de la Charlie. Presimţeam că se va întîmpla aşa ceva. şi mi-am luat măsuri de precauţie: le-am luat cu mine peste tot. Sînt în maşină.

Capitolul 36

Autogara Victoria, Londra, 30 martie, 5 p.m.

Gail Honeywell, bronzată, cu părul deschis la culoare de soarele primăvăratic din Grecia, îşi aruncă rucsacul pe podeaua sălii de aşteptare din autogara Victoria, evitînd cu grijă guma de mestecat încă umedă şi pata întunecată despre care spera că este de ciocolată. Pescuind din poşetă cartela telefonică, se apropie de primul telefon public. Surprinsă că aude tonul, formă numărul prietenului ei şi aşteptă să se facă legătura.

– Ray, începu ea, emoţionată. Bună, am ajuns la Londra. Ascultă, nu prea mă mai ţine cartela. Nu, a fost minunat, profesorul Truman este atît de relaxat şi cred că am făcut treabă bună. Doar că. şase săptămîni e mult. De-abia aştept să ajung acasă. De-abia aştept să te văd.

Prin geamul murdar, semiopac, vedea autobuzele trecînd, întorcîndu-se, pasagerii coborînd din ele. Un şofer în uniformă trecu prin sală; sala rămăsese goală.

– De aici, iau autobuzul de 17.30. Ar trebui să ajung în Headington pe la 18.40. Nu, nu trebuie să vii să mă iei. e seara cu meciurile de fotbal, nu? Da, da. Nu, Ray, n-am. ce crime? Nu, Doamne, serios? Nu, glumeşti. Şi o cunoştea? Da, da. Nu, OK, dacă chiar nu te deranjează. Nu, prostuţule. Doamne, şi mie mi-a fost dor de tine. Mi-a plăcut la nebunie, dar mă bucur că m-am întors.

Tăcu o clipă, ascultînd. Apoi spuse: Da, nu, e OK. Uite, bine. Pa. Te iu. şi creditul cartelei se epuiză.

Gail puse receptorul înapoi în furcă şi-şi ridica bagajul chiar în clipa în care un şofer îmbrăcat în uniformă îşi vîra capul prin uşă.

– Iei autobuzul de 5.30 către Oxford, drăguţă? întrebă el.
Gail încuviinţă din cap.
– Am un loc în cel de 5.09, dacă-l vrei. O bătrînă se simte rău; s-a hotărît să bea un ceai şi să-l ia pe următorul. Îl vrei?
– Mersi, acceptă ea. Grozav.

Acolitul stătea în Toyota neagră din faţa casei în care locuia Raymond Delaware. În acea după-amiază se hotărîse s-o folosească pe Gail Honeywell. N-avea profilul medical ideal, dar celelalte două variante ridicau mai multe probleme. Ann Clayton era în Franţa, pentru vacanţa de Paşte, iar la ora 7.14, ora exactă la care trebuia să se desfăşoare procedura, Sally Ringwald urma să se afle într-o sală, alături de încă 600 de persoane, la o decernare de premii organizată de Catedra de teologie a universităţii.
Studentă la Arheologie, Gail Honeywell fusese în Grecia în ultimele şase săptămîni, la săpături arheologice, însă cu o oră în urmă confirmase că se întorsese în Marea Britanie în acea după-amiază. Ofiţerul de serviciu de la Catedra de arheologie certificase faptul că toată echipa se întorcea azi şi văzuse raportul despre traversarea canalului cu feribotul în baza de date la care obţinuse destul de uşor accesul. Apoi, folosind microfonul pe care-l montase cu două săptămîni în urmă, ascultase convorbirea pe care o avusese Gail Honeywell cu Ray Delaware dintr-o cabină telefonică din Londra. Aceasta urma să coboare din autobuz la intersecţia dintre străzile Headington şi Marston, în St Clemens, pe la 6.40. Acolitul ştia că acest lucru îi va lăsa destul răgaz. Autobuzele nu întîrziau de obicei, iar el avea să fie pregătit.
La 6.09, Raymond Delaware ieşi din casa de pe South Parks Road, mai devreme decît se aşteptase Acolitul. De la casa lui şi pînă la staţia de autobuz erau doar doi kilometri şi jumătate, un drum care trecea prin University Parks şi

de-a lungul unei alei umbroase, numită Mesopotamia Walk, alee care trecea pe lîngă un afluent îngust al rîului Cherwell. Era un loc în care cuplul se plimba adesea, iar Acolitul îl cunoştea bine. Îi urmărise pe acel drum de multe ori.

Acolitul îl văzu pe Raymond Delaware îndreptîndu-se spre est, de-a lungul străzii, şi înjură cu voce tare. Tînărul voia să ajungă devreme la staţia de autobuz. „Îi e dor de prietena lui”, se gîndi el dezgustat şi se îndepărtă de trotuar, începînd să ruleze periculos de repede de-a lungul South Parks Road. În capăt, coti la dreapta, spre St Cross Road, apoi spre Manor Road, o fundătură care dădea, printr-o poartă din fier, spre pajiştile de la vest de Mesopotamia Walk.

Avea la dispoziţie mai puţin de zece minute să se pregătească. Sărind din maşină, avu prezenţa de spirit să se asigure că nu-şi va prinde buzunarul jachetei Ermanegildo Zegna în mînerul uşii, apoi se duse la portbagaj şi scoase o geantă mare, cu fermoar, şi o cutie pentru organe, la fel cu cea pe care o folosise ca să transporte rinichii Samanthei Thurow, cu o săptămînă înainte. Tinîndu-şi capul plecat, ca să nu fie recunoscut de vreun rezident gălăgios care s-ar fi putut uita pe geam, se îndreptă spre poartă.

Era foarte în formă şi, deşi cutia pentru organe cîntarea peste 15 kilograme şi pămîntul era îmbibat de apă, se deplasă repede şi-şi găsi adăpost în spatele unor copaci. Era linişte, cu excepţia zgomotului îndepărtat al traficului şi al păsărilor cîntătoare din apropiere. În jumătate de oră avea să se lase întunericul, dar n-avea atîta timp la dispoziţie. Va fi nevoit să-şi asume anumite riscuri.

Lăsă cutia pe pămîntul reavăn şi desfăcu fermoarul genţii. Îi luă numai un minut să se îmbrace în costumul din plastic şi să-şi pună mănuşile şi masca. Îşi verifică din nou ceasul şi

aşteptă în linişte, încetinindu-şi respiraţia şi calmîndu-se cu ajutorul exerciţiilor de tantra pe care le practicase mulţi ani la rînd.

În autobuz, înghesuită de un bărbat supraponderal, îmbrăcat în costum, Gail Honeywell devenise din ce în ce mai plictisită şi mai enervată. Citea fără tragere de inimă un roman şi privea pe geam spre suburbiile cenuşii ale Londrei, apoi, mai tîrziu, spre cîmpurile verzi, înăbuşite de nori negri şi grei.

După zece minute de mers pe autostradă, bărbatul de lîngă ea aţipi. Avea un ziar pe genunchi şi Gail îl ridică cu grijă şi începu să citească. Marea ştire a zilei era o ameninţare de grevă la căile ferate. Aceasta-şi disputa atenţia cititorilor cu un alt scandal care fierbea în familia regală şi cu indiscreţiile sexuale ale unui laburist din parlament. La situl arheologic de-abia dacă văzuseră ziare şi n-avuseseră televizor. Posturile de radio erau toate în greacă şi nici unul dintre ceilalţi studenţi sau lectori nu părea să fie interesat de ceea ce se petrecea în lumea de dincolo de paradisul lor prăfuit din Atena.

În pagina a patra găsi o menţiune scurtă despre crimele despre care-i vorbise Ray la telefon, însă se făceau publice prea puţine informaţii.

Gail aşeză ziarul înapoi pe genunchii bărbatului şi privi pe geam. Pentru o clipă, i se făcu dor de soarele Greciei şi de munca pe care o iubea. Însă după aceea se gîndi la Ray, la blîndul, bunul Ray. „Dacă a existat vreodată un bărbat numai bun pentru căsătorie, atunci el este acela”, gîndi ea şi zîmbi în sinea ei. De-abia aştepta să-l revadă.

Raymond Delaware trecu podul de peste Cherwell, în apropiere de Parson's Pleasure, o porţiune împrejmuită a rîului care, timp de mai bine de un secol, fusese rezervată

ca sanctuar al nudiştilor pentru uzul privat al membrilor din consiliu. Acum era linişte; era o seară mohorîtă de vineri. Norii arătau a ploaie şi majoritatea studenţilor care încă se mai aflau în Oxford fie se uitau la serialele de la televizor, fie se duceau în puburi, fie luau o gustare pe The High sau pe Cornmarket Street.

Îi fusese dor de Gail mai mult decît îşi închipuise. Cele şase săptămîni pe care le petrecuseră despărţiţi i se păruseră cît un secol. Îi intensificaseră sentimentele faţă de ea şi acum ştia că este o persoană specială, cineva mai important decît fuseseră celelalte din primii doi ani la universitate. Nu-i plăcea să facă planuri de viitor, însă, în acelaşi timp, nu-şi putea ascunde la nesfîrşit sentimentele.

În cîteva minute, ajunsese deja la aleea largă, mărginită de copaci, avînd rîul de-o parte şi cîmpurile revene de cealaltă parte. El şi Gail se plimbaseră pe aici de atîtea ori. Le plăcea cel mai mult în miezul iernii, în ianuarie, cînd era un ger năprasnic şi trebuiau să dea piept cu vîntul şi promoroaca. Iarna trecută, Oxfordul fusese martorul celor mai abundente ninsori de care-şi amintea cineva şi cîteva porţiuni din Cherwell îngheţaseră cu totul. Aleea aceasta parcă era ruptă din basme şi chiar şi acum, cu copacii umezi şi cu aerul greu al furtunii care se apropia, încă mai avea un farmec greu de definit.

În spatele lui se auzi un zgomot, ca şi cum s-ar fi rupt o rămurică. Întorcîndu-se, simţi o senzaţie de arsură în ceafă. Speriat, îşi duse mîna la gît. Printre degete îi ţîşni sîngele şi, timp de o clipă, se uită la lichidul roşu. Apoi, capul îi zvîcni în spate. Ramurile copacilor se rotiră în aer în faţa sa, iar el începu să se înece; sîngele începu să-i curgă pe faţă, intrîndu-i în nas şi în ochi şi orbindu-l. Îşi pierdu echilibrul şi păru să plutească un timp, moment în care-l cuprinse panica şi confuzia şi căzu la pămînt, zdrobindu-şi capul de o piatră. Încercă să se întoarcă, să se ridice în picioare, însă o

mînă îi apăsa faţa. Apoi veni încă o tăietură de la ceea ce părea să fie un pumnal fierbinte din cap pînă-n picioare, gîndurile învîrtejindu-i-se în cap. Fiori reci îl străbăteau să tresară, vîjîindu-i prin cap.

Cumva, reuşi să-şi ridice o mînă şi să şi-o treacă peste faţa udă, zărind în treacăt silueta care stătea aplecată deasupra lui; dar faţa acesteia era o mască fără trăsături. Începu să tremure, fără să se mai poată controla. Silueta învăluită în umbră se ridică şi privi în jos, spre el. Apoi totul se făcu negru.

Gail privi cum se îndepărtează autobuzul şi se uită la ceas. Era 6.21. Ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Avea picioarele înţepenite şi se bucura că-şi poate umple plămînii cu aer proaspăt. Fiind prea agitată ca să-l aştepte pe Ray în staţia de autobuz, se hotărî să se îndrepte spre aleea care ducea la Mesopotamia Walk. Ray urma să ajungă mai devreme, iar şi ea avea să-l întîmpine pe alee... foarte romantic. Poate că vor trăi şi un moment hollywoodian, cu săruturi la umbra copacilor, se gîndi ea şi zîmbi în timp ce-şi ridica rucsacul în spinare. Se întoarse cu spatele la Marston Road şi porni spre stînga, pe alee: un drum scurt ducînd spre primul din cele două poduri mici care treceau peste afluenţii rîului. După ce va trece de moara veche din dreapta, va ajunge curînd pe drumul larg de lîngă rîu, unde îl va vedea pe Ray îndreptîndu-se spre ea.

Începu să plouă, şi fata grăbi pasul. Trecînd şi peste cel de-al doilea pod, se grăbi să se adăpostească sub copaci şi apoi o luă la fugă spre moară. Roata imensă din lemn, o relicvă a revoluţiei industriale, acum parte a unui sit de patrimoniu, stătea nemişcată, iar apa se scurgea pe spiţele imobile. Acum ploua cu găleata, ploaia ricoşa de pe cărare şi din copaci, luîndu-se la întrecere cu zgomotul apei care

trecea prin stăvilarul şi albia îngustă de lîngă moară. Ridicîndu-şi puţin rucsacul, ca să scape de durerea din umeri, Gail se întoarse brusc pe cărare, cu capul plecat, astfel încît să-l ferească de ploaie.

Ceva o făcu să-şi ridice privirea. La zece metri în faţa ei se afla un tablou suprarealist. Pe pămînt zăcea ceea ce părea să fie un rucsac mînjit cu roşu, iar peste acel obiect stătea aplecat un bărbat îmbrăcat într-un costum sclipitor din plastic. Pe faţă avea o mască şi pe cap o glugă. În mîna bărbatului văzu un obiect strălucitor, metalic, care scînteia în lumina slabă.

Timp de - probabil - două secunde, Gail rămase ţintuită locului. Apoi, înţelegînd dintr-odată totul, îşi dădu seama că grămada de pe pămînt era Raymond... corpul lui lipsit de viaţă şi îmbibat de sînge. Apoi, bărbatul îmbrăcat în costumul din plastic o observă.

Gail Honeywell îşi smulse rucsacul de pe umeri şi-l lăsă să cadă la pămînt. Se întoarse, frica şi oroarea care-i strîngeau gîtul puseră stăpînire pe ea.. O luă la fugă cît putea de tare, îndreptîndu-se spre aleea de lîngă moară. Aproape că era de ajuns încît să se salveze. Însă reacţiile Acolitului fuseseră mai rapide. În timpul de care avusese nevoie Gail să-şi dea seama de ce se întîmplă şi să se descotorosească de rucsacul greu, Acolitul deja străbătuse aproape toată distanţa dintre ei.

Gail reuşi să ajungă la pod. Respirînd greu, alerga mai repede decît alergase vreodată în toată viaţa ei. Adrenalina îi clocotea în vene. Sări pe pod, prinzîndu-se cu mîinile de marginea din lemn, ca să-şi menţină echilibrul. Însă bîrnele din lemn ale podului erau îmbibate cu apă de ploaie. Pe la jumătatea podului, piciorul îi nimeri peste un petic de noroi şi alunecă de-a lungul scîndurii. Aproape că reuşise să-şi păstreze echilibrul, însă chiar în clipa în care credea că va ajunge pe peticul de iarbă din partea cealaltă, picioarele îi

cedară. Se prăbuşi pe spate şi simţi un fior de durere străbătînd-o în timp ce se izbea de scînduri.

Acolitul o ajunse în cîteva secunde. O prinse de încheieturi, în vreme ce ea se lupta să scape. Gail reuşi să-l muşte de braţ, dar dinţii i se înfipseră în plasticul rezistent. El o lipi de pămînt cu piciorul. Încercă să ţipe, dar nu-şi putea recăpăta suflul. Din străfundul stomacului, i se ridică un urlet de animal sălbatic. Căutînd prin buzunare, Acolitul scoase o rolă de bandă adezivă groasă. Cu degete dibace, legă banda strîns în jurul încheieturilor fetei, îi lipi o bucată peste gură şi, apăsînd-o cu putere peste piept, îi legă şi gleznele.

Ridicîndu-se, Acolitul o privi pe Gail Honeywell, zîmbind satisfăcut. Fata îl văzu zîmbind pe sub mască. Apoi, el se uită la ceas. Era 6.31. Mai trebuia să aştepte patruzeci şi trei de minute pînă să înceapă operaţia, ceea ce însemna că fata putea să mai trăiască puţin. Simţi un fior de încîntare de-a lungul spinării. „Destul timp ca să mă distrez puţin”, îşi spuse el în gînd.

Capitolul 37

Oxford, 30 martie, 9.15 p.m.

În timp ce rulau de-a lungul lui Oxpens Road, puteau să vadă fişii subţiri dintr-un cer purpuriu-închis în spatele caselor cu terasă din Botley. Amîndoi erau pierduţi în propriile gînduri. Philip contempla sarcina pe care o aveau în faţă cu o teamă crescîndă, în timp ce Laura nu putea să scape de gîndul că încă o fată zăcea moartă pe undeva, nu departe de locul în care se aflau ei în acel moment, cu vezica biliară scoasă.

Ieşind de pe drumul principal, Philip intră într-o parcare fără plată din apropiere de Littlegate, la sud-est de centrul oraşului. Aceasta se afla la aproximativ cincizeci de metri de intrarea cea mai puţin vizibilă din cele două care dădeau spre pîrîul Trill Mill, la marginea unui petic de peluză din apropierea unei clădiri moderne cu birouri. De acolo, cursul o lua spre est, prin subteran, pe o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate, croindu-şi drum la o adîncime de aproape zece metri sub Oxford, pînă cînd ieşea din nou la suprafaţă, pe terenul Colegiului Christ Church, în apropiere de o cărare, care se termina cu un zid, numită Deadman's Walk.

Coborînd din maşină, Philip scoase din portbagaj o geantă mare din pînză şi i-o înmînă Laurei. Apoi luă şi un rucsac, pe care şi-l puse pe umeri înainte să închidă portbagajul. Era linişte, nu văzuseră nici un suflet în timp ce străbăteau strada şi intrară pe poarta care dădea spre zona cu peluză. Un şir de tufişuri ascundea intrarea în apă, astfel încît aceasta nu se vedea dinspre stradă.

Unele părţi ale pîrîului Trill Mill fuseseră pe vremuri canale deschise de deversare a dejecţiilor şi, prin urmare, o ameninţare la adresa sănătăţii. Însă, la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, secţiunile de la suprafaţă fuseseră acoperite şi se construise deasupra lor. Pînă în anul 1960, cînd primăria din Oxford l-a închis pentru public şi a blocat ambele capete cu gratii grele din metal, pîrîul constituise un fel de atracţie pentru exploratorii pasionaţi.

În grilajul mare se afla o poartă micuţă, folosită pentru acces în timpul inspecţiilor şi al lucrărilor de întreţinere. În jurul barelor din fier era înfăşurat un lanţ gros şi rezistent, legat cu un lacăt. Tunelul avea cam trei metri în lăţime şi poate unul şi jumătate în înălţime. Pereţii erau uzi şi acoperiţi de mîzgă. Apa n-avea nici măcar o jumătate de metru adîncime şi, ieşind din deschizătură, curgea într-o ţeavă mare din metal care se îndoia uşor înainte de a dispărea în iarbă.

Laura aruncă geanta din pînză pe jos şi Philip îşi lăsă rucsacul pe iarbă.

Laura se strîmbă.

– N-aş putea spune că pe mine mă încînta ideea să intrăm acolo, replică Philip. Dar n-avem altă soluţie.

Apoi deschise rucsacul.

Laura se ghemui jos, lîngă el.

– Două lanterne şi rezerve de baterii. Chibrituri. Telefoanele mobile şi baterii de rezervă. Nu sînt sigur că vom mai avea semnal după ce trecem de intrarea Gardienilor. O frînghie lungă, un briceag, apă, biscuiţi, două pulovere.

– Şi două perechi de cizme de cauciuc şi, foarte important: un cleşte de tăiat metal, adăugă Laura, deschizînd geanta din pînză.

Philip luă cleştele şi se îndreptă spre grilaj. Laura privi în jur, devenind deodată neliniştită. În cîteva secunde, lanţul

era tăiat în două. Philip deschise poarta, apoi se întoarse în locul în care Laura se încălţa cu cizmele. Se încălţă şi el, apoi îşi puse bocancii în rucsac.

Între grilaj şi deschizătura tunelului se afla o zonă împrejmuită de gratii, care le permitea să stea în picioare pentru, probabil, ultima dată; cel puţin, pînă cînd aveau să găsească intrarea în tunelul Gardienilor. Nici acolo nu erau siguri de ceea ce vor descoperi în spatele intrării ascunse. Laura aşeza capetele lanţului rupt în aşa fel încît să nu se vadă că fusese umblat la el şi ascunse geanta din pînză în umbra intrării, aranjînd peste ea cîteva cărămizi şi o ţeavă lungă, metalică.

– Gata? o întrebă Philip.

– Cred că da.

Laura simţea cum inima începea să-i bată mai repede.

Philip aprinse lanterna şi făcu cîţiva paşi şovăitori în interiorul tunelului. Aplecat aproape pînă la jumătate, stătea cu capul doar la cîţiva centimetri sub acoperişul curbat. Laura privi afară, spre luminile înceţoşate ale oraşului, şi răsuflă adînc.

– Au revoir, rosti ea încet, apoi îl urmă pe Philip în întuneric.

După prima cotitură, lumina mai venea doar de la lanternele lor. Laura nu suferise niciodată de claustrofobie, dar acum începea să simtă că zidurile pline de igrasie o sufocă. Conform hărţii lui Charlie, intrarea în tunelul Gardienilor ar fi trebuit să se afle în stînga, la şaizeci şi trei de paşi de intrarea în pîrîul Trill Mill, însă măsurarea în paşi era destul de subiectivă, aşa că cei doi erau nevoiţi să fie foarte atenţi.

După cîteva minute, îi durea spatele şi mirosul devenise aproape înăbuşitor. Zidurile erau acoperite de mucegai şi mîzgă. Tunelul se lăţi brusc, însă acoperişul rămînea la fel de jos.

– Acum ar trebui să fim aproape, anunţă Laura.

Philip se opri pentru cîteva clipe şi se sprijini de zidul lipicios, lăsîndu-se puţin în jos, gîndindu-se că astfel şi-ar mai alina durerea de spate. Respira greu.

– Da, ai dreptate. Am numărat pînă la cincizeci şi cinci, dar eu fac paşi mai mari decît tine. Propun să împingem cu spatele în zid, adăugă el, îndreptîndu-şi lanterna spre dreapta. Va trebui să înaintăm încet şi să cercetăm zidul cu lanterna.

Dacă se sprijineau cu spatele de zid, coloana li se mai relaxa, dar nu pentru mult timp; suprafaţa lui era zgrunţuroasă şi colţurile ascuţite îi zgîriau. Merseră cît de încet puteau, cercetînd zidul, încercînd să vadă ceva neobişnuit în lumina lanternelor. După zece paşi, lanternele nu luminaseră încă nimic deosebit pe zidul vechi.

– Nu e bine, bombăni Philip. La naiba. Cred că am trecut pe lîngă ea.

– Mă simt de parc-aş fi Quasimodo, replică Laura. Foarte bine, o să merg eu în faţă.

Întorcîndu-se încet spre ieşire, Laura zări ceva.

– Ce-i acolo? întrebă ea, iar ecoul vocii i se răspîndi prin tunel.

La lumina lanternei, văzură o pată roşie, de mărimea unui măr, aflată cam la distanţa de vreo treizeci de centimetri faţă de marginea apei. Îndreptîndu-şi lanternele spre ea, căutară şi alte semne ciudate. În interiorul cercului roşu, ceva strălucea. Philip se apropie. Aproape de centrul cercului, se afla o pată argintie.

– Ce e? întrebă Laura.

– Nu sînt sigur. O bucată mică de metal. Stai puţin.

Philip se chinui să-şi scoată briceagul din buzunarul de la spate şi se lovi cu capul de tavan.

– Au... la dracu! strigă el. Doare!

Fără să ia în seamă durerea, se aplecă şi începu să sape cu lama în piatra sfărîmicioasă din interiorul cercului roşu. Aceasta se desprinse surprinzător de uşor şi dădu la iveală un disc argintiu cu diametrul de aproximativ cinci centimetri. Pe disc văzură cinci siluete de femei care ţineau ridicat un vas în care se afla soarele. Era o copie exactă a monedelor găsite la locul înfăptuirii fiecărei crime.

Laura îşi trecu degetele peste suprafaţa strălucitoare.

– Atunci, nu mai rămîne nici o îndoială, declară ea, zîmbind.

Philip tocmai voia să răspundă, cînd discul se mişcă sub degetele

Laurei şi din perete se auzi un bubuit. Amîndoi se traseră cu cîte un pas în spate. În timp ce priveau, apăru o dungă neagră. Aceasta coborî pînă în dreptul discului, îl înconjură, apoi continuă să coboare şi se opri la vreo cincisprezece centimetri deasupra apei. Încet, se lărgi, pentru că zidul din piatră se trăgea înapoi. Cîteva clipe mai tîrziu, zgomotul încetă şi cei doi aveau în faţă un dreptunghi negru ca smoala, de lăţimea umerilor lui Philip. Îşi îndreptară lanternele spre el şi întunericul se lumină pe bucăţele, dezvăluind pereţi din piatră care duceau departe, într-un vid fără formă.

Laura păşi în deschizătură, luminînd cu lanterna în jur şi deasupra ei. Tavanul se arcuia la cîţiva metri deasupra ei. Philip o urmă şi amîndoi îşi îndreptară, în sfîrşit, spinările.

Laura oftă de uşurare.

– Doamne, a fost mai greu decît îmi închipuiam c-o să fie.

– Ar trebui să zici mersi că n-ai înălţimea de un metru şi optzeci şi şase...

Philip se opri brusc, pentru că reîncepuse huruitul. Se întoarseră repede şi văzură cum zidul începuse să se îndrepte spre poziţia iniţială. Philip reacţionă cu o viteză uimitoare. Luînd de jos o piatră mare, o aşeză în

deschizătura uşii. Însă uşa se mişca în continuare şi piatra se sfărîma.

Laura simţi cum o cuprinde panica.

– Nu cred că-i vreo problemă, rosti Philip, cît de calm şi de liniştitor putea. Îşi plimbă lanterna de-a lungul zidurilor, care erau surprinzător de uscate. Aici aerul e mai proaspăt decît în tunelul pîrîului. Şi măcar putem să stăm drepţi. Hai să mergem.

Înainta încet, cercetînd podeaua şi zidurile şi îndepărtînd pînzele de păianjeni. Întunericul era înfiorător, însă el îşi concentrase toată atenţia în îndepărtarea tuturor lucrurilor fără nume pe care imaginaţia încerca să le scoată la suprafaţă. Încercînd să-şi păstreze concentrarea, cerceta zidurile şi universul mărginit pe care-l lumina lanterna sa. Laura se afla chiar în spatele lui şi-l prinsese de mînă. Îi auzea respiraţia în spate.

Zidurile erau netede şi mult mai uscate decît în tunelul din pîrîul Trill Mill. Acum mirosea mai mult a mucegai şi a pămînt; mirosul de gunoi în putrefacţie rămăsese în urmă. Philip înainta cu mare atenţie. În faţa lor putea să se afle orice: o gaură în podea, o capcană, cine ştie ce pericole. Cea mai mare greşeală ar fi fost să devină prea încrezători. Nu trebuiau să se grăbească, ci să aibă grijă pe unde calcă, se gîndi el.

Tunelul părea să se întindă la infinit, neschimbat. Avea cam trei metri în lăţime, iar pereţii erau destul de curbaţi şi fără nici o trăsătură distinctivă. Pe jos era pămînt bătătorit, uscat şi plat. Apoi, dintr-odată, tunelul se lărgi brusc, în aşa fel încît razele de lumină din lanternele lor produseră numai pete dispersate de lumină slabă pe pereţii din dreapta şi din stînga. Înaintînd încă vreo cîţiva paşi, îşi dădură seama de faptul că intraseră într-o încăpere circulară.

– Ce-i acolo? întrebă Laura, îndreptîndu-şi lanterna spre un punct de pe peretele cel mai apropiat, cam la înălţimea unui stat de om.

Era un suport mic din metal care ieşea din perete şi deasupra lui se afla o veche lumînare din ceară, arsă pe jumătate. Philip îşi îndreptă lumina lanternei spre perete, în stînga şi în dreapta suportului, şi văzură mai multe lumînări amplasate la intervale de circa trei metri.

– Crezi că o să mai ardă? întrebă Laura.

– Putem afla într-un singur fel, răspunse Philip. Chibriturile sînt în buzunarul de pe stînga, din spate, în rucsac.

Laura aprinse unul şi se ridică pe vîrfuri, ca să aprindă lumînarea cea mai apropiată. Aceasta pîrîi şi scoase scîntei cîteva clipe, apoi se aprinse cu o flacără galbenă, molcomă. Cîteva clipe mai tîrziu, aprinseseră deja douăzeci de lumînări sau chiar mai multe.

Abia atunci îşi putură da cu adevărat seama de cît de mare era încăperea. Însă, şi mai important, pîlpîirea lumînărilor scotea la iveală ornamentele de pe podea, de pe pereţi şi de pe tavan. Interiorul era acoperit de un amestec de desene elaborate. De-a lungul tavanului se întindea o pictură cu un cerb mare, alb, ale cărui coarne aveau pe puţin trei metri în lungime. În jurul lui săreau şi dansau alte animale. Un lup pîndea aproape de marginea tavanului boltit, în timp ce un stol de păsări - vulturi imenşi, aurii - se ivea dinspre marginea tavanului, zăbovind deasupra cerbului. Iar de-a lungul perimetrului se întindea o frescă înfăţişînd o menajerie de animale pictate în culori bogate: chihlimbariu, purpuriu, ocru şi cel mai bogat şi mai regal albastru.

De-a lungul pereţilor se întindea un şir de simboluri alchimice de diferite dimensiuni, pictate cu argintiu şi auriu. Unele erau de înălţimea unui om, întinzîndu-se de la podea pînă la jumătatea distanţei spre tavan, altele erau mici,

înguste şi înghesuite. Podeaua circulară, avînd un diametru de aproximativ doisprezece metri, avea o singură imagine: cinci fecioare îmbrăcate în robe, ţinînd ridicată o cupă care conţinea soarele.

Philip îşi lăsă jos rucsacul şi străbătu încet încăperea, atingînd simbolurile, după care se aplecă să studieze imaginea de pe podea. Laura se aşeză pe podea în centrul încăperii şi privi tavanul.

– E absolut incredibil, rosti ea, după cîteva clipe.

– Parc-ar fi o secvenţă din *Indiana Jones*, murmură Philip, melancolic.

– Şi cînd te gîndeşti că probabil doar cîţiva oameni au văzut asta...

– Şi, la mai puţin de treizeci de metri deasupra noastră, trec autobuzele, pe lîngă St Aldates.

– La ce crezi că foloseşte? murmură Laura.

Philip ridică din umeri.

– Bănuiesc că era... un loc de întîlnire pentru Gardieni. Tu ce crezi?

Dar Laura tocmai văzuse ceva.

– Uite, spuse ea, e o uşă acolo.

Uşa nu era uşor de văzut, pentru că se zărea doar un contur vag în perete.

Philip scoase fotocopia după manuscrisul lui Newton.

– Cred că asta e intrarea în labirintul propriu-zis.

Laura se întoarse şi cercetă manuscrisul.

– Iată pasajul care venea din crama Colegiului Hertford. Philip trase o linie cu degetul de la baza pasajului pînă la uşa pe care se întretăiau linii complexe, şerpuitoare. Noi am venit pe alt drum pentru că vechiul tunel a fost închis. Mai mult ca sigur, Gardienii au construit camera asta după 1690. Cred că, dacă intrăm pe uşă, ajungem în punctul de aici... iar dincolo de el se află labirintul.

– Dar mai întîi trebuie s-o deschidem.

Laura se aplecă să cerceteze simbolurile pe care le avea în faţă. Philip îşi lărgi bretelele rucsacului şi scoase din el ghetele. Se aşeză şi-şi scoase cizmele. Laura se descălţă şi ea, dar concentrîndu-se asupra simbolurilor din jurul uşii. Philip îi întinse o pereche de ghete, iar ea se încălţă şi îşi legă şireturile fără să se uite măcar la ceea ce face.

– E formula Gardienilor: ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS - „Adeptule, iubeşte-l întotdeauna pe Dumnezeul tău”, tălmăci ea, indicîndu-i o propoziţie din mulţimea de simboluri şi ilustraţii.

– Şi asta ce e? întrebă Philip, indicînd o mică deschizătură care se curba în sus, în uşă, ca un mic horn. Se aplecă pînă la podea şi privi înăuntru. E plină de pînze de păianjen, dar se vede un şir de scripeţi coloraţi.

– Ia să văd.

Laura se ghemui şi îndepărtă pînzele de păianjen cu lanterna. Numără zece etichete viu colorate.

– Mai mult ca sigur, au legătură cu culorile din codul lui Charlie... schimbările de culoare pe care le urmăreau alchimiştii, fu de părere Philip.

Laura întinse mîna înăuntru şi apucă eticheta neagră, de la jumătatea rîndului. Era făcută din piele foarte moale. Trase. Eticheta se îndreptă uşor către ea şi apoi se opri cu vreo treizeci de centimetri mai jos faţă de poziţia ei originală. Laura îşi întoarse privirea spre Philip şi ridică o sprînceană.

– Ei bine, n-a explodat nimic.

– Încă... răspunse el. Încearcă-le pe celelalte... Alb, galben, roşu.

Ea urmări succesiunea, trăgînd de eticheta albă, apoi de cea galbenă. În cele din urmă, îşi strînse degetele în jurul fîşiei roşii de piele şi trase uşor de ea. Se auzi un clinchet surd, dar nu se întîmplă nimic.

Laura se ridică în picioare, iar Philip luă rucsacul de jos şi împinse cizmele din faţa uşii. Cîteva clipe nu se întîmplă

nimic, apoi prinseră un scîrţîit uşor. Acesta se auzi din ce în ce mai tare pe măsură ce ei se trăgeau înapoi, iar lespedea din piatră se roti spre interiorul încăperii, dezvăluind o gaură neagră în spatele ei.

– Gata, spuse Philip.

Imediat după uşă, văzură două torţe vechi din lemn şi cîrpe, montate în suporturi pe perete. Laura îşi căută chibriturile. Torţele făceau lumină puţină şi încă mai aveau nevoie de lanterne dacă voiau să risipească întunericul. Philip făcu un pas precaut înainte.

Acum se aflau într-o altă încăpere cu pereţi din piatră, dar era mult mai mică decît cea din care tocmai ieşiseră; iar aceasta avea forma dreptunghiulară şi tavanul jos. Chiar în faţă, se afla o galerie boltită, acoperită de pînze mari de păianjen. Îşi îndreptară lanternele spre deschizătură. Dincolo de aceasta, un coridor se întindea în întuneric. La ceva mai mult de o jumătate de metru în faţa lor, podeaua camerei pur şi simplu dispărea. Laura se sperie şi Philip o prinse de mînă.

– Uau! exclamă ea.

Îşi îndreptară lanternele spre groapa din podea. Aceasta acoperea cea mai mare parte a camerei, fiind o crevasă de cel puţin şase metri adîncime. Pe latura îndepărtată se afla o altă platformă lată de şase metri în faţa galeriei arcuite, iar în stînga şi în dreapta, groapa se întindea pînă la pereţii camerei. Era o groapă adîncă, neagră, fără fund. Însă atunci cînd ochii li se obişnuiră cu lumina, putură să distingă conturul vag a şaisprezece cercuri colorate, părînd să fie un fel de pietre pe care puteai traversa crevasa. Fiecare dintre cercuri reprezenta vîrful unui piedestal îngust, înfipt în întunecimea abisului.

– Ce crezi? întrebă Philip.

– Văd negrul, albul, galbenul şi roşul la intervalele potrivite. Vino!

Înainte ca Philip să apuce să mai spună ceva, Laura păşi pe piedestalul cu vîrf negru din primul rînd.

Cu un picior pe fîşia de podea din apropierea uşii şi cu celălalt sprijinit pe cercul negru, pentru o clipă, avu impresia că luase o decizie bună şi că, foarte curînd, urmau să treacă peste prăpastie. Însă în clipa în care se lăsă cu întreaga greutate pe piedestal, acesta începu să se sfărîme. Laura ţipă şi-şi pierdu echilibrul. Piedestalul se făcu praf sub picioarele ei. Se întoarse şi Philip văzu panica din ochii ei, în timp ce se zbătea în gol, nereuşind să se prindă de nimic. Ratînd marginea cu cel puţin cincisprezece centimetri, se prăbuşi în hău.

Capitolul 38

Oxford, 20 martie, 9.35 p.m.

Monroe se simţea foarte deprimat în timp ce trecea cu maşina pe lîngă The High, îndepărtîndu-se de centrul oraşului şi luînd-o spre Headington Hill. Încă un cuplu fusese ucis. Deşi acest lucru îi confirma bănuielile că tînărul Cunningham n-avea cum să fie ucigaşul, mai însemna şi că încă doi tineri muriseră, iar el nu se apropiase deloc de descoperirea maniacului responsabil de crime. De asemenea, acest lucru dovedea, fără nici o îndoială, faptul că Laura Niven şi Philip Bainbridge avuseseră dreptate în legătură cu conjuncţia astrologică; această din urmă faptă abominabilă fusese comisă exact atunci cînd preziseseră ei.

Apasă o tastă de pe telefonul din maşină, iar ofiţerul de serviciu de la secţie îi răspunse aproape imediat.

– Aţi reuşit să luaţi legătura cu Bainbridge? se interesă Monroe.

– Nu, domnule, iar ne-a răspuns robotul telefonic.

– OK. Sunaţi-l pe telefonul mobil din cinci în cinci minute şi mai încercaţi şi pe telefonul de acasă. Vreau să mă anunţaţi imediat ce daţi de el.

Chiar înainte de Headington Hill, Monroe se întoarse spre Marston Road. La cîteva sute de metri mai jos, pe stînga, vină cu maşina pe un drum noroios, numit Kings Mill Lane. Imediat, văzu la vreo cincizeci de metri mai în faţă proiectoarele şi jachetele reflectorizante ale echipei sale. Trei maşini de poliţie şi o ambulanţă erau parcate pe o latură a aleii. În vreme ce se apropia, văzu un bătrîn stînd în ambulanţă, cu o pătură roşie pe umeri şi o mască de oxigen prinsă pe faţă.

Monroe îşi parcă maşina lîngă celelalte şi se îndreptă spre ambulanţă.

– Ce s-a întîmplat aici?

Un membru al echipei de paramedici îl luă deoparte pe Monroe.

– Bătrînul a găsit cadavrele cam acum patruzeci de minute. E în stare de şoc.

Monroe ridică o sprînceană.

– Zice că a trecut chiar pe lîngă ele, în timp ce se îndrepta spre Mesopotamia Walk dinspre Headington, dar şi-a dat seama că s-a întîmplat ceva atunci cînd le-a văzut tot acolo şi la întoarcere. Uitaţi-vă, să vă daţi seama la ce mă refer.

Aleea era îmbibată de apă din cauza ploii abundente, iar pantofii lui Monroe alunecau pe noroi. De-abia putea să-şi păstreze echilibrul. Însă, la cîţiva metri mai încolo, cărarea ducea spre o alee îngustă, asfaltată, care se întindea între o moară veche şi malul rîului.

La zece metri mai în faţă, criminaliştii tocmai terminaseră de ridicat un paravan din plastic alb peste alee. Cînd Monroe se apropie, un tînăr poliţist îi ţinu ridicată o latură, iar el se aplecă pe sub bara de susţinere şi ieşi pe partea cealaltă.

Fuseseră montate două reflectoare care aruncau o lumină crudă, galbenă. La vreo şase metri mai încolo, în josul cărării, se afla un alt paravan din plastic alb. Începea din nou să burniţeze şi reflectoarele luminau picăturile de ploaie, făcîndu-le să strălucească în noaptea palidă. În dreapta sa, Monroe vedea o bancă lîngă potecă şi zări două siluete aşezate acolo, însă acestea erau parţial ascunse privirii de un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de criminalist. În clipa în care acesta se ridică, Monroe îl recunoscu pe ursuzul Mark Langham, care făcu cîţiva paşi în spate, astfel încît să-i permită lui Monroe să arunce o primă privire mai atentă spre cele două cadavre.

Acestea fuseseră aşezate în aşa fel încît să pară că se îmbrăţişează, cu feţele apropiate şi buzele aproape atingîndu-se între ele. Un trecător care le-ar fi aruncat o privire fugară ar fi crezut că era, pur şi simplu, un cuplu de îndrăgostiţi. Monroe simţi cum îl trece un frison de dezgust.

Se aplecă să privească mai de aproape. Sub lumina puternică, pielea de pe feţele şi mîinile lor căpătase o nuanţă vineţie. Ochii priveau fix înainte. Amîndoi erau îmbrăcaţi complet, dar hainele le erau mototolite şi pătate. Gail Honeywell avea palma stîngă trecută pe după gîtul lui Raymond Delaware, ca şi cum ar fi vrut să-l tragă spre buzele ei. Monroe simţi cum i se încleştează fălcile în clipa în care observă tăieturile negre şi roşii de pe gîtul sfîşiat al victimei.

Langham se lăsă pe vine lîngă Monroe.

– Sînt morţi de cel puţin două ore, îl informă el. Şi, dacă vă uitaţi aici, continuă el, arătînd către o zonă pătată de sînge de deasupra tivului jachetei descheiate a lui Gail Honeywell, cred că de aici a prelevat criminalul un organ... asta presupunînd că este vorba despre acelaşi criminal, cu aceeaşi metodă de operare. Se ridică şi, aplecîndu-se spre cele două corpuri, îi întoarse cu blîndeţe capul lui Gail Honeywell. Şi apoi, mai este şi asta, adăugă el în şoaptă.

Obrazul fetei era o reţea de tăieturi adînci. Şuvoaie de sînge îi curseseră pe gît şi pe umărul drept, colorîndu-i bluza în roşu. Ochiul drept îi lipsea.

– Cantitatea de sînge ar indica faptul că toate aceste răni i-au fost făcute înainte să fie ucisă, remarcă Langham. Este o diferenţă faţă de celelalte crime. E foarte ciudat.

Monroe nu făcu nici un comentariu. Se ridică şi privi fix spre chipurile lipsite de viaţă ale celor doi tineri. Apoi observă o placă metalică, tocită şi opacă, înşurubată de una dintre scîndurile din lemn ale băncii. Se pare că se afla acolo de cînd fusese fixată banca în acel loc. Pe ea scria:

„O, odihneşte-te puţin aici, pentru că este un loc rar în care să poposeşti”.

– Mda, cît de inspirat, murmură Monroe în barbă.

Se afla la cîţiva paşi de maşină, în clipa în care-i sună telefonul.

– Sînt Rogers, domnule. Mă gîndeam că n-o să vă supăraţi dacă vă deranjez. Tocmai am primit raportul de la laborator cu mostra de sînge de la cea de-a doua crimă.

– Şi?

– Se potriveşte perfect... e Malcolm Bridges.

Capitolul 39

Oxford, 30 martie 10.15 p.m.

– Prostule! Maestrul se holbă la el, cu ochii mari şi cu sudoarea curgîndu-i pe obraji. Cretinule... ai fi putut distruge totul.

Îl plesni cu putere peste faţă pe Acolit.

Pentru o clipă, Acolitul aproape că-şi pierdu controlul. Mîna dreaptă îi zvîcni.

Maestrul observă mişcarea involuntară şi rînji. Îl fixă pe Acolit cu o ameninţare nedisimulată în privire.

– Oare nu vrei să mă loveşti? Eu simt că da. Sau preferi să-ţi faci plăcerile numai cu fete tinere?

Acolitul nu răspunse nimic, ci privi fix în faţa sa.

Maestrul îl plesni iar peste faţă. O dungă roşie îi apăru pe obraz. Apoi îl lovi din nou, încă şi mai tare.

Dîndu-se cu un pas în spate, Maestrul îl cercetă pe ucigaşul pregătit. Cu faţa schimonosită de dispreţ, îl scuipă pe Acolit în faţă.

Acolitul nu reacţionă nici măcar în clipa în care simţi saliva curgîndu-i pe faţă.

– Pleacă de aici... porc barbar ce eşti, rosti Maestrul. Dac-o să mă mai dezamăgeşti, o să te schingiuiesc mai rău decît ai chinuit-o tu pe Gail Honeywell.

Capitolul 40

Oxford, 30 martie, 10.18 p.m.

Cu un reflex fulgerător, Philip se azvîrli înainte şi-i prinse braţul Laurei, înainte ca ea să se prăbuşească. Sprijinindu-se de margine, o ajută să urce înapoi, la loc sigur. Laura tremura stînd acolo, pe fîşia îngustă de pămînt. Philip îşi făcu loc lîngă ea.

– Cam prostesc, comentă el, cuprinzînd-o cu braţul pe după umeri.

Ea nu reuşea să articuleze nici un cuvînt.

Philip scoase sticla cu apă din rucsac.

– Poftim, bea un pic.

– Păcat că n-ai ceva mai tare, zîmbi ea, după ce bău cu înghiţituri lungi, ştergîndu-se la gură în timp ce-i înapoia sticla. Isuse... mulţumesc, mai spuse, sprijinindu-şi capul de genunchi.

– Oricînd la dispoziţia ta. Doar nu vreau să fac asta de unul singur, nu?

Ea zîmbi uşor.

– Şi acum, ce facem?

– Bună întrebare.

– Eram sigură că drumul trebuie să aibă legătură cu culorile alchimiştilor.

Philip ridică din umeri.

– Poate să fie în ordine inversă? Altfel, n-are nici un sens.

– OK, şi cum o să aflam?

– Foloseşte rucsacul.

– Dar nu e destul de greu şi dacă-l pierdem...

– E mai bine decît să se prăbuşească unul dintre noi.

Philip se întinse după rucsac. Păşind pe marginea crevasei, îl puse cu grijă pe cercul roşu de lîngă locul în care se aflase piedestalul negru. Îl lăsă uşor din mînă şi se îndepărtă. Nu se întîmplă nimic.

– OK, rosti el, trăgînd rucsacul înapoi. Dar tot nu sînt convins. Hai să folosim frînghia. Leagă-ţi-o în jurul taliei şi eu o să folosesc suportul din zid, ca s-o prind. Dacă-ţi ţine greutatea e bine; dacă nu, te prind eu.

Laura îşi legă frînghia, înfăşurînd-o de două ori în jurul taliei, iar Philip o înnodă strîns. Apoi azvTi celălalt capăt peste suportul metalic, se aşeză pe margine, cu picioarele desfăcute, iar Laura se îndepărtă, punînd cu grijă un picior pe piedestalul roşu. Respira cu greutate şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

– Hai să vedem.

Ţinu. Se întoarse spre Philip cu o privire triumfătoare, iar el îi făcu un semn de încurajare.

– Încearcă-l pe următorul, îi strigă el. Îţi mai slăbesc puţin frînghia.

Laura cercetă cercurile din faţa ei. Pe cel de-al doilea rînd, a doua platformă din stînga era galbenă. Mişcîndu-se cît de uşor putea, sări pe piatra galbenă şi scoase un oftat de uşurare.

– O să mă duc pînă la capăt, anunţă ea. E prea periculos să fim amîndoi pe chestiile astea în acelaşi timp. Apoi, întorcîndu-se să privească iar spre pod, păşi pe un piedestal alb din cel de-al treilea rînd. Acolo se opri pentru o clipă, respiră adînc şi apoi se mută pe cercul negru din ultimul rînd. Cîteva secunde mai tîrziu, se afla pe partea cealaltă.

– OK, e rîndul tău, strigă ea, cu inima bătîndu-i grăbită.

Îşi desfăcu frînghia şi o întinse în aşa fel încît Philip să se poată apropia de pod, cu ea legată de suport şi înfăşurată în jurul taliei. Pe partea ei de crevasă, aruncă frînghia şi-o legă de un alt suport pentru torţe, din peretele de lîngă

pasajul boltit. Dacă vreunul dintre piedestale avea să cedeze, Philip se va putea deplasa de-a lungul frînghiei.

Mişcîndu-se cît de repede şi de atent posibil, Philip urmă aceeaşi rută pe care o străbătuse Laura: roşu, galben, alb şi negru; şi, în cîteva clipe, era şi el pe muchia îndepărtată, stînd lîngă Laura.

– Of, zise el, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte. Mi-ar plăcea să spun că a fost amuzant, dar, cu toată sinceritatea, nu pot să fac una ca asta.

Prin galerie trecea un coridor scurt care se îndrepta spre stînga şi apoi cotea brusc spre dreapta. În clipa în care trecură de cea de-a doua cotitură, pătrunseră într-o încăpere circulară. Aceasta era luminată din tavan. De fapt, tot tavanul părea să strălucească.

Era făcut din piatră dură, însă lumina părea să emane chiar din piatră.

– Dumnezeule! exclamă Philip, privind în sus, spre piatra de deasupra capului său.

Era zgrunţuroasă şi pestriţă şi, dacă o cercetai mai atent, puteai vedea presărate peste tot cristale galbene.

– Cred că e un fel de cristal care emite lumina în mod natural, adăugă el.

– Deştepţi, alchimiştii ăştia.

– Da. Parcă te cam pune pe gînduri, nu?

Încăperea era goală, cu excepţia unei deschizături în zidul din faţa galeriei prin care intraseră. Laura privi înăuntru. În dreapta şi în stînga, se deschideau coridoare. Pe peretele din faţă erau două discuri metalice, de mărimea unor CD-uri. Pe discul din stînga erau gravate două cercuri concentrice. Discul din dreapta purta un alt simbol, un cerc cu ceea ce părea să fie o pereche de coarne în vîrf şi o cruce la bază.

– Ai vreo idee? întrebă ea.

Philip aruncă o privire pe documentul lui Newton.

– Amîndouă apar aici... uite, chiar lîngă labirint.
– Cel din stînga este simbolul pentru Sol, Soarele; iar celălalt este Mercur, nu?
Philip aprobă cu un semn din cap.
– Aşadar, ne luăm după Soare sau după Mercur?
– Ce semnificaţie are fiecare dintre ele?
– Mercur este mesagerul înaripat. Soarele... ce? Lumina... poate suprafaţa?
– Nu ne ajută prea mult. Mercurul era cel mai important metal pentru alchimişti, corect? Unul dintre cele trei elemente de bază folosite la crearea Pămîntului.
– Aşadar, ar trebui s-o luăm pe acolo?
Laura arătă spre coridorul din dreapta.
– Poate. Dar în astrologie Soarele este centrul tuturor lucrurilor.
Tavanele ambelor coridoare erau luminate în acelaşi fel ca şi încăperea din spatele lor.
– Eu aş lua-o la stînga, după Soare.
– OK.
Laura porni prima. Mergeau încet. La cîţiva metri mai încolo, coridorul cotea la stînga şi curînd ajunseră la o altă bifurcaţie. Aici, drumul se împărţea în două pasaje mai mici, fiecare ducînd în altă direcţie, aflate în unghiuri corespunzătoare orei două şi orei zece de pe cadranul unui ceas. Între deschizături se afla o coloană din piatră. Acolo, la înălţimea capului Laurei, descoperiră încă un disc. Acesta era împărţit în două de o linie verticală. În stînga acestuia, văzură din nou simbolul Soarelui, cu cercurile pe care le observaseră mai devreme, iar în dreapta, gravat în metal, era un simbol. Semăna cu litera „h", tăiată de o linie orizontală.
– Asta înseamnă că trebuie să urmăm în continuare simbolul Soarelui? Nu cred c-ar fi bine, se încruntă Laura.
– Nu, nici mie nu mi se pare bine.

– Ceea ce înseamnă că fie o luăm pe aici, explică ea, arătînd cu mîna pasajul din dreapta, fie ne întoarcem la primele două simboluri şi o luăm pe celalalt drum.

Laura luă documentul lui Newton din mîna lui Philip şi se aşeză turceşte pe jos, cu spatele la coloana care despărţea pasajele. Lumina care venea din tavan era suficientă pentru citit.

– Prin urmare, ce informaţii am folosit pînă acum? recapitulă Laura. Codul culorilor? L-am folosit deja de două ori, nu? Şi aici nu pare să fie relevant. Mercurul este un metal, dar celelalte simboluri sînt Saturn şi Soarele, ceea ce înseamnă că simbolul Mercur sigur se referă la planetă.

Philip se ghemui jos, lîngă ea.

– Dar ce zici despre modul în care sînt aşezate simbolurile? murmură el. Poate că vor să spună ceva.

Amîndoi cercetară documentul, încercînd să asocieze poziţiile simbolurilor cu schema labirintului pe care Newton îl reprodusese după original.

– Nu e vorba despre poziţiile lor, rosti deodată Laura. E vorba despre legătura lor cu incantaţia... cu asta. Şi arătă cu mîna rîndurile scrise în latină pe care le obţinuseră cu ajutorul codului lui Charlie. Philip se scotoci prin buzunare, căutînd traducerea pe care o scriseseră în noaptea precedentă.

Tu eşti Mercur, puternica floare,
Tu eşti cel mai demn de onoare;
Tu eşti al Soarelui, al Lunii şi-al lui Marte izvor,
Tu pe Saturn l-ai pus la locu-i, şi eşti al lui Venus născător,
Tu eşti Împăratul, Prinţul şi cel mai regesc dintre Regi,
Tu eşti Tatăl Oglinzii şi făuritor al Luminii eterne
Eşti cel mai mare, şi mai înalt, şi mai frumos la vedere.
Toţi te slăvesc
Toţi te slăvesc, Dătătorule de adevăr.

Te căutăm, te implorăm, cu drag noi te primim.

– Da... „Tu eşti Mercur, puternica floare”, citi Laura cu voce tare. Al treilea rînd... „Tu eşti al Soarelui, al Lunii şi-al lui Marte izvor”... Asta este. Am luat-o de la început pe drumul greşit. Ar fi trebuit să mergem după Mercur, prin pasajul din dreapta.

Întorcîndu-se la galeria care ieşea din camera circulară, se opriră o clipă în faţa celor două discuri de pe perete şi apoi porniră de-a lungul coridorului din faţa lor, de pe partea dreaptă a camerei.

După ceva timp, ajunseră la o intersecţie în formă de T. Pe peretele din faţa lor erau încă două discuri; cel din dreapta avea simbolul lui Venus, un cerc cu o cruce la bază. Pe plăcuţa din stînga fusese gravat simbolul Soarelui.

– Ar trebui să mai fie încă patru intersecţii în labirint, adăugă Philip, cu simbolurile Lunii, al lui Marte, al lui Saturn şi al lui Venus, chiar în ordinea asta. Fără document, ar fi aproape imposibil să treci de labirint.

Şi porni în faţă, prin coridorul din stînga.

Coridorul care ducea la următoarea intersecţie se întortochea şi părea să continue cale de kilometri întregi, pînă cînd se înclina brusc. În clipa în care ajunseră în vîrf, erau transpiraţi şi respirau greu. Philip se aplecă, ducîndu-şi mîinile la genunchi. Laura îşi şterse sudoarea de pe frunte şi privi cele două plăcuţe de pe perete, care marcau încă o alegere a drumului. Discul din dreapta purta o semilună, semnul Lunii. În centrul discului din stînga, era semnul lui Mercur.

Se opriră pentru o clipă să-şi recapete suflul, apoi, de această dată, Laura porni înainte spre cea de-a patra bifurcaţie. Aici găsiră simbolul lui Marte, un cerc cu o săgeată îndreptată în diagonală spre dreapta şi porniră pe acest drum, care cobora abrupt. Ajunşi jos, se treziră într-un

coridor larg de vreo patru metri. În capătul îndepărtat al acestei secţiuni se aflau trei deschizături în perete, iar în stînga celei dintîi dintre ele se aflau trei discuri prinse în zid. De această dată erau simbolurile lui Mercur, al lui Saturn şi al Soarelui.

– Cel din mijloc, hotărî Laura, încrezătoare, aşa că intrară într-un pasaj îngust, care-l făcea pe Philip să şteargă pereţii cu umerii. Acesta se îndrepta în jos şi, ajungînd la celălalt capăt, ieşiră într-o încăpere circulară, cu tavanul sub formă de dom.

În jurul încăperii, la distanţe egale, se deschideau şase galerii. În stînga fiecăreia găsiră obişnuitele discuri. Fiecare dintre ele conţinea un simbol diferit, care reprezenta planetele enumerate în incantaţie. Deschiderea care purta însemnul lui Venus era cea de-a doua din stînga lor.

Philip îşi scoase rucsacul şi-i întinse sticla cu apă Laurei. În timp ce ea bea, el îşi privi ceasul. Era 10.43. Deschizînd un alt buzunar, îşi verifică telefonul mobil.

– N-are semnal, bineînţeles, constată el, îndesîndu-l înapoi în rucsac.

Laura şi-l verifică pe al ei.

– La fel. Nici nu mă mir. Cred că deasupra capetelor noastre sînt cam... cît să fie? Douăzeci şi cinci, treizeci de metri de piatră?

Philip îşi puse rucsacul în spate.

– Gata? întrebă el.

Laura încuviinţă din cap.

– Atunci, tot înainte!

Coridorul era extrem de îngust şi, la început, Philip se văzuse nevoit să-şi scoată rucsacul din spate şi se zgîriase la cot de peretele zgrunţuros. Dar, după vreo zece metri, avură destul loc încît să meargă unul lîngă celălalt.

Aici, luminile cristaline erau mai înghesuite în tavan şi tunelul era mai luminos decît celelalte. Grăbiră pasul. Chiar

în faţă, putea vedea o galerie care ducea în altă încăpere. Philip se opri brusc şi privi în jos. Laura era la cîţiva metri în spate şi-l văzu cercetînd ceva de pe podeaua prăfuită. El începu să înainteze încet, pe jumătate aplecat spre pămînt, cercetînd semnele de pe jos.

– Ei, ia uite, strigă el. E ceva scris în engleză. Zice...

Laura auzi un vîjîit, înainte să vadă vreo mişcare. Părea să vină din interiorul peretelui din dreapta lor. Apoi se auziră trei bufnituri. Ceva îl lovi pe Philip, iar alte două obiecte zburară în viteză pe lîngă el şi loviră peretele din stînga lor. Philip căzu pe podea şi zgomotele încetară imediat. Laura se aruncă la pămînt şi se tîrî pînă în dreptul lui.

– Eşti bine?

– Cred că da. Ce dracu' s-a întîmplat?

Pe podea, în stînga lui, Philip văzu două săgeţi rupte, lungi de doar cîţiva centimetri. Alte două erau înfipte în rucsacul lui.

– Stai cît mai jos, şuieră el, în timp ce se tîrau încetişor spre deschizătură.

Ajungînd de partea cealaltă a arcadei, Philip se ridică încet şi-şi scoase una din săgeţi.

– Asta ar fi fost o chestie puţin cam neplăcută, zise el, aruncînd-o deoparte.

– Se pare că rucsacul ţi-a salvat viaţa, comentă Laura, examinînd vîrful ascuţit al celeilalte săgeţi. La ce te uitai pe podeaua aia?

– La cîteva cuvinte în engleză. Erau scrise cu litere de aur: „Doar cei curaţi pot trece”.

Laura îl privi în ochi şi tocmai voia să spună ceva, cînd amîndoi avură impresia că aud un huruit. Acesta-i izbi în piept. Timp de cîteva secunde, care li se părură foarte lungi, pereţii dădură impresia că vibrează. Alergară spre peretele îndepărtat, ţinîndu-se unul de celălalt. Praful care cădea din tavan le pudră părul. Înainte ca zgomotul să se

stingă complet, simţiră o adiere de vînt trecînd pe lîngă ei şi părea că fiecare moleculă de oxigen fusese trasă cu forţa afară din încăpere. Un bloc masiv de piatră se prăbuşi din pragul de sus al arcadei, căzînd pe podea, cu o bufnitură. Erau închişi acolo.

Capitolul 41

Oxford, 30 martie, 10.38 p.m.

Monroe privi ceasul de pe peretele biroului său şi urmări cum trec secundele. Tocmai trimisese o duzină de poliţişti în trei locuri diferite din Oxford, să-l caute pe Malcolm Bridges: în micuţul lui apartament de pe Iffley Road, acasă la Lightman, în Park Town, în nordul oraşului, şi la biroul său de la Catedra de psihologie. Dar avea prea puţine speranţe să fie găsit în vreunul dintre aceste locuri.

Prin urmare, Bridges fusese la locul de înfăptuire a celei de-a doua crime. N-avea un alibi perfect pentru momentul în care fusese comisă crima, dar avea unul pentru prima, ceea ce însemna că lucrase împreună cu altcineva. Însă ipoteza părea greşită; şi, oricum, nu existau dovezi care să susţină aceasta idee.

Aşadar, cum stăteau lucrurile? Încă o crimă, patru incidente separate, şase puştani morţi, şi ce ştia cu siguranţă? Bridges era implicat cumva, dar n-ar fi avut cum să lucreze de unul singur, şi încă o crimă urma să fie înfăptuită în seara aceea, chiar după miezul nopţii. Cum avea s-o oprească dacă nu-l prindea pe Bridges? Şi, chiar şi aşa, arestarea acestuia avea să pună capăt crimelor? Frecîndu-se la ochi, se simţi extrem de obosit.

Sună telefonul.

– Monroe, rosti el, obosit.

– Sînt Howard.

– Sper că-mi aduci veşti bune.

– Păi, îţi aduc veşti, îi răspunse Samles. Dar nu prea ştiu ce să cred despre ele. Doar că... ăăă... mostra pe care mi-ai

dat-o s-a dovedit că-i aparţine unei... cum să-i spun? Unei identităţi mai... sensibile.

Capitolul 42

Oxford, 30 martie, 10.43 p.m.

Laura şi Philip erau înconjuraţi de beznă. Pe tavanul scund al acestei încăperi nu existau cristale şi, atunci cînd piatra se prăbuşise, acoperise şi puţina lumină care venea dinspre coridor. Philip îşi scoase rucsacul din spate şi dibui fermoarul principal. Trăgîndu-l, îşi vîrî mîna înăuntru şi căută lanternele. Le aprinse în interiorul rucsacului, apoi le scoase, trecîndu-i una Laurei. Amîndoi se sprijiniră de perete şi începură să cerceteze camera. Apoi, Philip se ridică şi se duse să examineze locul în care, pînă cu cîteva secunde în urmă, fusese intrarea. Îşi plimbă lumina lanternei peste suprafaţa netedă a pietrei. În această lumină, nu vedea nici o urmă de îmbinare. Însemna că blocul de piatră se încadrase aproape perfect.

Laura se îndreptă spre peretele îndepărtat şi cercetă suprafaţa cu ajutorul lanternei, apoi studie tavanul şi podeaua. Încăperea n-avea decît patru metri pătraţi, iar tavanul era foarte jos. Dintr-odată, Laura se întrebă ce s-ar întîmpla dac-ar rămîne fără aer. Şi apoi, cu o altă mişcare, observă o ciudăţenie în piatra netedă. Era o inscripţie, fraza de acum familiară: ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS.

– Philip, ia uită-te!

Se aplecă să privească mai de aproape, pipăind literele cu vîrfurile degetelor. Cuvintele era făcute din metal şi ieşeau în relief cu un milimetru sau doi faţă de suprafaţa pietrei. În clipa în care le atinse, acestea intrară în perete, revenind apoi la poziţia iniţială, după ce-şi luă degetul.

– Din ce în ce mai curios, constată ea.

Philip împinse cîteva dintre litere şi le privi cum revin.
– Crezi că e vreun fel de cheie? O combinaţie? murmură el. Dacă nimerim combinaţia corectă, poate scăpam de aici.
– Asta şi sper, răspunse Laura, îngrijorată. Dar cum Dumnezeu ne dăm seama care e combinaţia? Nu putem să începem să ghicim, pentru că sînt practic miliarde de posibilităţi.
– Ei, nu, normal că n-o s-o luăm la nimereală. Mai mult ca sigur, cuvintele au o semnificaţie ascunsă. „Adeptule, iubeşte-l întotdeauna pe Dumnezeul tău” sigur are o legătură cu asta.
Laura îşi ciupi vîrful nasului şi închise ochii. În clipa în care-i deschise din nou, globii îi păreau injectaţi, şi Philip îşi dădu seama cît de mult se chinuise.
– Bun, trebuie să ajungem la o concluzie. Cît durează pînă cînd o să ne sufocăm? întrebă Laura.
– Şi eu m-am gîndit la acelaşi lucru, atunci cînd a căzut piatra, răspunse Philip. Ai simţit cum e tras aerul afară? Cred că, dacă nu s-ar fi întîmplat asta, am fi putut rezista cîteva ore; dar, ca să fiu sincer, deja simt cum aerul se rarefiază.
– Şi eu simt la fel.
– Trebuie să încercăm să ne încetinim respiraţia şi să stăm calmi. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să ne creştem ritmul cardiac.
Se întoarse spre Laura şi avu impresia că pare destul de slăbită.
– Sînt calmă, se răsti Laura. OK, să ne concentrăm asupra afurisitei ăsteia de inscripţie.
Pornind la lucru metodic, încercă o serie de diferite combinaţii. Nu merse nici una. Brusc, simţi cum începe s-o strîngă pieptul şi, înainte să-şi dea seama de ceea ce face, începu să izbească violent în inscripţia metalică.
– Lua-te-ar dracu'!

Într-o clipă, Philip ajunse lîngă ea şi-i trase mîinile din dreptul literelor, înainte să apuce să se rănească. Ea i se prăbuşi în braţe, plîngînd. O strînse la piept şi o sărută cu blîndeţe pe obraz. O simţea tremurînd şi ştia că trebuie s-o lase să se descarce. După cîteva clipe, o conduse pînă în dreptul peretelui din apropierea uşii blocate şi o întinse pe podea, apoi se aşeză şi el lîngă ea. O cuprinse cu braţul pe după umeri.

– N-o să mai ieşim de aici, nu? suspină ea.

– Ba sigur ca da, prostuţo...

– Philip. rămînem fără aer. Aşa e, o simt!

Philip nu putea s-o contrazică. În ultimele două minute aerul părea să se fi rarefiat foarte mult şi el descoperea că-i este din ce în ce mai greu să respire. O trase pe Laura mai aproape de el.

Preţ de cîteva clipe, stătură în linişte. Laura nu mai plîngea, dar rămăsese cu capul sprijinit de pieptul lui Philip.

– Să ştii că-mi pare rău, adăugă ea în şoaptă.

– Pentru ce să-ţi pară rău? replică el, deşi ştia perfect la ce se refera.

– Philip, ştii despre ce vorbesc. Nu e nevoie să intru în amănunte; cel puţin, nu faţă de tine.

El nu spuse nimic.

Laura îşi înălţă capul de pe umărul lui.

– Eu... eu am crezut atunci că era cea mai bună alegere. Nu credeam că vom avea un viitor împreună. Am greşit. Ar fi trebuit să rămîn. Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu tine.

Dintr-odată, Philip se simţi pierdut. Timp de două zile, amîndoi fuseseră ocupaţi cu rezolvarea misterului crimelor şi apoi fuseseră nevoiţi să treacă prin labirintul ăsta din gaura asta împuţită de sub biblioteca Bodleian, dar vechile sentimente avuseseră nevoie doar de o clipă ca să dea navală. Timp de aproape douăzeci de ani încercase să le ţină sub control şi, în majoritatea timpului, îşi zise el,

reuşise. Dar, de fiecare dată cînd Laura se întorcea în Anglia sau el se ducea la New York, aceleaşi răni vechi se redeschideau. Nu putea să suporte asta, dar pur şi simplu nu putea trăi fără să le vadă pe Laura şi pe Jo cît mai des posibil. Timp de cîteva clipe, nu-şi găsi cuvintele. Ce putea să spună?

Îi cercetă chipul. La lumina slabă a lanternei, putea să vadă urmele de lacrimi. Îi făcuseră rimelul să se întindă pe obraji. Apoi, dintr-odată, gura ei era peste a lui şi o simţea cum se topeşte în el, îi simţea părul mîngîindu-i obrazul, îi simţea căldura, o recunoştea. Îi fusese atît de dor de ea! Apoi, din nou foarte brusc, ea se îndepărtă şi se priviră în ochi.

– Ce...? întrebă el.

– Voiam doar să-ţi fur aerul.

El rîse.

– N-ai decît, Laura.

Ea îi puse un deget pe buze, zîmhi şi se aplecă din nou, să-l sărute.

O secundă mai tîrziu, mormăi, cu buzele încă lipite de cele ale lui Philip:

– Asta era!

Fără să mai zică altceva, se ridică şi se duse la peretele din partea cealaltă, se aplecă şi începu să apese cu putere literele. Lovi cinci dintre ele, mişcîndu-şi repede mîna de la stînga la dreapta, pînă cînd ajunse la „M", din „UNICUM”. Îşi retrase mîna, apoi apăsă litera cu un gest grandios. Philip nu se putu opri să nu zîmbească.

Urmă o aşteptare lungă, agonizantă. Apoi, se auzi un scîrţîit slab, urmat de un alt zgomot de rupere în peretele perpendicular pe intrarea originală. Cîteva bătăi agitate de inimă şi începu să se întrevadă prima crăpătură în perete; apoi treptat, două blocuri imense de piatră porniră să se

ridice în cîteva nişe din tavan. Philip înşfăcă rucsacul şi fugiră prin uşa cea nouă cît putură de repede.

Capitolul 43

Oxford, 30 martie, 10.45 p.m.

Chiar în clipa în care Monroe lăsă jos receptorul, se auzi un ciocănit la uşă. Era atît de uimit de ceea ce tocmai aflase, încît timp de cîteva secunde de-abia dacă putu să-şi focalizeze privirea asupra poliţistului Steve Greene, atunci cînd acesta intră la el în birou.

– Domnule, am primit asta acum o oră. Chatwin îşi cere scuze... a uitat de ea... a fost o noapte aglomerată... de-abia mi-a dat-o... se pare că a fost adusă de un curier.

Pe faţă era scris „Inspector-şef Monroe, secţia de poliţie din Oxford”. Dedesubt, scria „URGENT”, cu roşu. Văzînd acestea, Monroe oftă şi clătină din cap. Apoi desfăcu plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hîrtie. Aruncă o privire fugară spre ilustraţia care înfăţişa un model complicat de linii intersectate, asemenea unei scheme pentru un circuit electric complex. Lîngă aceasta se afla un amestec de cuvinte în latină şi simboluri cu aspect ciudat. Începu să citească mesajul scris în engleză din capul paginii.

Capitolul 44

Oxford, 30 martie, 11.10 p.m.

Se opriră pe coridor, îndoiţi de spate, cu palmele sprijinite pe genunchi, încercînd să respire iarăşi normal.

– Cum ai făcut asta? se interesă Philip, gîfîind.

– Era destul de evident, de fapt... Aur.

– Cred că va trebui să fii mai explicită.

– *Aurum*, cuvîntul latinesc pentru „aur”. Era conţinut în formula misterioasă a Gardienilor. ALUMNUS AMAS SEMPER UNICUM TUA DEUS. „A" şi „U" din ALUMNUS, „R" din SEMPER, „U" şi „M" din UNICUM.

– Eşti un geniu, Laura, o lăudă Philip.

– Ştiu.

– Şi e bine de ştiut că mintea ta lucra, mai devreme.

– Sînt femeie, Philip, pot să fac mai multe lucruri deodată, răspunse ea, zîmbind.

În faţa lor, la vreo douăzeci de metri depărtare, se afla o uşă. Era întredeschisă şi lumina se revărsa pe coridor.

Ajungînd pînă la peretele de lîngă uşă, aruncară o privire înăuntru.

Camera era luminată de un mănunchi de lumînări aşezate pe un candelabru care atîrna din centrul tavanului boltit. În capătul îndepărtat, se afla o pentagramă imensă din aur. Avea cel puţin doi metri în diagonală şi era aşezată pe o platformă aflată foarte aproape de perete. În dreapta pentagramei, Laura văzu o uşă din sticlă încastrată în perete. Semăna cu un frigider imens, iar sticla era opacă din cauza gheţii.

În apropierea pentagramei, stăteau doi bărbaţi. Purtau mantii lungi, negre, cu glugile lăsate pe spate. Bărbatul din dreapta era aplecat în faţă, ajustînd structura metalică.

Laura tocmai voia să se întoarcă şi să-i spună ceva în şoaptă ceva lui Philip, cînd lanterna pe care o ţinuse în mînă îi scăpă brusc, zăngănind pe podea. Laura o ridică repede şi înjură în şoaptă.

– Laura, mă bucur atît de mult că ai putut să ni te alături, se auzi o voce cunoscută din cameră.

Laura simţi cum o străbate un val de groază: o reacţie fizică, bine definită, rapidă şi foarte puternică. Se întoarse spre Philip, care părea uluit. Închizîndu-şi ochii, Laura se simţi sficiuită de durerea recunoaşterii. Philip crezu că avea de gînd să plîngă, însă, dimpotrivă, ea se întoarse şi intră în încăpere.

James Lightman părea ridicol de relaxat, de parcă s-ar fi întîlnit în salonul casei sale sau într-o ceainărie de pe The High. Stătea cu mîinile împreunate în faţă, părînd pătruns în toate fibrele fiinţei sale de încredere în sine şi de energie. Ochii lui căprui, arzători, scînteiau în lumina lumînărilor. Alături de el stătea Malcolm Bridges, cu privirea lipsită de orice expresie. Umbrele care cădeau pe chipul tînărului îl făceau să arate ca o personificare a Morţii.

– Aţi ajuns în momentul cel mai potrivit, li se adresă Lightman.

Laura simţi cum i se face rău de la stomac.

– Ce dracu' înseamnă asta? întrebă ea, înroşindu-se la faţă. Cum ai putut să...?

Cu o umbră de surîs pe chip, Lightman replică:

– Sigur n-aveai nici o bănuială, Laura? Cu imaginaţia ta atît de strălucită?

– Aş fi putut să mă aştept din partea lui. Făcu un semn din ochi spre Bridges, care-i răspunse cu o privire lipsită de

viaţă. Dar de la tine, James? De ce, pentru numele lui Dumnezeu...?

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, să-mi doresc viaţa veşnică, Laura? Ei, hai să ne gîndim.

– Dar ritualurile oculte...

– Lumea ar fi mult prea plictisitoare dac-am crede cu toţii în aceleaşi lucruri, nu-i aşa? Dar haide... ajunge. Trebuie să vă felicit pe amîndoi pentru faptul că aţi izbutit să treceţi de încercările Gardienilor. Puţini au izbutit asta vreodată. Aş fi fost tare curios să văd documentul de care v-aţi folosit ca să vă ghidaţi, dar acum nu mai am nevoie de astfel de lucruri. Sarcina mea va fi, cît de curînd, îndeplinită, anunţă el, făcînd un gest spre pentagramă. După cum ştiţi, ca urmare a neobositelor voastre investigaţii, în seara asta ultimul dintre organe va ajunge în posesia mea şi adevărata lucrare va începe abia atunci. Ultima piesă care lipseşte va fi, curînd, aici.

Laura tocmai se pregătea să spună ceva, dar Lightman ridică mîna.

– Sînt convins că ceea ce ai de spus este foarte important, Laura, draga mea, dar, te rog, lasă-mă doar să termin ceea ce am început să explic. Părerea mea este că veţi considera explicaţia ca fiind ceva de mare valoare. Înţelegeţi, voi doi - şi aruncă o scurtă privire spre Philip - nu veţi mai vedea vreodată lumina zilei. E imposibil să vă întoarceţi pe drumul pe care-aţi venit, prin tunelurile Gardienilor, aşa că rămîne o singură cale de ieşire. Iar aceasta este calea care duce de-aici pînă în bibliotecă, eu fiind singurul care are harta. Se bătu cu palma pe piept.

– Calea creată de John Milliner, înţelese Laura.

– Predecesorul meu, în multe privinţe.

Laura păru nedumerită.

– A, asta-i o altă piesă din puzzle care v-a scăpat, zise Lightman. John Milliner nu numai că era profesor de

medicină la universitate, ci şi bibliotecar-şef. Bibliotecarii-şefi de la Bodleian au fost, în acelaşi timp, conducători ai ordinului meu, Ordinul Sfinxului Negru, vreme de cel puţin o duzină de generaţii. Fiecare dintre noi a adăugat cîte ceva la vasta reţea de tuneluri de dedesubtul bibliotecii. Lucrările au fost oprite acum multă, multă vreme, dar fiecare dintre noi a mai adăugat cîte-un ornament sau a mai perfecţionat cîte ceva. Contribuţia mea a constat în acest ingenios dispozitiv de refrigerare.

– Şi bănuiesc că el a fost executantul tău, făcu Laura un semn cu capul spre Bridges.

– O, nu, isteaţa mea Laura, replică Lightman. Mă tem că aici te înşeli amarnic. Malcolm, aici de faţă, are multe talente, dar nu el e ucigaşul pe care-l căutaţi. Asta a căzut în răspunderea altui tînăr coleg. S-a folosit de mai multe identităţi de-a lungul anilor, dar conducerea universităţii îl cunoaşte sub numele de Julius Spenser. Din punct de vedere oficial, el e un psiholog de elită, care lucrează acum în America. Cel puţin, asta-i ceea ce ştie poliţia despre el. Mă tem că bietul inspector-şef Monroe a fost prea puţin inspirat în eforturile lui din ultima vreme... Dar întîmplarea face, fată dragă, să am ceva de explicat şi în legătură cu colegul meu.

Lightman făcu un pas în spate şi scoase un revolver de sub mantie. Îndreptîndu-l direct spre Bridges, rosti, cu răceală:

– Malcolm, poate ne vei spune tu ceva despre rolul pe care l-ai jucat în toată povestea asta.

În încăpere era la fel de multă nemişcare şi tăcere ca într-un mausoleu. Aflaţi acolo unde erau, la cîteva zeci de metri dedesubtul Bibliotecii Bodleian, toate zgomotele obişnuite ale lumii de zi cu zi dispăruseră, vuietul traficului, larma populaţiei; toate aceste lucruri fuseseră lăsate la suprafaţă. Ei patru puteau la fel de bine să fi fost

transportaţi înapoi, în timp. Dacă nu luai în seamă dispozitivul de refrigerare al lui Lightman, puteai să-ţi imaginezi că s-ar fi aflat în încăpere din vremea în care a văzut-o Milliner pentru prima dată sau din cea în care Newton examina un cu totul alt set de organe omeneşti.

Bridges făcu ochii mari, alarmat. Îşi ridică braţele încetişor, fără grabă, mutîndu-şi privirea de la chipul bătrînului la armă şi înapoi. Laura putea să-i zărească broboanele de sudoare de pe frunte.

– Ce? întrebă el, clătinîndu-şi uşor capul. Ce anume...?

– Ei, fireşte, n-o să vrei să recunoşti...

Philip tocmai se pregătea să intervină, cînd Lightman îi aruncă o privire mînioasă.

– Asta nu e treaba dumitale, domnule Bainbridge! se răsti el, agitîndu-şi arma spre Bridges. Ei?

– Eu nu...

– Malcolm, Malcolm... Lightman oftă şi clătină din cap. Te rog, nu mă face să-mi pierd timpul. Hai să începem cu începutul, eşti de acord? O să te-ajut eu. Vezi tu, ştiu cu mult mai multe despre tine decît ţi-ai putea imagina. Am multe, foarte multe legături utile în tot felul de locuri interesante. Ştiu, de exemplu, că ai fost prezent la locul faptei atunci cînd colegul meu... să-i spunem Julius? Da, atunci cînd Julius a recoltat creierul. Poliţia a descoperit o mostră din sîngele tău în casa fetei. Apoi, acum două săptămîni, ai fost prins pe film în timp ce scotoceai prin biroul meu de-acasă. Am înregistrări ale celor mai incriminatoare convorbiri dintre tine şi cei care te-au angajat.

Bridges păru dintr-odată schimbat. Dispăruse palidul universitar, vampiricul complice la o serie de crime înspăimîntătoare.

– Ştiţi pentru cine lucrez, i se adresă el lui Lightman, fixîndu-l cu privirea. Impozitele pe care le plătiţi îmi asigură

mie salariul. Şi, dacă e adevărat că mi-aţi înregistrat convorbirile, lucru de care, sincer să fiu, mai degrabă mă îndoiesc, aţi şti că ele ajung pînă la Millbank[36]. M-am dus acasă la fata care-a murit, sperînd să-l opresc pe Spenser. Din nefericire, am ajuns mult prea tîrziu ca să mai pot să-i salvez viaţa: l-am văzut cum o măcelărea. Iar acum sînt aici ca să vă împiedic să vă atingeţi scopul.

Lightman îi răspunse printr-un zîmbet scurt, îngheţat, dar Laura simţi că profesorul îşi pierduse o parte din strălucirea acelei încrederi în sine care părea imperturbabilă.

– Ah, siguranţa asta a tinereţii, comentă el. Cît de mult o admir! Cu toate astea, cred c-ai amînat lucrurile un pic cam prea mult, dragă băiete. Fireşte că nu puteai să faci prea mare lucru ca să ne împiedici, nici mai devreme... nu urma să se-ntîmple nimic, nu-i aşa? Julius e foarte meticulos. Ce crezi c-ar fi gîndit superiorii tăi, dacă te-ai fi dus la ei cu cine ştie ce basme cu cocoşul roşu, în care bibliotecarul-şef, dispărut în chip misterios, ar fi de fapt conducătorul unei organizaţii oculte, avînd ca scop utilizarea serviciilor Stăpînului întunericului, în cine ştie ce ritual păcătos? Chiar în timp ce vorbim, Julius se pregăteşte să recolteze ultimul element.

Bridges, fără să rostească un cuvînt, îşi coborî încetişor braţele.

– Nu face asta. Cred c-ar trebui să le ţii acolo, se răsti Lightman, agitîndu-şi din nou arma.

Bridges făcu întocmai cum i se ceruse.

– Şi-acum, adăugă Lightman, aruncînd o privire iute spre Laura şi spre Philip, aţi putea să credeţi că sînt un bătrîn plăpînd, dar vă rog să nu nutriţi în minţile voastre vreun gînd că m-aţi putea copleşi prin forţă. Sînt un ţintaş excelent şi cu mult mai agil decît aş putea să par.

---

[36] Zonă din Londra în care-şi are sediul, începînd din anul 1995, serviciul de informaţii britanic MI5. (n.tr.)

Trase adînc aer în piept.

– Acum aş dori foarte mult ca voi trei să vă aşezaţi cu toţii aici, vă rog.

Îşi flutură revolverul, arătînd în direcţia pentagramei.

– James, nu ţi se pare că treaba asta a mers suficient de departe? interveni Laura.

– Tu chiar nu înţelegi, nu-i aşa, Laura? replică Lightman. Asta nu-i un joc. E ceva serios, mortal de serios. Mi-am petrecut ultimii zece ani din viaţă planificînd un astfel de proces extrem de delicat, iar astă-seară va fi punctul culminant şi împlinirea acestei lucrări. Nu ţi se poate permite să te amesteci. Acum, te rog, fă aşa cum ţi-am spus.

Îi puse o mînă pe umăr, încercînd s-o conducă prin încăpere, dar ea se scutură, furioasă.

– Nu pot să cred că eşti capabil de aşa ceva, şuieră ea.

Philip o apucă de braţ, iar Lightman îi mînă pe toţi trei spre piedestalul pe care era aşezată pentagrama. Pe podea, zăcea o lădiţă cu unelte. Lightman îi deschise capacul. Înăuntru, se aflau o cheie fixă, cîteva şurubelniţe şi un bogat sortiment de chei de diferite dimensiuni, şuruburi, piuliţe, dar şi o rolă de bandă izolatoare. Luă rola şi i-o întinse Laurei.

– Leagă-i cu încheieturile mîinilor de pentagramă. Voi, stai jos, uite-aici, le porunci el celor doi bărbaţi, ţinîndu-şi arma lipită de spinarea lui Bridges şi împingînd suficient de tare încît el s-o simtă între omoplaţi.

Philip îşi lepădă rucsacul şi şi-l puse la îndemînă, înainte să se aşeze pe podeaua din piatră. Lightman se îndreptă spre spatele pentagramei, ţinîndu-şi în continuare revolverul aţintit asupra lor. Izbi cu piciorul rucsacul lui Philip, făcîndu-l să zboare cît colo pe podea şi apoi urmări cum Laura se ghemuia şi înfăşura banda izolatoare în jurul încheieturilor

lui Philip. Verifică legăturile, în timp ce Laura se ducea să facă acelaşi lucru şi cu Bridges.

– Stai jos, te rog, Laura, îi ceru el, atunci cînd văzu că a terminat.

Apoi, îi legă el însuşi încheieturile de pentagramă, cu banda izolatoare.

– Acum, am multe treburi de făcut, anunţă el.

Îi privi în faţă pe fiecare. Laura îşi întoarse capul, dezgustată.

– Chiar că-ţi pierzi timpul, să ştii.

Tonul lui Bridges era liniştit, dar autoritar.

– Nu mă face să mă enervez, Malcolm, se răsti Lightman. Cu toate c-o să mori oricum, există şi anumite feluri de a muri pe care n-ai vrea să le cunoşti, asta te asigur.

– Inscripţia e un fals.

– Ei, nu mai spune!

– Charlie Tucker a aflat despre ceea ce voiai să faci şi a modificat inscripţia descifrată. El a fost, evident, un credincios. L-ai omorît prea devreme, profesore.

Lightman îl privi ţintă pe Bridges, preţ de cîteva clipe. Atunci cînd i se adresă, într-un tîrziu, glasul îi era, în mod ciudat, îmblînzit.

– Nu eu am pus să fie ucis.

– Ei, atunci oricine i-a făcut felul lui Charlie Tucker ţi-a lăsat o inscripţie nefolositoare, cu care n-ai reuşi să invoci nici măcar o zînă, darămite pe Mefistofeles.

Ochii lui Lightman se întunecară de furie.

– N-ai decît să crezi tot ceea ce vrei, Malcolm, rînji sarcastic profesorul. Îmi închipui că doar încerci să-ţi urmezi instrucţiunile. Parcă şi văd manualul: „Tehnica nr. 72: încearcă să-ţi intimidezi adversarul cu potenţiale ameninţări, dar oferindu-i informaţii eronate”.

Bridges ridică din umeri.

– OK... putem să aşteptăm.

– Chiar poţi? lătră Lightman, făcînd un pas înainte. Probabil că sînt în măsură să rectific asta, ameninţă el, ridicîndu-şi arma spre capul lui Bridges.

– Nu! ţipă Laura, iar Lightman se întoarse spre ea şi spre Philip, fluturîndu-le revolverul prin faţa ochilor.

Lightman izbucni în rîs şi făcu cîţiva paşi înapoi, ca să-şi supravegheze mai bine cei trei prizonieri legaţi de pentagramă.

– Ce privelişte jalnică mai oferiţi!

– Of, ia mai taci o dată, James, se răsti în chip de răspuns Laura. Dacă există cineva care să fie jalnic pe-aici, atunci ăla eşti tu... cred că ţi-ai pierdut minţile.

Lightman se îndreptă spre locul în care Laura stătea aşezată între Bridges şi Philip. Se aplecă, astfel încît chipul să-i fie la acelaşi nivel cu cel al femeii. Ea îi putea simţi respiraţia pe obraz.

– N-ai nici cea mai vagă bănuială, nu-i aşa? o întrebă el.

– Bănuială, în legătură cu ce? şuieră Laura. Despre ce mama dracului tot vorbeşti?

– Cum cu ce, cu identitatea ultimei victime, fireşte, replică el, zîmbind.

Fu nevoie de cîteva clipe pînă cînd cuvintele lui căpătară un contur în mintea Laurei.

– A, ai înţeles, continuă Lightman, cu răceală în glas. Fiica ta va fi ucisă peste... - îşi privi ceasul -... aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Apoi, Julius o să-i scoată ficatul şi o să mi-l aducă aici.

Laura simţi cum îi îngheaţă instantaneu sîngele în vine, ca şi cum ar fi fost măturată de un val din Oceanul Arctic. Îl simţi pe

Philip, în spatele ei, încercînd să se smulgă din strînsoarea benzii izolatoare care-l lega de pentagramă.

– Nu-mi spune, domnule Bainbridge, continuă Lightman, pe un ton domol. N-o să scap basma curată, nu? Dar cine-o

să fie în stare să mă oprească? Monroe? Habar n-are cum să iasă din ceaţă.

Laura rămăsese amuţită de groază. Prin minte îi goneau tot felul de imagini cu Jo singură, în casa din Woodstock, şi cu Julius Spenser, meticulosul criminal, strecurîndu-se înăuntru pe uşa din spate. Philip îşi ţinea ochii închişi şi buzele strînse cu putere. Era foarte palid.

– Acum, mă aştept să vă întrebaţi cum de n-a aflat Monroe că Jo era ultima mea ţintă, nu-i aşa?

Nu-i răspunse nimeni, dar el părea foarte mulţumit de faptul că putea să explice în continuare.

– Ei bine, cu toate că stimatul nostru inspector-şef e un pic cam idiot, aici nu e numai el de vină. Vedeţi, Jo... pot să-i spun Jo? Jo se foloseşte de numele tatălui ei vitreg, Newcombe. Acesta e, după cum ştii, Laura, numele pe care-l foloseşte în documentele oficiale, inclusiv în actele ei de la universitate. Este şi numele pe care l-a folosit şi la testele psihologice. Cum ar fi putut Monroe să-şi dea seama de asta?

Bridges lăsă să-i scape un oftat exagerat, iar Lightman se întoarse furios spre el.

– Îţi mai spun o dată, profesore: îţi pierzi timpul.

Lightman îşi ridică arma spre Bridges. Cu toţii putură să observe că mîna bătrînului începuse să tremure, iar Laura îşi aminti deodată de vizita pe care-o făcuse la biroul lui Lightman din Biblioteca Bodleian cu o săptămînă înainte. Îşi aminti de vechiul instrument pe care-l folosea, vrînd să-şi amelioreze durerile provocate de artrită. Numai că ea n-avea ce să facă. Mîinile-i erau legate atît de strîns, încît abia dacă-şi mai simţea degetele.

Îşi trecu arma în cealaltă mînă şi, în timp ce-şi lăsa braţul drept să cadă pe lîngă trup, îl scutură, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge durerea.

– Ştii ceva, Malcolm, zise el, cu vocea uşor tremurată, m-am cam săturat să te tot repeţi.

Cu toţii văzură cum îşi îndrepta arma spre fruntea lui Bridges. Încetişor, cu gesturi aproape senzuale, Lightman îi mîngîie faţa lui Bridges cu ţeava rece a armei. I-o apăsă pe obraji, lăsîndu-i pete albe pe piele.

– Omul e o făptură tare fragilă, nu-i aşa? şopti Lightman.

Îşi lăsă arma în jos uşurel, pînă cînd ajunse cu ţeava la doar cîţiva centimetri deasupra pieptului victimei sale, apoi o făcu să alunece de-a lungul fiecăruia din braţe, mai întîi stîngul, apoi dreptul. Întorcîndu-se spre torsul lui Bridges, apoi spre pîntecul acestuia, Lightman lăsă ţeava revolverului să se rotească timp de cîteva secunde în acea zonă. Apoi, la fel de încet, o plimbă peste piciorul drept al lui Bridges, pe urmă pe cel stîng. Părea că-i examinează picioarele, lăsîndu-şi încet capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă, privindu-l.

– Tare, tare fragilă.

Îl privi în ochi pe Malcolm Bridges şi trase.

Sunetul răsună în întreaga încăpere, ricoşînd în pereţii de piatră. Glonţul îi zdrobi genunchiul lui Bridges, care urlă şi se cutremură cu violenţă, izbindu-se cu spatele de cadrul metalic al pentagramei.

Chipul lui Lightman rămăsese lipsit de orice expresie. Nu luă în seamă zvîrcolirile tînărului şi-şi mută atenţia spre Laura şi spre Philip. Amîndoi rămăseseră ca paralizaţi din cauza şocului.

– După cum spuneam, am multe treburi de rezolvat, bombăni Lightman.

Se auzi o tuse politicoasă dinspre intrarea principală. Inspectorul-şef Monroe stătea în prag, flancat de doi poliţişti. Purtau căşti şi veste antiglonţ. Cei doi poliţişti în uniforme îşi ţineau armele îndreptate spre capul lui Lightman.

– Stai pe loc! Lasă-ţi arma în jos! porunci Monroe.

Lightman făcu un pas spre dreapta lui şi o înşfăcă pe Laura de păr, determinînd-o să ţipe de durere. Lipindu-şi arma de tîmpla ei dreaptă, zise:

– Mai degrabă cred că voi trebuie să vă lăsaţi armele în jos. N-aş vrea cîtuşi de puţin să produc un dezastru.

Gîndurile se învălmăşeau în mintea Laurei. Refuza să lase ca panica s-o copleşească. Aşa ceva n-ar fi îmbunătăţit situaţia şi, în mod sigur, n-ar fi ajutat-o pe Jo. Monroe şi cei doi poliţişti făcură cîte un pas în faţă, intrînd în încăpere. Ca răspuns, Lightman îşi împinse şi mai tare arma în tîmpla ei, trimiţîndu-i valuri de durere prin tot capul.

Fără să se gîndească prea bine la ceea ce făcea, Laura îşi răsuci capul şi-l împinse cu putere într-o traversă a pentagramei metalice aflată imediat în spatele ei. Un alt val de durere i se propagă prin tot corpul, dar probabil că Lightman suferea şi mai mult, deoarece degetele-i fuseseră strivite între metal şi ceafa femeii.

Profesorul scînci, încercînd să-şi elibereze mîna, dar îşi pierdu echilibrul. Era tot ceea ce le trebuia poliţiştilor, buni ţintaşi. Răsunară două împuşcături, iar Lightman căzu la pămînt, ţinîndu-se cu mîinile de piept.

Monroe traversă încăperea într-o clipă. În clipa în care ajunse la pentagramă, alţi doi poliţişti îşi făcură apariţia.

– Jones, adu-mi trusa de prim ajutor, strigă Monroe.

Celălalt poliţist alergă spre Lightman.

– Examinează-l imediat, ordonă Monroe, arătînd spre Bridges. Scoate-l la suprafaţă şi cheamă ambulanţa de pe drum, imediat cum prinzi semnal pe telefon. Apoi se întoarse spre Laura şi spre Philip. Voi doi sînteţi bine?

Laurei îi pierise tot sîngele din obraji şi mîinile îi tremurau.

– Jo... Trebuie s-o salvaţi pe Jo, bolborosi ea.

Monroe păru nedumerit.

– Ce...?

– Jo e ultima lor ţintă, îi explică Philip, cu glasul tremurat. Fata noastră... trebuie să fie la mine acasă, în Woodstock. Asasinul e pe drum.

Monroe nu mai şovăi.

– Harcourt, Smith, ţipă el la cei doi poliţişti care intraseră în încăpere împreună cu el. Trebuie să ieşiţi la suprafaţă imediat. Se întoarse spre Philip. Care-i adresa?

– Somersby Cottage, Ridley Street. Vine direct din High Street, a doua în jos de la oficiul poştal.

– Anunţaţi toate unităţile... precauţie extremă, se răsti Monroe. Suspectul este înarmat şi extrem de periculos.

Apoi, ocoli pentagrama pînă în spatele ei şi tăie banda izolatoare. Laura şi Philip săriră în picioare, frecîndu-şi încheieturile.

– Trebuie să ieşim de-aici, zise cu glasul răguşit Laura, cu inima bubuindu-i în piept.

– Ne descurcăm noi cu asta, Laura, insistă Monroe.

– Sper să fie aşa. Dar n-am nici un motiv pentru care să mai zăbovesc pe-aici.

Unul dintre poliţiştii care se ghemuiseră lîngă Lightman se ridică.

– E mort, anunţă el.

Laura nici măcar nu se opri să privească spre cadavrul lui Lightman, în timp ce alerga spre uşă, urmată de Philip şi de Monroe. Din fugă, Philip îl zări pe Bridges străduindu-se să se ridice în capul oaselor. Jones îl bandajase la genunchiul rănit şi-i pusese o mască pentru oxigen pe faţă.

– Mulţumesc, zise Philip, în timp ce-şi continua goana.

Monroe trecu în fruntea coloanei, cotind la stînga printr-o arcadă al cărei tavan curbat era iluminat de cristale.

– Cum ai reuşit să dai de noi? întrebă Philip, în timp ce alergau.

– Trebuie să-i mulţumiţi prietenului nostru Malcolm Bridges pentru asta, replică Monroe.

Le luă cîteva minute pînă să ajungă la suprafaţă. Monroe fu nevoit să se oprească de mai multe ori, să examineze harta pe care i-o trimisese Bridges mai devreme. Tunelurile se răsuceau şi se încîlceau, dar urmau o traiectorie într-o pantă ascendentă domoală. Era epuizant, dar nu-şi puteau permite să irosească nici o clipă. Îşi continuară fuga chiar şi atunci cînd Monroe îşi scoase aparatul de emisie-recepţie. Un beculeţ verde indica faptul că avea semnal. Apăsă pe butonul de apelare.

– Harcourt? Eşti pe drum? Bine. Toate unităţile să se-ndrepte spre Woodstock. Bun, ascultaţi, suspectul e un anume Julius Spenser. Smith să vă trimită profilul, cît timp sînteţi pe drum. Ştim că e un asasin foarte bine pregătit. O să fie foarte bine înarmat.

Monroe respiră adînc de cîteva ori, fiindcă, în timp ce alerga, simţise o durere în piept. „Trebuie să mai dau pe la sala de sport”, se gîndi el.

– O s-ajungem acolo cît de repede o să putem. Jenkins să supravegheze operaţiunea pînă cînd ajung eu acolo; e şi el pe drum.

După ce trecură şi de ultima cotitură, ajunseră în faţa unei uşi din lemn de stejar masiv. Dar aici nu mai era nevoie s-o deschidă printr-o combinaţie specială, era deja deschisă. Monroe îi conduse pînă în biroul lui Lightman. Traversară încăperea fără să arunce măcar o privire în stînga sau în dreapta, trecură de cei doi poliţişti care stăteau de pază pe coridorul de dincolo şi, cîteva secunde mai tîrziu, ieşiră în aerul rece al nopţii. Maşina lui Monroe era parcată aproape de intrarea principală. Philip şi Laura săriră pe bancheta din spate, în timp ce inspectorul-şef se urcă la volan şi-şi începu cursa spre Parks Road, îndreptîndu-se spre nord, către Woodstock. În spatele lor, puteau vedea luminile unei ambulanţe care se oprea în faţa intrării principale a bibliotecii.

Capitolul 45

Woodstock, 30 martie, miezul nopţii

Casa era cufundată într-un întuneric deplin în clipa în care Acolitul îşi parcă Toyota cea neagră pe aleea care se curba în spatele casei. Se vedea o lumină aprinsă în bucătărie, aruncînd o licărire slabă de-a lungul potecii care trecea pe sub fereastră. El ştia că singurele persoane aflate în casă erau Tom şi Jo. Cu aproape trei ore mai devreme, îi văzuse pe Laura şi pe Philip pătrunzînd prin intrarea de la pîrîul Trill Mill, apoi se întîlnise cu Maestrul, înainte să plece spre St Giles şi spre facultatea lui Jo. O privise cum ieşea pe poarta principală, împreună cu prietenul ei, la ora 10.45. Apoi, le urmărise maşina pe drumul spre nord, în afara oraşului, pînă la Woodstock. Acolo, îi privise cum intră în casă, după care-şi mutase maşina puţin mai încolo, pe o alee din apropiere, unde rămăsese să aştepte.

Aceasta ar fi urmat să fie ultima recoltare: un ficat, de la Jo Newcombe. Odată îndeplinită şi această însărcinare, ar fi plecat în cea mai mare grabă spre Oxford, unde ar fi urmat să stea alături de Maestrul său, în timp ce desfăşurau ritualul. Pînă spre dimineaţă, lucrarea lor urma să fie dusă la îndeplinire.

Răsuci clanţa uşii de la bucătărie. Era încuiată. Lăsîndu-şi jos pe podea cutia pentru transportul organelor, deschise un buzunăraş al costumului său din plastic, scoase de-acolo un instrument asemănător cu un ac lung şi-l strecură în încuietoare. În clipa imediat următoare, uşa era deschisă, iar el păşea înăuntru.

Auzi zgomote dintr-o încăpere aflată nu departe. Fusese pe-acolo ceva mai devreme, în ziua aceea, aşa că ştia prea

bine cum erau dispuse încăperile. Se strecură prin sufrageria întunecată, pînă la o uşă care dădea spre holul îngust. Deschise uşa cu foarte multă grijă. Toate lucrurile păreau să scîrţîie şi să geamă în casa asta veche. Ajungînd în hol, putu să audă mult mai clar sunetul televizorului, din salonul încăpător aflat chiar în faţa lui. În stînga lui, era o scară îngustă, în spirală. Traversă holul. Uşa care dădea spre sufragerie era deschisă, dar numai de-un deget. O împinse uşor în faţă.

O veioză licărea în colţul apropiat de uşă, dar lumina pîlpîitoare a televizorului era singura care străpungea întunericul în partea cealaltă a încăperii. Jo şi Tom stăteau, aproape unul de celălalt, pe canapea, uitîndu-se la un film vechi. Acolitul îi zări în treacăt pe actori, imaginile alb-negru, un cuplu sărutîndu-se, văzut prin fereastra unui vagon de tren, cu aburii vălătucindu-se în jurul lor. *Scurtă întîlnire*, îşi spuse în gînd. Tare potrivit.

Îşi consultă ceasul. Era timpul. Lăsă jos cu o grijă exagerată cutia pentru transportat organe şi scoase fără zgomot scalpelul, dintr-un buzunar de pe mînecă. Lama lungă, oribil de tăioasă, reflectă lumina şi sclipi pentru o fracţiune de secundă. Făcu un pas înainte, dar în clipa în care puse piciorul pe podea, o scîndură veche scîrţîi. Jo şi Tom se întoarseră.

Acolitul se mişcă repede, dar tinerii se dovediră şi mai iuţi: dispărură de pe canapea înainte ca asasinul să apuce să facă doi paşi. Jo ţipă şi căzu în spatele lui Tom, care tocmai înşfăca un baston pentru crichet. Acolitul nu se opri. Veni direct spre ei, cu scalpelul întins în faţă. Tom şi Jo se retraseră, lipindu-se cu spatele de perete. Jo era pămîntie la faţă, iar ochii i se făcuseră cît cepele. Tom, care se străduia cu disperare să-şi păstreze cumpătul, încercă să-l lovească serios pe Acolit. Nu-l nimeri. Jo ţipă din nou şi se agăţă de cămaşa lui Tom, sfîşiind-o. Agresorul mîrîi nerăbdător şi se

năpusti din nou asupra lor. Tom îşi balansă din nou bastonul, care de data aceasta izbi cu putere în braţul Acolitului. Acesta urlă, iar scalpelul îi căzu pe podea.

Cîştigaseră cîteva secunde, aşa că se repeziră spre hol. Jo apucă strîns clanţa uşii din faţă şi apăsă. Era încuiată. Scăpă o înjurătură.

– Sus, pe scări, ţipă Tom, împingînd-o în faţa lui.

La rîndul lui, începuse să se îndrepte cu spatele spre scara îngustă, chiar în clipa în care Acolitul apăru dinspre sufragerie. Asasinul ţinea acum scalpelul cu mîna stîngă. Braţul drept îi atîrna moale pe lîngă trup. Tom apucă să zărească pentru o clipă chipul din spatele măştii din perspex[37]. Ochii erau ca două farfurii negre, informe, iar faţa, un mulaj din ceară al unui chip omenesc schimonosit.

Jo se grăbi să urce scara; Tom era în spatele ei, destul de aproape. Suiau, sărind peste cîte două trepte o dată, iar Tom îşi repezi din nou bastonul spre asasin, care evită lovitura cu o eschivă de profesionist, lăsînd „arma” să se izbească de balustradă şi de perete, din care desprinse o bucată mare de tencuială.

– În dormitor, strigă Tom, în clipa în care ajunseră pe palier.

Acolitul era chiar lîngă umărul lui, aşa că Tom încercă o nouă lovitură. De data aceasta, bastonul atinse umărul urmăritorului, abia ştergîndu-l şi încetinindu-i prea puţin mişcarea. Tom se avîntă din nou. Rată lovitura, bastonul se înţepeni între doi stîlpi ai balustradei, alunecîndu-i din mînă. În fracţiunea de secundă de dinainte ca el s-o rupă la fugă, Tom privi din nou în ochii Acolitului. Tot ceea ce putu să vadă în ei era propria sentinţă la moarte.

---

[37] Denumire comercială folosită în mai multe ţări europene pentru produsele fabricate din polimetil metacrilat, un material plastic foarte rezistent (n.tr.)

Jo ajunsese la uşa dormitorului şi se năpustise înăuntru, în timp ce Tom venea în goană pe coridor. Tom era într-o formă excelentă şi foarte rapid, dar chiar dacă zbura ca fulgerul, urmăritorul ajunsese la doar un pas în spatele lui. Jo ţinu deschisă uşa dormitorului şi-o trînti după ce intră Tom, dar Acolitul o împingea din toate puterile.

– Trage-i zăvorul! răcni Tom, în timp ce împingea uşa cu trupul.

Jo abia dacă izbuti să facă zăvorul să alunece în lăcaşul său. Tremura, era în pragul unei crize de isterie; în ochi avea un licăr sălbatic, iar din obraji îi dispăruse toată culoarea.

Acolitul începu să izbească în uşă cu o forţă incredibilă. Unul dintre panourile acesteia se sfărîmă. Jo scoase un ţipăt.

– Ieşi pe fereastră, îi strigă Tom. Ieşi... sări... fă ce vrei... numai ieşi!

– Dar...

– Du-te!

Ea se repezi spre fereastră şi încercă s-o deschidă, dar mîinile-i erau cuprinse de un tremur necontrolat. Îngreţoşată de groază, izbuti să deschidă fereastra chiar în clipa în care o mînă înfăşurată în plastic intră prin uşă, căutînd zăvorul. Tom înşfăcă degrabă primul obiect aflat la îndemînă, o vază grea din sticlă, trîntind-o peste degetele acoperite de plastic ale agresorului. Se simţi răsplătit auzind un geamăt înăbuşit ieşind de sub mască, iar mîna înmănuşată se trase înapoi.

Tom se retrase cu spatele spre fereastră, în timp ce uşa se sfărîma dintr-o lovitură furioasă. Acolitul ştia că trecuse clipa potrivită, situaţia astrologică se modificase, dar acum era mînat înainte doar de setea de sînge. Se năpusti spre ei.

Monroe coti de pe High Street, intrînd pe Ridley Street. În faţa lui erau trei maşini ale poliţiei, cu farurile stinse. Îşi stinse la rîndul său farurile şi înaintă uşor.

Patru poliţişti, îmbrăcaţi din cap pînă-n picioare în echipamente antiglonţ şi înarmaţi cu carabine de mare putere se deplasau pe partea laterală a casei. Doi dintre ei se năpustiră înainte, pe cînd ceilalţi îi acopereau.

Laura deschise portiera chiar înainte ca automobilul să se oprească.

Monroe o apucă de mînă.

– Nu fi proastă, ce dracu'! Oamenii mei intră... nu pot să-şi facă...

Laura îşi smulse braţul din strînsoarea lui.

– Dacă tu crezi că...

– Dacă intri, ai putea să fii omorîtă, strigă Monroe. Ai putea să fii răspunzătoare pentru moartea fiicei tale... Gîndeşte-te, femeie, asta vrei?

Laura simţi deodată cum i se înmoaie picioarele şi-şi acoperi chipul cu palmele.

– Of, Doamne, zise ea.

Philip îi petrecu un braţ protector pe după umeri.

Monroe se repezi spre cea mai apropiată maşină din echipa lui. Smith vorbea prin staţia radio. Monroe tocmai se pregătea să-i dea instrucţiuni despre cum să se strecoare de cealaltă parte a casei, cînd un zgomot puternic de prăbuşire îi făcu să-şi ridice privirile spre ferestrele dormitorului. Se auzi un ţipăt ascuţit. Monroe urlă în staţia radio.

– Jenkins... raportează!

Nu se auzi nici un răspuns.

– Smith, urmează-mă, ocolim pe partea asta.

Monroe îşi luă arma şi porni în fugă spre partea din spatele casei.

În clipa în care pătrunseră în tenebrele din lateralul casei, o fereastră de la etaj se deschise cu violenţă. Fusese împinsă cu atîta putere, încît se clătina în balamale. Laura o zări din maşina lui Monroe şi ţîşni pe peluza din faţa casei, înainte ca Philip să mai apuce s-o oprească. Privind în sus, zări apărînd chipul împietrit de groază al lui Jo. Tocmai se căţăra pe pervaz, cînd se auziră trei împuşcături. Veneau de undeva, din interiorul casei. Urmă o alta, apoi încă una. Laura tresări şi închise ochii pentru o fracţiune de secundă. În clipa în care-i deschise din nou, Jo dispăruse.

Cadavrul Acolitului zăcea cu faţa în jos pe podeaua dormitorului; arăta ca un manechin vopsit în roşu şi alb. Partea din spate a căştii era făcută ţăndări şi stropită cu pete stacojii, iar două găuri larg căscate marcau o pereche de răni de gloanţe, chiar între omoplaţi. Peste tot, de jur împrejur, zăceau aşchii de lemn.

Tom şi Jo tocmai discutau cu Monroe în clipa în care Laura şi Philip năvăliră în cameră. Laura îşi strînse fiica în braţe.

Philip îşi puse o mînă pe umărul lui Tom.

– Bravo, îi zise el.

– Nu-i nimic mai bun decît un retevei bun de salcie, cînd e vorba să scapi dintr-o belea, replică Tom, cu un uşor tremur în glas.

Philip îl privi nedumerit.

– Toată seara am ţinut în poală un baston de crichet. După ce-a intrat ăla, n-am mai riscat.

– Bravo ţie, Tom, replică Philip, în timp ce se îndrepta spre Laura şi Jo, încă îmbrăţişate.

Luîndu-şi fiica în braţe, o sărută pe obrajii brăzdaţi de lacrimi. Apoi, îi cuprinse umerii cu braţul şi-o trase pe Laura mai aproape de ei.

– O familie fericită, zise el.

Capitolul 46

Los Angeles, două zile mai tîrziu

Un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi marinăreşti, bufanţi, şi purtînd o pălărie fedora[38], se plimba sub soarele strălucitor al unei superbe dimineţi californiene. Liniştea domnea de-a lungul fîşiei de plajă şi încă era prea devreme pentru deschiderea prăvăliilor.

Trecînd puntea din scînduri şi ajungînd în Venice Beach, porni desculţ prin nisipul fierbinte, prăfos, pînă spre malul apei, unde se întoarse şi privi în urmă spre spaţioasa casă de pe plajă, vopsită într-un alb strălucitor şi încinsă cu un brîu din oţel şi cu balcoane din sticlă, înainte să se aşeze pe nisip şi să privească oceanul, în depărtare.

Auzi soneria telefonului mobil. Privi ecranul şi citi SMS-ul. Scria astfel: „Misiune îndeplinită. Ultima fată salvată. Stăpîn şi slugă, morţi amîndoi. Îţi doresc fericire veşnică. Bradwardine.”

Charlie Tucker zîmbi şi-şi îndreptă gînditor privirea spre valuri. Nu-i fusese uşor să-şi însceneze propria moarte la Londra, dar în calitate de conducător al Gardienilor, avea multe resurse la dispoziţie. Echipajele de poliţie şi cele de ambulanţă prezente la locul „*asasinării*” *lui erau alcătuite din membri devotaţi* ai *frăţiei. Îşi* îndepliniseră perfect misiunea şi, chiar în timp ce el începea să se simtă bine sub soarele californian, alţii îi organizau funeraliile, în *Croydon*.

---

[38] Pălărie moale, din fetru, inventată pe la mijlocul deceniului al doilea din secolul trecut, numele provenind de la titlul piesei scrise în anul 1882 de dramaturgul francez Victorien Sardou, în care eroina principală, prinţesa Fedora Romazova, purta o astfel de pălărie. (n.tr.)

Se simţea vinovat pentru faptul c-o *atrăsese pe* Laura într-o asemenea primejdie, dar, aşa cum îi spusese şi în înregistrarea de pe DVD-ul pe care i-l lăsase, ea oricum se implicase sigură în dezlegarea *misterului*.

Avea multe mulţumiri să-i adreseze acelui Bradwardine al secolului al XXI-lea. Bradwardine era numele de cod folosit de cel mai de încredere dintre colegii şi prietenii săi Gardieni, Malcolm Bridges. Malcolm avusese parte de cea mai primejdioasă misiune dintre toate, riscînd absolut totul. Fusese strecurat în MI5 şi la Oxford, ca să urmărească activităţile oculte, exact la fel cum fusese introdus John Wickins la Cambridge, cu aproape trei secole şi jumătate înainte, ca să-l urmărească pe Newton. Nu putea să facă prea mare lucru ca să atragă atenţia poliţiei. În loc de asta, acţionase aşa cum obişnuiseră s-o facă Gardienii de-a lungul veacurilor; privise cu atenţie şi aşteptase, se purtase cu prietenie şi se amestecase cît putuse de bine printre ceilalţi, fără să atragă atenţia asupra străvechii organizaţii din care făcea parte. Charlie înţelegea asta deoarece, la rîndul lui, făcuse acelaşi lucru: se folosise de alte persoane, le manevrase astfel încît să facă tot ceea ce avea el nevoie să fie făcut.

Şi, de la celălalt capăt al lumii, Bradwardine/Bridges îl ţinuse la curent cu întreaga desfăşurare a evenimentelor. Îl informase că Lightman ajunsese sub pămînt, în adevăratul sens al expresiei. Profesorul se folosise de o tactică similară celei puse în practică de el şi-şi înscenase dispariţia, mergînd chiar pînă la detaliul găsirii unei persoane care să susţină că a fost martoră la răpire. Ştia de asemenea că Laura şi Philip pătrunseseră în labirint. De la o depărtare de aproape zece mii de kilometri, nu putea să facă altceva decît să aştepte şi să spere că le oferise suficiente informaţii încît să treacă prin toate încercările cu bine, fără ca el să-şi dea în vileag propria acoperire.

Acum, ştia că Jo era în siguranţă şi că Lightman şi Spenser erau, amîndoi, morţi.

Oftînd, îşi vîrî mîna în buzunar şi scoase de-acolo preţiosul obiect pe care acum îl purta cu el pretutindeni: o sferă perfectă din rubin. O ridică s-o privească în lumină, admirînd liniile minunate ale hieroglifelor care se întindeau, într-o spirală strînsă, de la un capăt la celălalt. Soarele se reflectă în adîncurile ei insondabile. Punîndu-şi sfera la loc în buzunar, îşi întoarse privirea spre suprafaţa sticloasă a oceanului, simţindu-se împăcat cu lumea întreagă.

FAPTELE DE DINCOLO DE FICŢIUNE

Echinox este, fireşte, o lucrare de ficţiune, dar unele elemente ale povestirii sînt bazate pe fapte reale. Ceea ce urmează reprezintă o selecţie a acestor elemente şi a adevărului din spatele lor.

Alchimia

Alchimia este considerată ca fiind predecesoarea chimiei moderne. A fost practicată timp de mii de ani şi încă-şi mai găseşte adepţi şi în ziua de azi. Unii sînt de părere că arta alchimiei îşi are rădăcinile în vremurile antice şi că printre adepţii săi se aflau şi personaje de talia lui Moise. Dar o asemenea afirmaţie este, aproape sigur, o exagerare.

Ştim totuşi că originile alchimiei se plasează în urmă cu cel puţin două milenii, deoarece există dovezi ale lucrărilor primilor alchimişti din China antică şi din oraşul Alexandria, multe dintre ele fiind distruse pe la începutul secolului al V-lea d.Hr. de episcopul Theophilus. Chinezii din Antichitate erau alchimişti foarte sîrguincioşi şi se presupune că ei ar fi descoperit praful de puşcă la multe secole înainte ca acesta

să fi fost redescoperit în Europa, de marele filosof al secolului al XIII-lea, Roger Bacon. Anticii chinezi au păstrat, de asemenea, relatări despre experimentele de alchimie pe care le desfăşurau folosindu-se de cobai umani: criminalii condamnaţi.

Alchimiştii credeau că ar putea descoperi un material magic pe care-l numiseră Piatra Filosofală, o substanţă care-ar fi putut transforma orice metal obişnuit în aur. Pentru aceasta, mii de bărbaţi şi de femei au trudit ani de zile în laboratoare întunecoase şi pline de fum, urmărindu-şi ţelul utopic.

Alchimiştii credeau cu adevărat în ceea ce făceau şi mulţi dintre ei au ajuns să fie obsedaţi în totalitate de această artă. Marele psiholog Carl Jung a fost fascinat de alchimie şi a înţeles faptul că procesele pe care le utilizau alchimiştii în laboratoarele lor reprezentau veritabile ritualuri legate de o anumită formă de obsesie religioasă. De fapt, alchimiştii încercau să-şi transforme propriul psyche sau suflet în timp ce se străduiau să preschimbe metalul obişnuit în aur. Într-o oarecare măsură, este ceva similar cu un proces religios în care adeptul încearcă să atingă perfecţiunea sau să descopere „aurul” din propria fiinţă. Alchimiştii erau doar parţial conştienţi de acest aspect al strădaniilor lor, dar îşi dădeau seama de faptul că trebuiau să fie „curaţi la suflet” dacă voiau să-şi atingă scopurile. Mulţi dintre ei şi-au petrecut ani întregi pregătindu-se din punct de vedere mental pentru misiunile lor.

Unii dintre adepţii moderni ai ocultismului susţin încă faptul că alchimia ar fi o adevărată ştiinţă şi încearcă să traseze paralele între alchimie şi moderna mecanică cuantică, teoria ştiinţifică menită să descrie lumea existentă la nivel subatomic. Cu toate acestea, în realitate nu există nici o legătură. Mecanica cuantică este o ştiinţă riguroasă, care a avut la bază aproape un secol de

experimente, în timp ce alchimia este bazată pe falsa convingere că transformarea metalului obişnuit într-unul preţios poate fi obţinută în creuzet. Şi, cel mai important amănunt, mecanica cuantică ne pune la dispoziţie tehnologii reale, palpabile, cum sînt laserele, televiziunea şi microelectronica. Alchimia este în întregime subiectivă şi nu dispune de nici un fundament logic.

Alchimia este o temă de studiu foarte complicată, din cauza faptului că era o practică atît de specială. Fiecare dintre alchimişti avea propriile metode de a descoperi ceea ce el credea că ar fi Piatra Filosofală. Cele mai vechi documente cunoscute pe această temă erau păstrate în Alexandria. Din manuscrisele care au supravieţuit distrugerii faimoasei biblioteci, filosofii arabi din secolele al VII-lea şi al VIII-lea d.Hr. au dezvoltat o ştiinţă a alchimiei mult mai avansată. Aceasta a fost adusă în Europa cam prin secolul al XI-lea şi, curînd, alchimia a devenit populară pe întregul continent. Prin secolul al XVI-lea, existau sute de magi peripatetici care-şi găseau de lucru pe lîngă naivii negustori bogaţi şi pe lîngă nobilimea europeană.

Sute de alchimişti au scris cărţi în care-şi descriau tehnicile folosite, dar le-au ascuns în mod deliberat înţelesurile, utilizînd diverse coduri sau limbajul poetic, astfel încît să nu poată fi copiate de alţi alchimişti. Un alt motiv pentru care-şi ascundeau astfel descoperirile era acela că doreau să-şi ascundă totala nereuşită a cercetărilor.

În anul 1404, regele englez Henric al IV-lea a decretat că practicarea alchimiei este un delict capital, deoarece se considera că, dacă vreunul dintre alchimişti şi-ar fi atins scopul, ordinea firească a lucrurilor ar fi fost tulburată prin producerea unor cantităţi mari de aur, destabilizîndu-se astfel situaţia financiară. Cu toate acestea, ulterior, regina Elisabeta I s-a folosit de alchimişti, încercînd să umple

vistieria regală. Unul dintre preferaţii ei a fost John Dee, la fel de talentat în calitate de filosof naturalist ca şi de alchimist.

Alchimiştii n-ar fi avut motive să spere vreodată că vor izbuti să prefacă metalul obişnuit în aur, deoarece încercau să transforme structura de bază a materiei fără să se folosească de alte instrumente mai puternice decît un furnal şi un simplu amestec de substanţe chimice. Transformarea este posibilă astăzi doar în inima reactoarelor nucleare, acolo unde nucleele atomilor grei sînt divizate în particule mai mici, în cadrul unui proces numit „fisiune nucleară”. Cu toate acestea, deşi acum este posibil din punct de vedere tehnologic să produci aur folosind alte metale, cantitatea de energie necesară şi, în consecinţă, costurile pe care le implică, depăşesc valoarea materialului obţinut la finele procesului.

Metodele utilizate de alchimişti erau extrem de rudimentare. În general, începeau prin amestecarea, într-un mojar, a trei substanţe: un minereu metalic (de obicei, minereu de fier impur), un alt metal (de cele mai multe ori plumb sau mercur) şi un acid de origine organică, de regulă acid citric, obţinut din fructe sau din legume. Le lăsau să stea împreună pentru perioade de pînă la şase luni, astfel încît amestecarea să se desăvîrşească, iar apoi amestecul era încălzit, cu grijă, într-un creuzet. Temperatura era sporită extrem de încet, pînă cînd ajungea la un nivel optim, care era menţinut timp de zece zile. Acesta era un proces periculos, deoarece se emanau vapori toxici, iar cei mai mulţi dintre alchimişti, care lucrau în încăperi înghesuite, neaerisite, mureau otrăviţi din cauza vaporilor de mercur. Alţii, în schimb, îşi pierdeau treptat minţile ca urmare a otrăvirii cu plumb sau cu mercur.

După ce se încheia procesul de încălzire, materialul din creuzet era scos şi dizolvat într-un acid. Multe generaţii de

alchimişti au folosit în experimentele lor diferite tipuri de solvenţi, iar astfel s-au descoperit acidul azotic, cel sulfuric şi cel acetic.

După ce materialul din creuzet era dizolvat complet în solvent, următorul pas consta în evaporarea şi reconstituirea lui: distilarea. Procesul distilării constituia pasul cel mai delicat şi mai mare consumator de timp, adesea luîndu-le alchimiştilor ani întregi pînă să-l ducă la îndeplinire în mod satisfăcător. Era, de asemenea, o altă etapă periculoasă: focul din laborator nu trebuia vreodată să iasă din incinta încăperii, astfel producîndu-se accidente frecvente.

Dacă persoana care realiza experimentul nu era devorată de flăcări şi materialul nu se pierdea din cauza slabei tehnici experimentale, atunci alchimistul putea să treacă la etapa următoare, una legată mult mai evident de misticism. În conformitate cu cele mai multe dintre textele alchimiştilor, momentul potrivit pentru oprirea distilării era determinat printr-un „semn”. N-au existat două manuale de alchimie care să se pună de acord în legătură cu momentul şi modalitatea în care ar fi trebuit să se petreacă acest lucru, aşa că bietul alchimist era, pur şi simplu, nevoit să aştepte pînă cînd considera de cuviinţă că a sosit momentul propice pentru oprirea distilării şi pentru trecerea la următorul stadiu.

Atunci, materialul era scos din instalaţia pentru distilare şi i se adăuga un agent de oxidare. Acesta era, de obicei, nitratul de potasiu, o substanţă care, cu siguranţă, le fusese cunoscută vechilor chinezi şi, destul de posibil, locuitorilor din Alexandria. Oricum, în combinaţie cu sulfurile din minereul metalic şi cu carbonul conţinut în acidul organic, alchimistul avea parte, atunci, de un amestec exploziv, în sensul propriu al cuvîntului: praful de puşcă.

Mulţi dintre alchimiştii care n-au murit otrăviţi sau arşi şi-au sfîrşit zilele sărind în aer, cu laborator cu tot, în urma unei explozii.

Cei care au supravieţuit tuturor acestor paşi au ajuns să fie, din acel moment, în măsură să treacă la etapele finale, cînd amestecul era închis într-un container special şi încălzit cu grijă. Apoi, după ce se răcea materialul, cîteodată se obţinea o substanţă solidă albă, cunoscută sub numele de Piatra Albă, despre care se susţinea că ar fi fost capabilă să transforme metalele obişnuite în argint. Iar despre cel mai ambiţios dintre stadii - producerea unui material solid de culoare roşie, numit Trandafirul Roşu, prin încălzirea, urmată de răcirea şi purificarea distilatului - se presupunea că ar conduce la obţinerea faimoasei Pietre Filosofale.

Toate aceste stadii ale procesului erau descrise în literatura de specialitate într-un stil alegoric, fiind învăluite într-un limbaj mistic, cu înţelesuri secrete, ezoterice. De exemplu, amestecul ingredientelor originale şi fuziunea lor prin utilizarea încălzirii era descrisă ca „doi dragoni războindu-se între ei”. În acest mod, elementele masculine şi feminine ale substanţelor, simbolizate de un rege şi de-o regină, erau eliberate şi apoi recombinate sau „căsătorite”. Acesta a fost conceptul aflat în spatele uneia dintre cele mai celebre lucrări de alchimie, romanul alegoric de dragoste intitulat *Nunta chimică*, despre care se spunea că, la un anumit nivel, putea fi interpretat ca descriind procesul de transmutaţie.

Chiar dacă ţinea de fantastic, alchimia dădea şi roade. Alchimiştii au inventat sau au îmbunătăţit numeroase tehnici, inclusiv din punct de vedere al metodelor de încălzire, de decantare, de recristalizare şi de vaporizare. De asemenea, au fost pionierii utilizării unei game impresionante de aparate pentru chimie, printre care se

numărau echipamentele de încălzire şi recipientele speciale din sticlă.

Generaţii succesive de alchimişti au perfecţionat tehnica distilării, dezvoltată pentru prima dată de magii din Alexandria, acum aproape două milenii. În ziua de azi, nici un laborator de chimie n-ar fi complet fără să conţină aparatura de distilare. Şi, acelaşi tip de echipament, chiar dacă la o scară mult mai mare, este utilizat pentru rafinarea ţiţeiului şi separarea lui în substanţele componente.

Bibliografie: *Isaac Newton*: *The Last Sorcerer* (*Isaac Newton*: *ultimul vrăjitor*), Michael White, Fourth Estate, *1997*.

Astrologia

În opinia majorităţii istoricilor, originile astrologiei occidentale moderne datează de prin preajma anului 4000 î.Hr., în Mesopotamia. Anticii descriau sistemul simbolurilor stelare mai mult sau mai puţin sub forma în care sînt cunoscute astăzi, împărţind bolta cerească în douăsprezece constelaţii.

Principiile fundamentale ale acestei arte străvechi au fost adoptate ulterior de civilizaţia greacă timpurie şi au prins rădăcini, devenind o parte importantă a melanjului filosofic din epocă. Socrate, Platon şi Aristotel au practicat cu toţii astrologia, iar discipolul lui Aristotel, împăratul Alexandru cel Mare, a arătat un interes deosebit faţă de ea.

Odată cu apariţia creştinismului, astrologia a fost marginalizată, cu toate că unii dintre primii capi ai Bisericii sprijineau practicarea astrologiei şi chiar încercau să alcătuiască un amalgam din aceasta şi teologia creştină. Dar, pentru o vreme, în prima parte a Evului Mediu, Biserica i-a stigmatizat pe astrologi şi numeroşi practicanţi au fost arşi pe rug ca eretici.

Poate ca o consecinţă a opoziţiei manifestate de teologi, astrologia a devenit o preocupare clandestină, transformîndu-se într-o practică împotriva sistemului social, în mod similar cu alte zone ale tradiţiei oculte, cum ar fi alchimia şi divinaţia. Mulţi dintre alchimişti erau în acelaşi timp şi astrologi, iar cele două domenii se întrepătrundeau, aşa cum se întîmplă şi în cazul membrilor Ordinului Sfinxului Negru, în *Echinox*. Cei mai mulţi dintre alchimişti explorau legăturile dintre descoperirile alchimiei şi semnele zodiacului şi credeau că alchimia şi astrologia îşi aveau originile comune în învăţăturile egiptenilor din Antichitate.

Apariţia ştiinţei astronomiei trebuie să fi fost percepută ca apusul astrologiei. Este cît se poate de adevărat că dezvoltarea cunoaşterii ştiinţifice şi înţelegerea faptului că omenirea reprezintă o specie nesemnificativă în raport cu cvasiinfi-nitatea universului i-au răpit astrologiei componenta senzaţională, dar la fel de adevărat este şi că mai există destui oameni care cred în relevanţa semnelor

astrale şi în faptul că vieţile lor sînt, într-un fel sau altul, conduse de stele. Într-adevăr, astrologia este, probabil, cea mai populară componentă a ocultismului în secolul al XXI-lea. Cei mai mulţi dintre oameni îşi citesc horoscopul sau discută la dineuri despre zodia căreia îi aparţin, fără să asocieze vreodată cu adevărat subiectul cu tradiţia ocultă.

În conformitate cu unele statistici, nouăzeci şi nouă la sută dintre oamenii de azi cunosc semnul zodiacal căruia îi aparţin, estimîndu-se că aproximativ cincizeci la sută din populaţie îşi consultă horoscopul în mod regulat. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor de ştiinţă resping astrologia, susţinînd că nu este altceva decît o utopică împlinire a dorinţelor. Astfel, ei se bazează pe faptul că experimentele au demonstrat lipsa oricărei legături între data de naştere a unei persoane şi caracterul ei sau cursul pe care-l urmează viaţa acesteia. Ei subliniază faptul că majoritatea horoscoapelor conţin ceea ce a fost numit „afirmaţii în stilul lui Barnum” (după numele aceluia care a născocit fraza „În fiecare minut se naşte cineva”). Afirmaţiile în stilul lui Barnum sînt formulări extrem de vagi, cum ar fi: „Îţi plac provocările” sau „Uneori te simţi extrovertit, alteori te simţi introvertit”.

În cadrul unui celebru experiment, avînd ca scop demonstrarea modului în care pot fi şi sînt interpretate astfel de afirmaţii, astfel încît ele să-i convină persoanei care citeşte horoscopul, un om de ştiinţă francez, Michel Gauquelin, a publicat un anunţ în revista *Ici Paris*, prin care oferea cîte-un horoscop gratuit fiecăruia dintre cei care-ar fi urmat să-i răspundă. A primit o sută cincizeci de cereri şi, aşa cum promisese, a expediat prin poştă horoscoapele. Apoi, i-a întrebat pe fiecare dintre beneficiari cum i s-a părut horoscopul personal. Nouăzeci şi cinci la sută dintre ei i-au răspuns că, după părerea lor, le portretiza cu acurateţe personalitatea. Dar ceea ce nu le-a mai spus Gauquelin a

fost faptul că fiecare dintre ei primise unul şi acelaşi horoscop: cel al doctorului Petroit, un infam criminal în serie francez.

Cealaltă problemă serioasă cu care se confruntă astrologia este aceea formulată de Jo, în *Echinox*, atunci cînd arată că stelele nu ocupă poziţii fixe pe cer şi că, în decursul celor şase mii de ani de cînd au fost stabilite semnele zodiacale, stelele şi-au schimbat locurile pe cerul întunecat.

Cu toate acestea, cea mai importantă dintre obiecţiile ridicate faţă de astrologie este una care ţine, pur şi simplu, de logică. Întregul concept a fost postulat de oameni relativ primitivi, care nu aveau cunoştinţe despre natura universului. Pentru oamenii care trăiau cu patru mii de ani înainte de Hristos, Pămîntul era un loc deosebit, iar omenirea era unică. Pentru ei, zeii controlau fiecare componentă a vieţii omeneşti, iar cerul era doar un fundal pentru existenţa omenirii. Astăzi, avem la dispoziţie teoriile lui Darwin, iar astronomii, de la Galileo Galilei pînă la cercetătorii din secolul al XXI-lea, cu extrem de avansatele lor radiotelescoape, ne-au învăţat că omenirea nu este semnificativă din punct de vedere cosmic şi că Pămîntul reprezintă un biet fir de praf din spirala unei galaxii obişnuite, dintre atîtea miliarde. Tinînd seama de aceste fapte, e greu de crezut că stele îndepărtate, unele dintre ele aflate la distanţe de mii de ani lumină faţă de lumea noastră, ar putea să aibă o influenţă, oricît de mică, asupra măruntelor noastre existenţe. Să-ţi închipui altceva ar fi, probabil, dovada supremă a egocentrismului.

Bibliografie: *Pseudoscience and the Paranormal* (*Pseudoştiinţă şi paranormal*), Terence Hines, Prometheus Books, 1988.

Biblioteca Bodleian

Bodleian este cea mai mare bibliotecă universitară din lume şi poate şi cea mai veche. La originea ei s-a aflat o colecţie de cărţi aflată în proprietatea lui Thomas Cobham, episcopul de Worcester, care a donat-o Universităţii Oxford prin 1320. La moartea lui Cobham, cărţile au fost ipotecate pentru plata cheltuielilor funerare, dar au fost răscumpărate ulterior de Colegiul Oriel al Universităţii Oxford, în posesia căruia au rămas timp de aproape patru sute de ani.

Unul dintre membrii consiliului de conducere al Colegiului Merton, pe numele său Sir Thomas Bodley (1545-1613), a fost însărcinat cu strîngerea fondurilor necesare pentru întemeierea unei biblioteci independente a universităţii. Astfel, colecţia lui Cobham a devenit nucleul acestei noi biblioteci, care, după inaugurarea din anul 1602, a primit numele fondatorului său, Bodley, în 1604.

În prezent, Biblioteca Bodleian este găzduită de un grup de clădiri din centrul Oxfordului, printre care se află şi Noua Bodleian, a cărei construcţie a fost finalizată în 1939. Cele mai multe dintre cele cinci milioane de volume ale bibliotecii sînt depozitate într-o reţea de tuneluri săpate sub oraşul Oxford, avînd o lungime totală de peste o sută de kilometri.

Prea puţine se cunosc în legătură cu originea acestor tuneluri, dar se crede că ele au fost construite pentru prima

dată în secolul al XVIII-lea şi, de-atunci, au fost extinse treptat. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tunelurile au fost folosite pentru adăpostirea unor preţioase comori de artă şi vechi artefacte, astfel încît acestea să fie ferite de primejdia reprezentată de bombardamentele Luftwaffe. Cel puţin din ceea ce ştiu eu, tunelurile n-au fost niciodată folosite pentru desfăşurarea unor ritualuri oculte.

Robext Boyle (1627-1691)

După Newton şi Galileo Galilei, Robert Boyle a fost, poate, cel mai important dintre savanţii din secolul al XVII-lea. În principal, el s-a preocupat de ceea ce avea să se numească mai tîrziu chimie, dar în egală măsură era adeptul tradiţiei alchimiei. Am putea spune despre Boyle că a fost cel care a construit o punte între vechea artă a alchimiei şi ştiinţa modernă a chimiei.

Născut în Irlanda, în anul 1627, devenit ulterior unul dintre fondatorii Societăţii Regale, Boyle a reprezentat un fel de decan al oamenilor de stat, pentru lumea ştiinţifică a secolului al XVII-lea. Cea mai celebră dintre contribuţiile sale la dezvoltarea ştiinţei a fost cartea *The Sceptical Chymist*, publicată în anul 1661.

De origine aristocratică, Boyle era cel de-al paisprezecelea şi cel mai tînăr dintre fiii contelui de Cork, ceea ce înseamnă că nu avea un frate mai mic pe nume James, aşa cum se spune în Echinox. Cu toate acestea, era cel mai renumit om de ştiinţă de la Oxford şi avea un laborator la colegiul universităţii, pe High Street. În ziua de azi, o plăcuţă montată pe zidul colegiului dinspre High Street anunţă:

Într-o casă de pe acest amplasament
a locuit între anii 1655 şi 1668
ROBERT BOYLE

Despre Boyle se ştie de asemenea că a fost membru al unor cabale secrete, care se întruneau să discute subiecte legate de alchimie şi să-şi împărtăşească reciproc cunoştinţele despre ocultism. Îl cunoştea bine pe Isaac Newton şi era dintre puţinii care se bucurau de admiraţia profesorului lucasian. Robert Boyle a fost cel care i-a insuflat tînărului Newton ideea că trebuie să păstreze secrete cercetările sale de alchimie, de teama ridicolului în cadrul comunităţii ştiinţifice şi a posibilelor dezacorduri cu Biserica şi Coroana.

Bibliografie: *The Aspiring Adept: Robert Boyle and his Alchemical Quest*, Lawrence Principe, Princeton University Press, 2000.

Thomas Bradwardine (cca. 1297-1349)

Data exactă la care s-a născut Thomas Bradwardine se află sub semnul întrebării, fiind doar ghicită de istorici, pe baza faptului că în anul 1321 i-a fost decernat titlul de Master of Arts al Universităţii din Oxford. Ulterior, a devenit

o figură academică proeminentă şi a deţinut cîteva funcţii importante în cadrul universităţii, înainte de a pleca la Curtea Regală, în anul 1337. A fost numit în funcţia de cancelar la Catedrala St Paul, devenind apoi capelanul regelui. În ultimii săi doi ani de viaţă, Bradwardine a fost arhiepiscop de Canterbury. A fost una dintre victimele Morţii Negre[39] care a bîntuit prin Europa spre anul 1350.

Bradwardine n-a fost renumit numai ca teolog, ci a fost şi un matematician extrem de talentat şi de vizionar. Epoca în care a trăit a fost una în care cei mai mulţi dintre intelectuali se ghidau orbeşte după învăţăturile lui Aristotel; în schimb, el a contrazis multe dintre ideile filosofului grec. La Oxford, Bradwardine era cunoscut ca „Doctor Profundus” - doctorul profund - şi a lăsat în urma lui o operă de pionierat în domeniile logicii şi rezolvării de probleme.

Hanul Ursului, Oxford

În *Echinox*, acesta este hanul în care poposeşte Newton înainte de a se întîlni cu adunarea Ordinului Sfinxului Negru, în subteranele Bibliotecii Bodleian. Este un local care există cu adevărat şi, conform legendei, a primit acest nume deoarece a fost construit deasupra unei vizuini de urs. Este una dintre cele mai vechi cîrciumi din Oxford, datînd de prin anul 1242.

Librăria lui Cooper

William Cooper a fost proprietarul unei librării într-un cartier al Londrei numit Little Britain, care era renumit

[39] Epidemie de ciumă care a devastat Europa între anii 1347-1351, extinzîndu-se ulterior în Orientul Mijlociu, India şi China, numărul total al victimelor fiind estimat la peste 75 de milioane de oameni. (n.tr.)

pentru tradiţia sa literară. Isaac Newton chiar frecventa acest magazin şi venea în mod special la Londra să-şi cumpere cărţi de-acolo. William Cooper era o persoană respectată, dar cei care-l cunoşteau mai bine ştiau că se ocupa şi cu comercializarea textelor oculte ilegale. El reprezenta o legătură importantă pentru Newton, căruia i-a procurat mai multe cărţi interzise atunci cînd savantul şi-a început experimentele de alchimie, după anul 1670.

Tăbliţa de smarald

Pentru alchimişti, textul *Tăbliţei din smarald* este unul dintre cele mai sacre. Se spune că legendara tăbliţă i-ar fi aparţinut mitologicului Hermes Trismegistus, părintele alchimiei, iar toţi alchimiştii care i-au urmat au lucrat după copii ale copiilor copiilor textului original. Fapt deloc surprinzător, diferitele versiuni au fost alterate în mod semnificativ de-a lungul vremurilor.

Motivul pentru care textul *Tăbliţei din smarald* era considerat atît de important consta în convingerea că este vorba despre o metodă încercată şi verificată de producere a Pietrei Filosofale, un fel de reţetă incredibil de complexă, transmisă din generaţie în generaţie. Primul exemplar cunoscut din acest text a apărut în Occident pe la mijlocul secolului al XII-lea, într-o ediţie a ceea ce este cunoscut sub numele de pseudoaristotelianul *Secretum Secretorum*, care de fapt este o tălmăcire după *Kitab Sirr al-Asar*, o carte conţinînd sfaturi pentru regi, tradusă în latină de Johannes Hispalensis. *Kitab Sirr al-Asar*, cea mai veche versiune cunoscută a textului din întreaga lume, se presupune că ar data de prin anul 800 d.Hr., dar unii învăţaţi susţin primordialitatea unei alte lucrări, *Kitab Sirr al-Khaliqa wa San'at al-Tabi'a* (Cartea secretului creaţiei şi a artei naturii), scrisă prin anul 650 d.Hr.

Sfera din rubin descrisă în *Echinox* este întru totul fictivă.

Liam Ethwiche

Numele autorului biografiei lui Isaac Newton menţionate în Echinox este o anagramă[40].

Nicolas Fatio du Duillier (1664-1753)

Fatio de Duillier s-a născut într-o familie înstărită, care l-a răsfăţat în cea mai mare parte a copilăriei sale. Pentru o vreme, a devenit destul de bine cunoscut în rîndurile intelectualităţii, numai că reputaţia sa n-a fost de durată. Cel de-al şaptelea vlăstar al unei familii cu doisprezece copii, Fatio a crescut în Elveţia, ca fiu al unui bogat moşier.

În vremea în care împlinea optsprezece ani, în anul 1682, Fatio trăia dintr-o alocaţie generoasă, la Paris. Era un matematician destul de talentat şi-i impresionase pe destui filosofi eminenţi cu precocitatea sa. În 1687, a pornit spre Anglia special pentru a-l căuta pe Newton.

A izbutit să-i intre în graţii marelui savant şi, între anii 1689 şi 1693, cei doi au întreţinut o relaţie de o mare intensitate. La un moment dat, Newton şi-a exprimat dorinţa ca Fatio să se mute în apartamentul său de la Cambridge, dar planurile sale n-au dus la nici un rezultat. Ceea ce este sigur e că Fatio s-a implicat puternic în studiul tradiţiilor oculte şi l-a încurajat pe Newton să aprofundeze cercetarea magiei. Împreună, ei au desfăşurat numeroase experimente de alchimie şi e posibil ca Fatio să-i fi inoculat lui Newton un anumit interes faţă de magia neagră.

Fatio nu s-a bucurat niciodată de încrederea comunităţii oamenilor de ştiinţă din Anglia şi a avut mulţi duşmani. El şi

[40] O anagramă după numele autorului romanului Echinox, Michael White (n.tr.)

cu Newton s-au despărţit, cu scandal, în anul 1693. Fatio şi-a pierdut protectorul, iar veniturile tînărului au scăzut dramatic.

Despre viaţa ulterioară a lui Fatio du Duillier se ştiu prea puţine. Era unul dintre acele personaje stranii care aveau să rămînă la periferia comunităţii ştiinţifice a vremii. Se ştie că fusese implicat în mişcarea rosacruciană, precum şi în alte grupări extremiste străine, cel puţin o dată fiind pus la stîlpul infamiei la Charing Cross, ca pedeapsă pentru activităţile sale antisociale. A trăit pînă-n cel de-al nouăzecilea an, dar a murit sărac şi aproape complet necunoscut.

Robert Hooke (1635-1703)

Născut în anul 1635, Robert Hooke a fost fiul unui cleric. Tatăl său s-a sinucis, spînzurîndu-se în 1648, în vremea cînd Robert era încă adolescent. În copilărie, acesta demonstrase aptitudini pentru desen şi pentru pictură, iar după ce-a beneficiat de o modestă moştenire de o sută de lire sterline, a fost trimis la Londra să-i fie ucenic pictorului Sir Peter Lely. Spre norocul său, a fost remarcat de Richard Busby, unul dintre maeştrii de la Westminster School, care şi-a dat seama de faptul că aptitudinile intelectuale ale băiatului erau mai presus de talentul său artistic. Sub oblăduirea lui Busby, a primit cea mai bună educaţie posibilă pentru acea vreme şi şi-a asigurat un loc la Colegiul Christ Church din Oxford, unde a obţinut titlul de Master of Arts în anul 1663.

Hooke şi-a croit drumul academic muncind ca servitor. După absolvire, a devenit asistent cu simbrie al lui Robert Boyle, lucrînd în laboratorul acestuia de la Oxford. De aici, a ajuns să fie implicat în Colegiul Invizibil (un precursor al Societăţii Regale) şi a început să întreţină legături cu

gînditorii influenţi ai momentului. Tot Boyle a fost cel care i-a asigurat lui Hooke postul de custode pentru experimente, la Londra, în anul 1662.

Hooke dispunea de o energie inepuizabilă şi trecea de la o idee entuziasmată la alta. Niciodată nu era în stare să-şi concentreze în totalitate atenţia asupra unui anumit subiect pentru mult timp, aşa că, în ochii multora, el apărea ca un diletant. Cea mai importantă lucrare a sa, *Micrographia*, era în mod evident un tratat despre microscopie, dar includea de asemenea o serie de teorii originale cu privire la studiul luminii. Cartea, publicată în anul 1665, a fost bine cunoscută şi admirată în secret de Newton.

Între Hooke şi Newton a existat o duşmănie înverşunată. De asemenea, caracterele lor erau cît se poate de diferite. Lui Hooke îi erau pe plac cafenelele, bîrfele cu prietenii la o sticlă de vin de Porto şi favorurile a cel puţin o amantă o dată. Se număra printre acei bărbaţi care-şi ţineau, într-un jurnal, evidenţa isprăvilor sexuale şi a calităţii orgasmelor. În schimb, Newton ducea o viaţă de austeritate monahală şi de izolare la Colegiul Trinity din Cambridge. Însă, mai presus de acestea, Newton nu avea decît dispreţ faţă de cineva care de-abia dacă se atingea de un subiect, aşa cum se părea că era cazul cu Hooke.

În ceea ce-l privea, Hooke îl considera pe Newton un tip scorţos şi uscat, strălucit, era nevoit să recunoască, dar în acelaşi timp obsedat şi închipuit, un individ care avea o părere excesiv de bună despre propria persoană. Personalităţile lor făceau ca diferenţele de opinii să devină într-atît de exacerbate, încît fiecare din ei, în subconştient, îşi apăra propriul stil de lucru, nici unul nefiind capabil să-i acorde încredere celuilalt. Au rămas duşmani înverşunaţi pînă la moartea lui Hooke, în anul 1703.

Bibliografie: *The Curious Life of Robert Hooke*: *The Man who Measured London*, Lisa Jardine, HarperCollins, *2005*.

Hypatia (cca. 380-415)

Aşa cum spunea Charlie Tucker, Hypattia a fost „o gagică pe cinste”. Se cunosc prea puţine despre viaţa ei. Se presupune că s-ar fi născut în jurul anului 380 d.Hr. şi că tatăl ei, Theon, ar fi fost un renumit matematician care a predat la marea şcoală a Bibliotecii din Alexandria.

Ceea ce se ştie despre Hypatia este că a călătorit mult şi că, ulterior, a devenit un om de ştiinţă respectat, fiind binecunoscută pentru lucrările sale din domeniul matematicii şi al filosofiei naturale. I se atribuie trei tratate importante de geometrie şi de algebră, precum şi unul de astronomie. În conformitate cu unele surse, ar fi devenit, de asemenea, ultimul bibliotecar-şef al Bibliotecii din Alexandria.

Hypatia a avut parte de un sfîrşit violent. Bănuită că se ocupa cu vrăjitoria, a fost scoasă din sala de clasă de o mulţime de creştini şi aruncată în stradă, unde a fost jupuită de vie cu cochilii de stridii.

Hypatia a fost remarcabil de modernă în gîndire, susţinînd că: „Toate religiile dogmatice şi făţarnice sînt false şi nu trebuie niciodată acceptate ca fiind supreme de oamenii

care se respectă pe sine”. Altădată, comenta: „Păstrează-ţi dreptul de a gîndi, fiindcă să gîndeşti greşit este mai bine decît să nu gîndeşti deloc”.

Nu e de mirare că a fost urîtă de creştinii din vremea ei.

Bibliografie: *Hypatia din Alexandria*, Maria Dzielska, Cambridge: Harvard University Press, 1995.

Biblioteca din Alexandria

Se crede că biblioteca a fost întemeiată în secolul al III-lea î.Hr. şi se presupune că nucleul său originar ar fi fost o colecţie de cărţi care odinioară i-ar fi aparţinut lui Aristotel.

Biblioteca din Alexandria a deţinut, în mod evident, cel mai mare fond de carte din lumea antică, acesta estimîndu-se că ar fi numărat o jumătate de milion de pergamente. Era o bibliotecă regală, înfiinţată printr-un decret dat de Ptolemeu al III-lea al Egiptului. Se spune că Ptolemeu le-ar fi poruncit tuturor celor care vizitau Alexandria să-i pună la dispoziţie cărţile pe care le aveau, astfel încît acestea să poată fi copiate. Clădirea care a găzduit iniţial colecţia a fost înălţată pe locul fostului Templu al Muzelor sau *Musaeum*, cum mai era numit, termen din care a derivat ulterior substantivul „muzeu”.

Nu se ştie sigur cine a fost răspunzător pentru distrugerea bibliotecii, în anul 415 d.Hr. Învăţatul roman Plutarh susţine că Iulius Cezar ar fi fost de vină, dar, mult mai recent, renumitul istoric Edward Gibbon l-a arătat cu degetul pe Theophilus, patriarhul creştin al Alexandriei.

De la distrugerea bibliotecii, învăţaţii şi filosofii au jelit această cumplită pierdere pentru lumea ştiinţei. Nimeni nu ştie cîte manuscrise au fost distruse atunci cînd focul a mistuit biblioteca, dar un fapt sigur este că unele dintre ele au fost salvate şi păstrate pentru generaţiile viitoare.

Crîmpeiul de învăţături care-a supravieţuit a fost mai tîrziu scos la iveală de învăţaţii arabi, iar unele dintre acele texte şi-au croit drum spre Italia şi Spania, în decursul secolelor al XIV-lea şi al XV-lea, ajutînd la punerea temeliilor Renaşterii. Alte rămăşiţe au căzut în mîinile alchimiştilor arabi, care şi-au transmis cunoştinţele către omologii lor europeni, alimentînd astfel dezvoltarea misticismului şi a ocultismului.

Bibliografie: *The Library of Alexandria*: *Centre of Learning în the Ancient World*, Roy MacLeod, I.B Tauris Publishers, *2004*.

Isaac Newton (1642-1727)

Atunci cînd se gîndesc la Isaac Newton, oamenii obişnuiesc să-i asocieze imaginea cu cea a mărului care cade din copac şi-i dă ideea care duce la elaborarea legii gravitaţiei. Dar, în realitate, există dovezi temeinice care demonstrează că nu astfel a ajuns el la elaborarea acestei teorii. Dimpotrivă, adevărata inspiraţie care l-a dus pe calea alcătuirii uneia dintre cele mai importante legi din istoria ştiinţei a provenit din implicarea sa în studiul ocultismului.

Isaac Newton s-a născut în anul 1642, într-o familie relativ înstărită, care locuia în satul Woolsthorpe, în apropiere de Grantham, în Lincolnshire. A fost mereu destul de retras, un băiat introvertit care nu s-a descurcat prea bine la şcoală pînă la vîrsta de paisprezece ani, cînd a fost remarcat de directorul său, Henry Stokes.

Newton s-a înscris la Universitatea Cambridge în anul 1661 şi, foarte curînd, a ajuns să fie influenţat de alţi învăţaţi mai vîrstnici, care i-au descoperit calităţile şi l-au încurajat. Cei mai importanţi dintre aceştia au fost doi dintre membrii consiliului de conducere de la Cambridge, Henry More şi Isaac Barrow. Ambii erau filosofi naturalişti, dar se ocupau, ca amatori, şi cu străvechea artă a alchimiei, faţă care i-au trezit interesul şi lui Newton.

Pentru Isaac Newton, alchimia era un mijloc prin care puteai să atingi un anumit scop. El era un puritan care credea în ideea cuvîntului lui Dumnezeu şi a lucrării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, era devotat faţă de învăţăturile din Biblie - cuvîntul lui Dumnezeu - şi credea că este de datoria lui să dezlege misterele vieţii, să investigheze tot ceea ce trebuia să se ştie despre lume; cu alte cuvinte, să studieze lucrarea lui Dumnezeu.

În vremea în care a trăit Newton, alchimia era considerată o îndeletnicire ilegală şi putea fi pedepsită chiar cu moartea. De asemenea, dacă ar fi fost descoperit, acest lucru i-ar fi distrus întreaga reputaţie academică. Şi totuşi, el îşi petrecea mult mai mult timp cu cercetările din domeniul alchimiei decît cu practicile ştiinţifice ortodoxe. Cert este că, atunci cînd a murit Newton, în anul 1727, s-a descoperit faptul că el deţinea cea mai vastă bibliotecă de literatură ocultă din cîte existaseră vreodată şi că el însuşi scrisese nenumărate pagini pe această temă.

În acelaşi timp în care studia alchimia, Newton îşi continua, fireşte, cariera ştiinţifică obişnuită. A devenit cel de-al doilea profesor lucasian de matematică de la Cambridge (demnitate deţinută în ziua de azi de profesorul Stephen Hawking), ajungînd să fie succesorul prietenului şi mentorului său Isaac Barrow în anul 1669, la frageda vîrstă de douăzeci şi şapte de ani. La scurt timp după anul 1670, a început să-şi dobîndească recunoaşterea şi dincolo de graniţele Universităţii Cambridge şi a fost acceptat ca membru titular al Societăţii Regale.

După cum susţin sursele istorice, ideea marii realizări a lui Newton - modul în care a dat la iveală legea gravitaţiei, în anul 1666 - i-a venit în minte lui Newton în timp ce se afla în casa mamei sale, la Woolshorpe. E adevărat faptul că Newton, la fel ca şi ceilalţi reprezentanţi ai comunităţii academice, a fugit din Cambridge în vremea epidemiei de ciumă din 1665-1666, după cum la fel de adevărat este şi că s-a întors să locuiască, împreună cu mama sa, în casa lor de la ţară. Este posibil chiar şi să fi stat într-o zi sub un pom şi, în timp ce cugeta la rosturile gravitaţiei, să fi văzut căzînd un măr. Acest lucru ar fi putut să constituie un impuls pentru gîndirea sa, dar este ridicol să crezi că întregul concept al gravitaţiei i-ar fi apărut în minte dintr-odată. Este mai probabil ca Newton să fi inventat această poveste, astfel încît să ascundă faptul că s-a folosit de alchimie ca să-şi poată dezvolta celebra teorie.

Conceperea legii gravitaţiei i-a luat lui Newton aproape douăzeci de ani, iar aceasta n-a prins contur decît după ce el a început să-şi scrie marea lucrare, *Principia Mathematica*, publicată în anul 1687. În timpul celor două decenii care s-au scurs de la prima scînteie de inspiraţie, apărută în grădina din Woolsthorpe, şi apariţia acestei lucrări, multe au fost influenţele care au dat formă teoriei sale.

În primul rînd, era vorba despre matematică. Newton era un matematician desăvîrşit. La vîrsta de douăzeci şi patru de ani devenise deja cel mai bun din acea vreme. De asemenea, era un filosof naturalist desăvîrşit şi îşi însuşise toate cunoştinţele ştiinţifice de pînă la el. Încă din vremea ciumei din 1665, îi depăşise deja pe marii gînditori ai timpului, inclusiv pe Robert Boyle şi pe Rene Descartes, începînd deja să-şi sintetizeze propriile idei. Folosindu-se de toate aceste aptitudini, a fost capabil să înţeleagă că gravitaţia era răspunzătoare de mişcarea continuă a planetelor, ba chiar a fost în măsură să emită ipoteza existenţei unei relaţii dintre distanţa care separă două corpuri (cum ar fi cazul planetelor) şi forţa gravitaţională care se manifestă între ele, legea inversului pătratelor.

În acea vreme, ideea că un anumit obiect ar putea influenţa mişcarea altuia, fără ca de fapt să-l atingă, era inimaginabilă. Acest tip de comportament este numit în prezent acţiune la distanţă şi-l considerăm ca pe un fapt unanim acceptat, numai că oamenii din vremea lui Newton nu erau capabili să înţeleagă una ca asta şi considerau că e vorba despre anumite proprietăţi magice sau oculte.

Prin intermediul experimentelor sale de alchimie, Newton a fost în măsură să se apropie de conceptul de gravitaţie cu mintea mult mai deschisă decît majoritatea egalilor săi. Cercetările sale în domeniul alchimiei au început cam prin anul 1669. Bătea drumul pînă la Londra să-şi cumpere cărţi interzise de la confraţii săi alchimişti şi-şi desfăşura propriile experimente, în ascuns faţă de autorităţi şi faţă de rivalii săi din rîndul comunităţii ştiinţifice. Primele sale experimente au fost extrem de primitive, dar după ce a citit tot ceea ce se putea despre alchimie, şi-a împins curînd arta dincolo de limitele trasate de predecesorii săi. Într-o manieră cu adevărat ştiinţifică, a abordat fiecare experiment cu multă logică şi cu foarte mare precizie,

notîndu-şi cu meticulozitate ceea ce descoperea. În timp ce alchimiştii de odinioară orbecăiseră ani de-a rîndul fără ca măcar să ştie cu adevărat ce fac, Newton şi-a abordat sistematic lucrările.

O altă mare diferenţă dintre Newton şi predecesorii săi a fost aceea că el nu s-a interesat niciodată de producerea aurului. Unicul său scop în studierea alchimiei era acela de a descoperi legile fundamentale despre care credea el că guvernează universul. Poate că nu şi-a dat seama de faptul că ar putea ajunge să elaboreze o lege a gravitaţiei prin intermediul alchimiei şi al altor practici oculte, dar sigur s-a gîndit că, din cercetările sale, ar putea descoperi anumite legi fundamentale sau unele cunoştinţe secrete ale Antichităţii.

Marea revelaţie obţinută de pe urma alchimiei a apărut atunci cînd Newton a studiat materialele din creuzetul său şi şi-a dat seama de faptul că ele reacţionau în funcţie de influenţa unor forţe. Vedea că unele particule se atrăgeau între ele, în timp ce altele erau respinse de cele cu care se învecinau, fără ca între ele să existe un contact fizic sau o legătură palpabilă. Cu alte cuvinte, a observat teledinamica în creuzetul alchimistului. Atunci, a început să-şi dea seama de faptul că acesta ar putea fi, de asemenea, modul în care acţionează forţa gravitaţională şi că tot ceea ce se întîmpla în microcosmul alcătuit de creuzetul şi de focul alchimistului este posibil să se întîmple şi în macrocosm: în lumea planetelor şi a aştrilor.

Dar în joc mai erau şi alte influenţe oculte. Începînd cu anul 1665, atunci cînd Newton abia trecuse de douăzeci de ani, pînă în ziua morţii sale, în 1727, a fost obsedat de religie şi şi-a petrecut mulţi ani studiind Biblia. El credea că originea tuturor cunoştinţelor adevărate se trage de la străvechile popoare descrise în Vechiul Testament şi-l considera pe regele Solomon autoritatea supremă.

Newton îl numea pe regele Solomon „cel mai mare filosof al lumii” şi şi-a petrecut mulţi ani studiind arhitectura Templului lui Solomon, aşa cum era ea descrisă în Cartea lui Iezechiel din Vechiul Testament.

Construit iniţial în jurul anului 1000 î.Hr., pe un amplasament deja considerat sfînt de evrei, Templul lui Solomon era cel mai venerat simbol al înţelepciunii şi al credinţei, cu mult înainte ca Newton să-şi adauge interpretările personale în privinţa lui. Încă din vremea construirii şi pînă în perioada Iluminismului, în cea mai mare parte a celor trei mii de ani care-au urmat, a fost la fel de slăvit pe cît fuseseră piramidele sau templul de la Stonehenge, pentru credincioşii păgîni care le construiseră.

Newton credea că Solomon ascunsese prin intermediul unui cod înţelepciunea strămoşilor din Vechiul Testament în planul parterului templului său. Mai mult decît atît, credea că, analizînd Biblia şi folosindu-se de planurile lui Solomon ca de o cheie, ar putea fi în măsură să prezică evenimentele viitoare. În opinia lui Newton, planul era ca un fel de şablon: dimensiunile şi formele geometrice ale templului ofereau indicii în ceea ce priveşte succesiunea evenimentelor şi a spuselor marilor profeţi biblici (în mod deosebit Iezechiel, Ioan şi Daniel).

Combinînd planul parterului cu interpretările pe care le aducea Scripturii, Newton a fost capabil să conceapă o schemă detaliată a unei „cronologii a lumii” alternative. Acesteia, i-a atribuit anumite date pentru evenimente cum ar fi cea de-a doua venire a lui Hristos şi Judecata de Apoi.

Dar configuraţia Templului lui Solomon l-a ajutat pe Newton şi în alte moduri. El descria anticul templu ca pe „... un rug pentru ofrande (care) ardea pururi în inima sfîntului lăcaş” şi vizualiza centrul templului ca pe un foc în jurul căruia se adunau credincioşii. Acestei dispuneri îi dăduse numele de *prytaneum*.

Imaginea unui foc care arde în mijlocul unui templu, cu discipolii aranjaţi într-un cerc în jurul flăcărilor, a acţionat ca un alt mecanism declanşator pentru plămădirea conceptului său de gravitaţie universală. Cheia pentru aceasta este ideea că, în loc să vadă pur şi simplu radiaţiile luminii împrăştiindu-se în afara focului, Newton ar fi putut, dimpotrivă, să le vizualizeze ca pe o forţă care-i atrăgea pe discipoli către centru. În cadrul acestei scheme, paralelele dintre sistemul solar şi templu sînt evidente: planetele erau simbolizate de discipoli, iar focul din templu (uneori numit „focul din inima lumii”) era modelul pentru soare.

Adăugînd la aceasta acţiunea forţelor pe care le observase în creuzet şi elaborarea legii inversului pătratelor, Newton a putut să ajungă la ideea că există o forţă invizibilă care acţionează între toate obiectele şi a cărei intensitate se diminuează pe măsură ce obiectele se depărtează. Modul în care această forţă îşi modifică valoarea este guvernat de legea inversului pătratelor.

Toate aceste influenţe, laolaltă cu experimentele pe care le desfăşura în camerele sale şi cu observaţiile pe care le făcea asupra planetelor şi a cometelor, l-au convins pe Newton de justeţea teoriei sale. Această muncă a fost fructificată în *Principia*, considerată acum ca fiind, după toate probabilităţile, cel mai important tratat ştiinţific scris vreodată. Ca o ironie a sorţii, aceasta n-a fost o carte provenind doar din geniul ştiinţific al lui Newton, ci şi din obsesia sa faţă de ocultism şi de învăţăturile anticilor.

Isaac Newton era o persoană foarte dezagreabilă, marcată de nefericirile din copilărie. Tatăl său a murit înainte ca el să se nască, iar atunci cînd avea trei ani, mama sa, faţă de care era foarte apropiat, s-a recăsătorit şi l-a lăsat în seama bunicilor. Newton nu şi-a revenit niciodată de pe urma acestei respingeri, aşa cum o vedea el, şi a devenit o

persoană introvertită şi izolată, căreia i se părea aproape imposibil să lege o prietenie.

În anul 1692, pe cînd avea cincizeci de ani, Newton a suferit o cădere psihică. Aceasta s-a petrecut imediat după implicarea sa profundă în ocultism şi după încheierea unei legături homosexuale cu Nicolas Fatio du Duillier. Newton a abandonat ştiinţa aproape peste noapte. În 1696, şi-a părăsit locuinţa din Cambridge şi s-a mutat la Londra. A devenit Trezorier Regal la Turnul Londrei şi i-a trimis pe mulţi la spînzurătoare pentru crima de „ciupeală" (desprinderea unor bucăţele de aur din monede şi apoi amestecarea, prin topire, a aurului cu argintul). A devenit membru al Parlamentului ca reprezentant al Universităţii Cambridge şi un personaj foarte influent şi foarte bogat, renumit şi preţuit pentru contribuţiile aduse în favoarea ştiinţei şi a societăţii. Preocupările oculte ale lui Newton au rămas secrete pînă după moartea sa.

Bibliografie: *Isaac Newton: The Last Sorcerer*, Michael White, Fourth Estate, 1997.

Ordinul Sfinxului Negru

La fel ca şi Gardienii, Ordinul Sfinxului Negru este de domeniul ficţiunii. Cu toate acestea, ambele organizaţii au la bază societăţi secrete care există cu adevărat sau grupări oculte care au existat timp de multe secole.

Cele mai faimoase dintre acestea sînt cele ale francmasonilor şi ale cavalerilor templieri. Altele îi includ pe Illuminati, pe rosacrucieni şi, mai recent, Ordinul Ermetic al Zorilor Aurii. O căutare rapidă pe Google dezvăluie existenţa multor societăţi secrete stranii şi obscure. Multe dintre ele sînt întemeiate de visători inofensivi, dar teorii ale conspiraţiei abundă în legătură cu grupuri cum sînt cele

ale Illuminati sau ale francmasonilor, despre care se spune c-ar fi de fapt agenturi ale unor personaje din umbră, care constituie adevăraţii deţinători ai puterii mondiale, oamenii care controlează pîrghiile financiare şi politice ale lumii moderne.

Bibliografie: *Secret Societies*, Nick Harding, Pocket Essentials, 2005.

Societatea Regală

Cunoscută iniţial sub numele de Colegiul Invizibil, Societatea Regală şi-a început existenţa în anul 1648, la Colegiul Wadham din Oxford. În acea vreme, nu reprezenta cu mult mai mult decît o adunare neoficială de somităţi academice, reunite de o personalitate inspiratoare ca John Wilkins, un reputat matematician. Printre fondatori se numărau vizionari ca Robert Boyle, Henry Oldenburg sau astronomul şi episcopul Seth Ward.

Pînă în anul 1659, societatea se mutase deja în cîteva încăperi din Londra (la Colegiul Gresham) şi, trei ani mai tîrziu, avea să fie acreditată de regele Carol al II-lea, un mare susţinător al ştiinţei şi al filosofiei. Începînd din acel moment, a fost numită Societatea Regală.

În anul 1672, la un deceniu după fondarea oficială, Isaac Newton a devenit membru de onoare al Societăţii Regale. Între timp, cîteva dintre personalităţile cele mai celebre ale timpului se alăturaseră de asemenea grupării, printre aceştia fiind Samuel Pepys, Christopher Wren şi Robert Hooke.

Scopul Societăţii Regale era aceea de a studia ceea ce era numită în acea vreme filosofia naturală (definită în prezent drept „ştiinţă”) şi, în acest scop, membrii ei desfăşurau experimente şi demonstraţii, îşi citeau lucrările în faţa unor adunări a membrilor şi scoteau unele dintre primele ziare ştiinţifice cunoscute în istorie. În acelaşi timp, mulţi dintre membrii societăţii îşi urmăreau interesele în domenii care acum ar putea fi considerate oculte, existînd dovezi care atestă faptul că unii dintre ei erau adînc implicaţi în mişcările francmasonilor şi ale cavalerilor templieri.

Aceşti precursori ai oamenilor de ştiinţă, printre care se includeau cîteva dintre numele cele mai mari ale epocii - Isaac Newton, Robert Boyle, Robert Hooke - duceau existenţe duble. La suprafaţă, apăreau în ipostaze de filosofi clasici şi de cercetători ştiinţifici, dar în spatele uşilor închise îşi urmăreau cu aviditate interesele din domeniul alchimiei, al astrologiei şi al altor aspecte ale tradiţiei oculte.

Bibliografie: *The Invisible College*: *The Royal Society*, *Freemasonry and the Birth of Modern Science*, Robert Lomas, Headline, 2003.

Teatrul Sheldonian

A fost proiectat de Christopher Wren. Lucrările pentru această clădire au debutat în anul 1664 şi au fost încheiate în 1668. Iniţial, a fost construit ca parte componentă a Universităţii Oxford, fiind folosit pentru prelegeri şi pentru

evenimente speciale. În prezent, este deschis pentru public şi constituie un loc de desfăşurare a concertelor şi a conferinţelor. Teatrul este amplasat foarte aproape de Radcliffe, de Biblioteca Bodleian şi de Colegiul Hertford, iar fundaţiile sale sînt aproape sigur străbătute de faimoasele tuneluri care pornesc din subteranul Bibliotecii Bodleian. Cu toate acestea, Christopher Wren n-a declarat niciodată că ar fi descoperit vreun labirint ciudat atunci cînd au fost puse fundaţiile.

Scitala şi criptografia

Există două modalităţi de utilizare a codurilor. Acestea poartă numele de steganografie şi, respectiv, de criptografie.

Steganografia reprezintă ascunderea din punct de vedere fizic a unui mesaj. Cel mai celebru exemplu în acest sens provine dintr-o lucrare a lui Herodot, în care acesta descrie o metodă de codificare folosită de persanul Histiaeus. Se spune că Histiaeus ar fi trimis un mesaj către Aristagoras, tiranicul conducător al Miletului, tatuîndu-l pe ţeasta unui sclav şi apoi aşteptînd ca părul acestuia să crească la loc. Apoi, el l-ar fi trimis pe sclav la Aristagoras, transmiţîndu-i acestuia să radă solul pe cap.

O variantă ingenioasă a acestei idei a fost scitala, utilizată pentru prima dată de comandanţii oştilor greceşti. Era vorba despre scrierea unui mesaj, în amestec cu litere sau cuvinte oarecare, pe o bucată de papirus. Atunci cînd aceasta era înfăşurată în jurul unui baston, mesajul putea fi citit pe lungimea bastonului. Mesajul era apoi trimis fără baston. Primitorul trebuia să cunoască grosimea exactă a bastonului iniţial şi cum să înfăşoare în mod corect pergamentul, astfel încît să descifreze mesajul.

Criptografia, un sistem de codificare cu mult mai versatil, a fost preferată de strategii militari, de comandanţii de oşti şi de conducătorii de guverne încă din epocile timpurii ale scrierii. Despre Iuliu Cezar se spune că ar fi fost unul dintre primii militari care s-ar fi folosit de un cod pe cîmpul de luptă, trimiţînd mesaje în cursul campaniilor sale din Britania prin intermediul celei mai simple metode de criptografie, anume prin schimbarea locului ocupat de literele alfabetului cu trei poziţii, astfel încît litera A devenea D, B se transforma în E şi aşa mai departe. Numai persoana care ştia despre această modificare putea descifra codul. Această metodă poate să pară mult prea banală în ziua de azi, dar numai pentru faptul că era una dintre primele metode de codificare folosite a fost şi una dintre cele mai sigure, cel puţin, pentru o vreme.

În Europa întunecatului Ev Mediu, codurile au ieşit din rîndul preferinţelor, împreună cu cititul şi cu scrisul, dar militarii şi filosofii Renaşterii au redescoperit criptarea. Leonardo da Vinci obişnuia să-şi ascundă rezultatele celor mai clandestine dintre cercetările sale transcriindu-şi însemnările prin folosirea scrisului în oglindă. Roger Bacon a fost obsedat de coduri şi cifruri, aşa că, pe la mijlocul secolului al XIII-lea, a scris un tratat foarte citit despre acest subiect, intitulat *Secret Works of Art and the Nullity of Magic* (Lucrări secrete de artă şi nimicnicia magiei).

Genialul enciclopedist Leon Alberti, care l-a influenţat în mare măsură pe Leonardo în atît de multe domenii, a devenit cunoscut drept „părintele criptografiei occidentale”, deoarece a introdus în practică multe dintre ideile-cheie utilizate încă de analiştii de azi. Printre aceste idei ingenioase se numărau analiza frecvenţei de apariţie, o tehnică utilizată în scopul detectării şi definirii şabloanelor dintr-un text, care oferea astfel indicii importante în vederea descifrării codului. Alberti a inventat de asemenea primele cifruri polialfabetice şi cea dintîi roată pentru cifrare, utilizînd o serie de roţi gravate cu cifre şi cu litere, cu ajutorul cărora puteau fi substituite literele din oricare mesaj dat.

Ideile lui Alberti în ceea ce priveşte sistemele de încifrare polialfabetice a fost dezvoltate în continuare de omul de ştiinţă german Johannes Trithemius, care şi-a publicat *Polygraficae* în anul 1518. În ceea ce priveşte roţile pentru încifrare ale lui Alberti, acestea au fost adaptate de Thomas Jefferson, care a utilizat un set complex de douăzeci şi şase de asemenea roţi, concepînd astfel o maşină de codificare, folosită de la începutul secolului al XIX-lea şi pînă cînd a fost retrasă din uz de armata americană, în 1942.

Poate că una dintre cele mai faimoase poveşti legate de coduri din epoca modernă a fost cea a Maşinii Enigma, un dispozitiv de criptare conceput de germani înainte de începerea celui de-al Doilea Război Mondial, în scopul codificării mesajelor legate de operaţiunile de pe cîmpul de luptă şi a transmiterii acestora către flota de submarine. Spargerea codului Enigma a devenit o operaţiune de maximă prioritate pentru aliaţi, ceea ce a condus la înfiinţarea unei echipe specializate de criptografi şi matematicieni britanici, la Bletchley Park, în Buckinghamshire. Aceştia au început să decodifice mesajele încifrate cu Enigma în luna aprilie a anului 1940 şi

şi-au continuat operaţiunile pe toată durata desfăşurării războiului. Munca lor nu numai că a salvat mii de vieţi din rîndurile aliaţilor, dar a şi accelerat dezvoltarea celor dintîi tipuri de computere. De cea mai mare importanţă a fost construirea unei maşinării numite Colossus, urmare a unui proiect derulat sub conducerea lui Alan Turing şi a unui mic grup de analişti, care au devenit cei dintîi specialişti din lume în domeniul computerelor, netezind drumul pentru masiva expansiune a tehnicii de calcul care a urmat după război. Din acest motiv, nu este deloc surprinzătoare afirmaţia că dezvoltarea computerelor a fost întotdeauna legată în mod inextricabil de coduri. Astăzi, lecţiile învăţate de la criptografi sînt de o profundă importanţă pentru lumea afacerilor şi pentru cea a ştiinţei, iar criptografii continuă să fie instrumente preţioase pentru strategii militari şi pentru politicieni.

Bibliografie: *The Code Book*, Simon Singh, Fourth Estate, 2000.

Pîrîul Trill Mill

Pîrîul Trill Mill există cu adevărat şi a arătat exact aşa cum a fost descris în *Echinox*, numai că astăzi el este o palidă umbră a celui de la început. Este un mic afluent al Tamisei, dar, în Evul Mediu, era un curs deschis, trecînd prin mijlocul Oxfordului şi fiind utilizat ca o cale de acces pentru ambarcaţiunile de mici dimensiuni. Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, pîrîul Trill Mill a ajuns să fie într-atît de poluat, încît a devenit, mai mult sau mai puţin, un canal colector descoperit. Pînă la urmă, faptul că a fost deviat în subteran şi astupat s-a considerat ca fiind o întîmplare fericită şi prielnică pentru sănătatea populaţiei.

Ambele poveşti menţionate în Echinox, atît cea despre T.E. Lawrence, cît şi cea despre scheletele victoriene, sînt

adevărate, dar, cel puţin din cîte am eu cunoştinţă, nu există vreo intrare secretă prin pîrîul Trill Mill spre un eventual labirint ascuns.

John Wickins (1643-1719)

Isaac Newton l-a cunoscut pe John Wickins la optsprezece luni după sosirea sa la Colegiul Trinity din Cambridge, iar la scurtă vreme după aceea au devenit colegi de cameră. Wickins, fiu al directorului gimnaziului din Manchester, a ajuns la Trinity în anul 1663. Conform propriilor amintiri, în timp ce se plimba, l-a întîlnit pe Newton, care arăta nefericit şi singuratic, iar cei doi au legat o conversaţie şi, în scurt timp, au descoperit că au multe în comun.

Deşi el şi Wickins au ocupat în comun un apartament timp de mai bine de două decenii, faptul că Wickins n-a lăsat aproape nici o mărturie despre strînsa legătură care a existat între ei este unul dintre cele mai mari mistere ale vieţii lui Newton. Despărţirea lor din anul 1683 a fost înnegurată şi, în pofida faptului că Wickins a mai trăit treizeci şi şase de ani după aceea, cei doi nu s-au mai întîlnit niciodată.

Timp de mulţi ani, Wickins a lucrat ca asistent al lui Newton. El transcria cu regularitate observaţiile experimentelor şi-l ajuta să-şi pună la punct aparatura şi să-şi supravegheze cercetările. Camerele lor au devenit un laborator locuit. La început, au fost înţesate de documente şi de instrumente optice rudimentare, făurite de mînă, dar mai tîrziu au ajuns să fie pline de cuptoare şi de recipiente cu substanţe chimice. După plecarea sa de la Cambridge, Wickins a devenit slujitor al Bisericii, s-a căsătorit şi şi-a întemeiat o familie. La mulţi ani după ce s-au despărţit, Newton i-a trimis lui Wickins un colet cu Biblii, pe care acesta să le distribuie enoriaşilor din satul Stoke Edith, de

lîngă Monmouth. Singura corespondenţă dintre ei care s-a păstrat este o scrisoare trimisă cu mulţi ani mai tîrziu, în care Wickins îi cerea fostului său coleg de apartament o nouă donaţie de Biblii.

Christopher Wren (11632-1723)

Christopher Wren, înnobilat în rangul de cavaler în anul 1673, a fost indiscutabil cel mai mare spirit enciclopedist al Angliei. A avut o origine privilegiată: tatăl său era capelanul regelui, aşa că Wren a crescut jucîndu-se cu viitorul monarh, Carol al II-lea.

Despre Christopher Wren se ştie cel mai bine că a fost arhitect şi că a proiectat multe dintre emblemele Londrei, incluzînd printre acestea moderna Catedrală St Paul, Bursa Regală şi Teatrul Drury Lane. Cu toate acestea, a fost şi un artist talentat, un matematician şi un astronom desăvîrşit, fiind numit în funcţia de profesor savilian de astronomie la Oxford. După ce s-a stabilit la Londra, a fost unul dintre cei dintîi membri ai Societăţii Regale şi, prin intermediul legăturilor sale cu regele Carol al II-lea, a contribuit în mare măsură la ridicarea prestigiului societăţii.

Wren a încercat cîteva dintre cele dintîi transfuzii de sînge (total lipsite de succes) în anii de după 1660 şi a desfăşurat cercetări în domeniul legilor dinamicii, care ulterior aveau să-l inspire pe Isaac Newton în derularea propriilor experimente. A fost unul dintre puţinii oameni pe care i-a respectat Newton, care şi-a mărturisit în mod public recunoştinţa faţă de mai vîrstnicul său confrate. A murit în anul 1723, la vîrsta de nouăzeci de ani, fiind prima persoană înmormîntată la St Paul.

Bibliografie: *On A Grander Scale*: *The Outstanding Career of Christopher Wren*, Lisa Jardine, HarperCollins, 2003.

Credite

Alchimstul (Topfoto/Roger Viollet)
Newton (Topfoto/Roger Viollet)
Teatrul Sheldonian (Topfoto/Image Works)
Wren (Topfoto)
Bibilioteca Bodleian (Topfoto/Woodmansterne)
Boyle (Topfoto/RHR)
Hypatia (Topfoto/ARPL)
Astrologia şi organele corpului (Topfoto/Fortean)
Societatea Regală (Topfoto/HIP)

Multumiri

Mulţi oameni m-au ajutat să realizez această carte, de la schiţarea ei pînă la publicare. Aş dori să-i mulţumesc agentului meu, Carole Blake, care a considerat interesant manuscrisul original şi, astfel, l-a adus în faţa lumii. Aş vrea, de asemenea, să-mi arăt recunoştinţa faţă de toţi cei de la Blake Friedmann, cea mai bună agenţie literară din lume.

Calde mulţumiri pentru cîţiva foarte buni prieteni, care mi-au oferit sfaturi în ceea ce priveşte această carte, în numeroasele ei stadii: Tim Alexander, Kevin Davies, David Michie, Karen şi Julian Johnson, precum şi Jules Watson. Dar, mai presus decît orice, aş vrea să remarc imensa contribuţie adusă de soţia mea, Lisa, care mi-a oferit idei, critici şi nepreţuite comentarii, de la stadiul incipient al povestirii pînă la rescrierea finală.

Contents

Prolog.....4
Capitolul l.....6
Capitolul 2.....16
Capitolul 3.....21
Capitolul 4.....27
Capitolul 5.....31
Capitolul 6.....39
Capitolul 7.....44
Capitolul 8.....47
Capitolul 9.....57
Capitolul 10.....61
Capitolul 11.....66
Capitolul 12.....74
Capitolul 13.....77
Capitolul 14.....87
Capitolul 15.....96
Capitolul 16.....103
Capitolul 17.....108
Capitolul 18.....112
Capitolul 19.....123
Capitolul 20.....131
Capitolul 21.....133

Capitolul 22.....137
Capitolul 23.....145
Capitolul 24.....148
Capitolul 25.....155
Capitolul 26.....158
Capitolul 27.....162
Capitolul 28.....168
Capitolul 29.....175
Capitolul 30.....180
Capitolul 31.....191
Capitolul 32.....197
Capitolul 33.....213
Capitolul 34.....221
Capitolul 35.....227
Capitolul 36.....229
Capitolul 37.....237
Capitolul 38.....247
Capitolul 39.....251
Capitolul 40.....252
Capitolul 41.....261
Capitolul 42.....263
Capitolul 43.....267
Capitolul 44.....268
Capitolul 45.....282

Capitolul 46.....288
FAPTELE DE DINCOLO DE FICŢIUNE.....291
Credite.....326
Multumiri.....327

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial”
Bucureşti, România